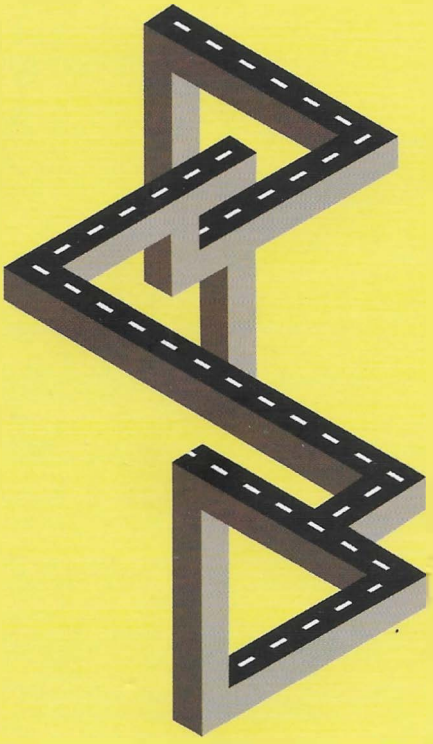
BİLİMKURGU KLASİKLERİ

ROGER ZELAZNY

YOL İŞARETLERİ

ithaki

Çeviren
Taylan Taftaf

ISTIKBAL

Roger Zelazny

1937'de ABD'de doğan Roger Zelazny, on kitaplık bilim fantazisi serisi *Amber Yıllıkları* başta olmak üzere bilimkurgu, fantazi ve korku romanlarıyla türü derinden etkilemiştir. Üç kez Nebula Ödülü, altı kez Hugo Ödülü, iki kez de Locus Ödülü kazanan yazar, George R.R. Martin ve Neil Gaiman başta olmak üzere pek çok yazara ilham kaynağı olmuştur. Zelazny 1995'te hayata gözlerini kapamıştır.

Yol İşaretleri
Roger Zelazny

Özgün Adı
Roadmarks

İthaki Yayınları - 2516

Bilimkurgu Klasikleri - 89

Dizi Editörü: Ömer Ezer
Yayıma Hazırlayan: Engin Çağlar
Redaksiyon: Berna Ece Gündüz
Düzelti: Ömer Ezer
Kapak Görseli: Yağız Eyiişleyen
Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç
Kapak Uygulama: Mehmet Büyükturna
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: B. Elif Balkın
1. Baskı, Kasım 2023, İstanbul
ISBN: 978-605-265-264-0
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Taylan Taftaf, 2023
© Roger Zelazny, 1979
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2023

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Zero Agency Ltd ile yapılan anlaşmaya göre alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy- stanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

ROGER ZELAZNY

YOL İŞARETLERİ

Çeviren

Taylan Taftaf

ithaki

Sonbahar Bira Festivali'nin
mutlu hatıralarıyla,
Ron Bounds,
Bobbie Armbruster,
Gary ve Uschi Klupfel'e

İki

"Kenara çek!" diye bağırdı Leila.

Randy bunu duyduğu anda sağa kırdı ve frene bastı. Gökyüzü, tan vaktinin öncesinin incimsi tonuna kayıyordu.

"Bankette geriye git."

Randy başını sallayıp arabayı geri vitese aldı.

"Şu insanlar mı? Oraya yürüyebilir–"

"Arabadan çıkmadan önce onlara daha yakından bakmak istiyorum."

"Tamam," dedi Randy, yavaşça geriye giderlerken.

Leila arkasına dönüp hurdası çıkmış gri araca dikkatle baktı. Aracın içinde oturan iki kişi vardı. İkisinin de saçlarının beyazmış gibi görünmesine rağmen ışık yine de yanıltıcıydı. İkisi de Leila'yı izliyormuş gibi görünüyorlardı.

"Birazdan sürücü tarafındaki kapı açılacak," dedi Leila, alçak sesle.

Sürücü tarafındaki kapı açıldı.

"Şimdi de diğer kapı."

Diğer kapı da açıldı.

"Yaşlı adam arabayı sürüyordu, yaşlı kadın ise yolcusuydu..."

Arabadan inen yaşlı adamla yaşlı kadın, kapıları açık bırakarak ileri çıktılar. Üstlerinde kuşaklarla tutturulmuş, vücudu saran pejmürde giysiler vardı.

"Dur," dedi Leila. "Arabadan inelim ve yanlarına gidip onlara yardım edelim. Distribütör kapakları gevşeyip yerinden çıkmış."

"Görünün bir parçası mı bu?"

"Hayır."

Leila kapıyı açtı, dışarı çıktı ve geriye doğru yürümeye başladı. Randy de aynısını yaptı. Çifte yaklaşırken Randy'nin ilk izlenimi adamın araba süremeyecek kadar yaşlı olduğuydu. Adam omuzları düşmüş hâlde arabasına yaslanmıştı. Boştaki eli hafif hafif titriyordu; pençeyi andıran, cildi kuru ve lekeli bir eldi bu. Yüzü kırışıklıklarla kaplıydı ve kaşları da saçları kadar beyazdı. Adamın gözleri Randy'yi yakaladığı anda ona sabitlendi. Bu yeşil, neredeyse parıldayan gözlerde, Randy'nin üç metre gerideyken tahmin edemeyeceği bir farkındalık vardı. Randy adama gülümsedi ama adam hiçbir tepki göstermedi.

Bu esnada Leila yaşlı kadının yanına gitmiş ve onunla, Randy'nin bilmediği bir dilde konuşmaya başlamıştı.

"Kaputu açıp bakarsam belki yardımım dokunabilir," dedi Randy.

Adam yanıt vermeyince, Randy dediğini laklak dilinde tekrar etti. Buna da tepki vermeyen adam Randy'nin yüzünü, kıyafetlerini, hareketlerini inceliyormuş gibi görünüyordu. Bu tuhaf tetkikten rahatsız olan Randy yardım istermiş gibi Leila'ya bir bakış attı.

"Sorun yok," dedi Leila. "Kaputu açıp sorunu çöz. Arabanın nasıl çalıştığını anlamıyorlar. Şu anda yakıt konusunu açıklıyorum."

Randy kaput mandalını açmak için eğildiğinde Leila'nın yaşlı kadına kalın bir tomar para verdiğini gördü. Kaput birkaç santim yukarı kalkarken adam geri çekildi. Randy kaputu sonuna kadar açtığında adamın bulunduğu taraftan kısa bir şaşkınlık nidası geldiğini duydu.

Evet, distribütör kapağı gevşemişti. Randy kapağı yerine oturtup sıkıştırdı. Motorun geri kalanına hızlıca baktığında yolunda olmayan bir şey görmedi.

"Arabayı çalıştırmayı dener misiniz, beyefendi?" diye sordu.

Başını kaldırıp baktığında adam ona gülümsüyordu.

"Beni anladığınızdan emin değilim ama arabayı çalıştırmayı denemenizi rica ediyorum." Adamın yerinden kıpırdamadığını ve bir şey söylemediğini gördüğünde, "Ben yaparım," dedi.

Adamın etrafından dolanıp arabanın içine baktı. Anahtar hâlen kontaktaydı. Sürücü koltuğuna geçip anahtarı çevirdi. Kısa bir ânın ardından motor çalıştı. Anahtarı geri çevirip arabadan indi. Yaşlı adama gülümseyip başını salladı.

"Oldu işte."

Adam birdenbire ileri atılıp Randy'yi sımsıkı kucakladı. Şaşırtıcı ölçüde güçlüydü ve nefesi de çok sıcaktı.

"İsim, ismin, iyi adam?" diye sordu yaşlı adam.

"Randy. Adım Randy... Dorakeen," dedi, kendini adamdan kurtarırken.

"Dorakeen. Güzel isim."

Aracın etrafından dolanan Leila şimdi arkalarında duruyordu. Yaşlı kadın da peşinden gelmişti.

"İyi olacaklar," dedi Leila. "Hadi, son Babil çıkışına gitmemiz gerekiyor."

Leila fısıldayarak adama bir şey söylediğinde adam buna başını salladı. Yaşlı kadına uzunca bir süre sarıldıktan sonra ondan ayrıldı ve kendi arabalarına doğru yürümeye başladı. Randy de hızlı adımlarla peşine takıldı. Arkasına dönüp baktığında yaşlı adamla kadın çoktan araçlarına binmişlerdi. Motorun çalıştığını duydu. Araba, Yol'a çıktı ve gözden kayboldu. O anda güneş gökyüzünde yükselirken Leila'nın ağladığını fark etti. Başını başka bir yöne çevirdi. Tuhaf hisler içindeydi.

Bir

Red Dorakeen, Yol'un sessiz (düz, ölü gibi kıpırtısız, hafifçe ışıldayan) bir kesimindeydi. Birkaç saat önce yanından inanılmaz hızlarda ilerleyen iki fütürist araç geçip gitmiş; sonra kendisi de bir atlı arabayı ve yalnız bir atlı adamı geçmişti. Mavi Dodge pikabını sağ şeritte tutuyordu ve hızını saatte yüz kilometreye sabitlemişti. Purosunu çiğneyip bir şarkı mırıldanıyordu.

Mavinin çok soluk bir tonundaki gökyüzünde doğudan batıya doğru parlak bir çizgi uzanıyordu. Fark edilebilir bir toz veya ön cama çarpan böcekler yoktu.

Pikabını sürerken camı indirmiş ve sol eliyle kapı çerçevesinin üstünü tutmuştu. Solmuş beyzbol şapkasının siperini alnına kadar çektiğinden başını hafifçe geriye atmıştı; yeşil gözleri siperin gölgesinde belli belirsiz parıldıyordu. Kızıl sakalı saçlarından biraz daha koyu tonda olabilirdi.

Çok uzaklarda minik bir nokta belirdi. Hızla büyüyen bu nokta, hurdası çıkmış siyah bir Volkswagen'e dönüştü. Birbirlerini geçerlerken diğer araç korna çalmaya başladı. Araç, Yol'un banketine çıkarak durdu.

Yan aynasına bakan Red frene bastı ve sağa kaydı. Yavaşlarken gökyüzü maviyle gri tonların arasında gidip gelerek nabız gibi atmaya başladı. Gittikçe zayıflayan her atışla birlikte gökyüzündeki parlak çizgi biraz daha siliniyordu.

Red durduğunda bariz bir akşam havası vardı. Uzaklardan cırcır böceklerinin sesleri geliyordu ve serin bir esinti geçip

gitti. Kapıyı açıp kamyonetinden inerken anahtarı kontaktan çekerek cebine attı. Levi's pantolon, postal, haki rengi iş gömleğinin üzerinde kahverengi bir kayak yeleği ve süslü tokası olan geniş bir kemeri vardı. Şapkasını geriye çevirdi ve purosunu yakmak için bir an durduktan sonra bankette geriye doğru yürümeye başladı.

Neredeyse kesin olan bir ölüm riskine girmeden Yol'da karşıdan karşıya geçmek imkânsızdı. Bu yüzden, Volkswagen'in tam karşısında kalan bir noktaya kadar yürüdü. Red bunu yaparken arabanın kapısı açıldı ve ince bıyıklı, kısa boylu bir adam dışarı çıktı.

"Red!" diye seslendi adam. "Red!"

"Ne oldu, Adolph?" diye bağırdı Red. "Hâlen savaşı kazandığın yeri mi arıyorsun?"

"Dinle, Red. Bunu sana söyleyip söylememek konusunda kararsızdım çünkü senden, sana karşı borçlu hissettiğimden daha çok nefret edip etmediğime karar veremedim. Ama bu bilginin sana zararlı mı yoksa yararlı mı olacağını da kestiremedim. Yani sanırım her şey dengeli. Bunu sana söyleyeceğim. Bir süre önce Yol'un çok gerilerindeydim ve mavi ziggurat* ile işaretlenmiş çıkışta bunun gerçekleştiğini gördüm..."

"Mavi ziggurat mı?"

"Evet, mavi ziggurat. O sapağa girerken takla attığını gördüm. Kamyonetinin yandığını gördüm."

Red Dorakeen bir süre sessiz kaldı. Ardından kahkaha attı.

"Yakın zamanda yanımdan geçecek olursa ölümün kesinlikle kafası karışacak. 'Babil'e son çıkışta benimle randevusu varken bu adam Themistokles'in Atina'sında ne yapıyor?' diyecek."

Koca cüssesi sarsılarak bir kez daha kahkaha attı. Ardından

---

* Antik Mezopotamya'da inşa edilen, piramitlere benzeyen, içlerinde tanrıların yaşadığına ve cennetle dünyayı birleştirdiğine inanılan tapınak kuleleri. *–çn*

purosunun dumanını üfleyip sağ kolunu kaldırarak alaycı bir selam verdi.

"Ama teşekkürler. Bunu bilmem benim için iyi bir şey olabilir."

Arkasına dönüp kamyonetine doğru yürümeye başladı.

"Bir şey daha var," diye seslendi diğer adam arkasından.

Red durup başını çevirdi.

"Neymiş o?"

"Çok büyük bir adam olabilirdin. Elveda."

"*Auf wiedersehen.*"*

Red kamyonetine binip motoru çalıştırdı. Çok geçmeden gökyüzü yeniden mavi olmuştu.

* (Alm.) Elveda. *-yhn*

İki

Tan vaktinin ilk ışıkları kıpırtısız, parçalanmış ufuk çizgisinin üzerinde yükselirken Strangulena, East River'daki mavnasında kımıldandı. Üstlerini örten postu yavaşça, nazikçe itti ve alev alev saçlarının alnına düşen bir tutamını geriye attı. Parmak uçları, sevgilisinin şehvetini ele veren izlerin çoktan görünür hâle geldiği boğazındaki, omuzlarındaki, göğüslerindeki daha hassas noktalara dokundu. Gülümseyerek parmaklarını esnetti ve yavaşça sol tarafına döndü.

Sona ermekte olan gece kadar ağır ve karanlık görünen Toba, yanağını sağ avucuna yaslayıp sırıtarak ona baktı.

"Tanrılar adına! Sen hiç uyumaz mısın?" dedi Strangulena.

"Yanına devrildikleri anda yüzlerce sevgilisini boğmuş bir kadınla uyumam."

Strangulena'nın gözleri kısıldı.

"O hâlde biliyordun! Başından beri biliyordun! Beni buna zorladın!"

"Tanrıya ve amfetamine şükür ki evet!"

Strangulena gülümseyip gerindi.

"Çok talihlisin. Aslında, normalde yanıma devrilmelerini beklemem. Genellikle belli bir an seçerim ve aynı anda gelip gittikleri söylenebilir. Şu anda bunu yaşamanın tek nedeni o sırada mimari yüzünden dikkatimin dağılmış olması. Yine de..."

Strangulena öne uzanıp kumanda kutusuna dokundu. Mavna sessizce ilerlemeye başladı.

Diğer yanına döndü.

"Işığın Manhattan'ın harabelerine nasıl vurduğuna bak! Harabelere tapıyorum!" Birdenbire doğruldu ve dikdörtgen şeklinde, cilalı bir tahta çerçeveyi havaya kaldırdı. Kol mesafesinde tuttuğu çerçevenin içinden baktı. "Şuradaki grup... bu harika bir kompozisyon değil mi?"

Toba da doğrulup öne eğildi. Çenesi kadının sol omzuna sürttü.

"Bu... ilginçmiş."

Strangulena sol eliyle küçük bir fotoğraf makinesi alıp çerçeveye çevirdi, makinenin vizöründen baktı, öne doğru eğildi, geriye yaslandı ve bir düğmeye bastı.

"Oldu işte."

Çerçeveyi ve fotoğraf makinesini sağına bıraktı.

"Hayatımı bu tablo gibi harabelere bakarak geçirebilirim. Aslına bakarsan, bunu yapıyorum zaten. Çoğu zaman. En iyisi her zaman sudan bakmak oluyor. Bunu hiç fark etmiş miydin?"

"Şimdi sen bahsedince..."

"Gerçek olamayacak kadar iyiydin, biliyor musun? Üzerinde paçavralarla su kenarında çöpleri karıştırıyordun, pislik içinde ve cahil, medeniyetin çöküşünün bir ürünü. Tam da ben oradan geçerken. Beni kandırdın. Nesin sen? Arkeolog mu?"

"Şey..."

"Ve beni tanıyordun. Sağ kolunu şöyle tut ama başını kaldır."

Strangulena karnının üzerinde döndü, sağ kolunu kaldırdı ve Toba'nın elini tuttu.

"Pekâlâ, Toba Bey. Hayatın buna bağlıymış gibi itmeye başla bakalım. Belki gerçekten de hayatın buna bağlıdır."

"Hey..."

Toba'nın kolu geriye bükülmeye başladı. Kadının elini

daha sıkı tuttu. Eli bir an havada asılı kaldı. Çenesini sıkmış, sola doğru eğilmişti.

Birdenbire geriye devrildi, kolu mavnanın güvertesine yapıştı.

Strangulena tepesinden bakarak ona gülümsedi.

"Solunla da denemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bak, senin hakkında duyduğum her şeye inanıyorum. Sen... sen egzotik zevklere sahipsin ve bu zevklerini tatmin edebilecek kadar da güçlüsün. İstediği şeyleri elde eden herkese saygı duyarım. Ama seninle tanışabilmemin tek yolu buydu. Kaçırmayı göze alamayacağın, hayatta karşına ancak tek bir kez çıkacak türden bir teklifim var."

"Bu teklif güzel harabeler de içeriyor mu?"

"Kesinlikle!" dedi Toba hızlıca.

"Ve iyi bir adam?"

"En iyilerinden birini!"

Strangulena, Toba'nın elinden tutup onu ayaklarının üzerine kaldırdı.

"Çabuk! Şu yıkık kulenin üzerine düşen güneş ışığına bak!"

"Enfes görünüyor!"

"Adı ne?"

"Dorakeen. Red Dorakeen."

"Bu ad tanıdık geldi..."

"Epeydir ortalıkta olan bir adam."

"Bir tablo gibi bakılası mı?"

"Sormana gerek var mı?"

"İç kısmı fildişinden yeni bir mavna işimi görürdü."

"Oldu bil. Hey! Şu köprünün kalıntılarına vuran güneş ışığına bak!"

"Çabuk! Fotoğraf makinesi! Sen çok şanslı bir adamsın, Toba."

"Bilmez miyim!"

Bir

Dikiz aynasında minik bir noktanın ışıldayarak büyümeye başladığını gördüğünde, Red Dorakeen alçak sesle küfretti.

"Sorun ne?" diye sordu gösterge panelinden gelen kısık bir ses.

"Ha? Seni açık bıraktığımın farkında değildim."

Red'in kontrol düğmesine uzanan sağ eli düğmeye basmadan geri düştü.

"Açık bırakmadın. Devreyi kendim açtım."

"Bunu nasıl başardın?"

"Geçen ay oynadığımız kâğıt oyununda senden kazandığım servis hizmetini hatırlıyor musun? Serviste birkaç ekstra devre takmalarına yetecek kadar kredi kalmıştı. Ufkumu genişletmenin zamanının geldiğine karar verdim."

"Tam bir aydır gizlice beni dinlediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Evet. Kendi kendine çok konuşuyorsun. Bu çok eğlenceli."

"Bu konuda bir şey yapmamız gerekecek."

"Benimle kâğıt oynamaktan vazgeçebilirsin. Tekrar ediyorum, sorun ne?"

"Polis arabası. Çok hızlı geliyor. Beni geçip gidebilir. Ama bunu yapmayabilir de."

"Onu geride bırakabileceğime bahse girebilirim. Kapışmak ister misin?"

"Hayır! Sıkı dur, Çiçekler.* Bazı şeyler zaman alır, o kadar."

---

* Kitaptaki iki yapay zekâ (Çiçekler ve Yapraklar) isimlerini sırasıyla

"Anlamıyorum."

"Acelem yok. Başaramazsam bir daha denerim. Veya başka bir şey denerim."

Red'in gözleri dikiz aynasına geri döndü. Şekli gözyaşına benzeyen ışıltılı araç artık sollama şeridindeydi ve biraz yavaşlamış gibi görünse de hâlen arayı kapatmaya devam ediyordu.

"Hâlâ anlayamıyorum."

Red başparmağının tırnağıyla çaktığı kibritle purosunu geri yaktı.

"Biliyorum. Endişelenme. Ve çıkabilecek tartışmalara karışma."

"Anlaşıldı."

Red yan tarafına baktı. Artık aynı hizada olan araç hızını Red'in hızına sabitlemişti. Red iç çekti.

"Ya beni durdur ya da yoluna devam et, lanet olası!" diye mırıldandı. "İkimiz de oyun oynamayacak kadar büyüğüz!"

Buna verilmiş bir yanıt gibi siren çalmaya başladı. Aracın ışıldayan tavanında yükselen bir küre acıyla kırpıştırılan bir göz gibi yanıp sönüyordu.

Red direksiyonu kırıp bankete çıktı. Gökyüzü, karanlıkla aydınlık arasında geçişler yaparak (her seferinde daha fazla kararıp daha fazla aydınlanarak) bir kez daha nabız gibi atmaya başlamıştı. Araç durduğunda Red'in sağında kalan sabah güneşi, ufuk çizgisinin hemen üzerinde yükseliyordu. Çimenler kırağı yüzünden soluk bir tondaydı ve kuşlar ötüyordu. Işıldayan araç Red'in biraz ilerisinde durmuştu. İki kapısı da açıldı ve gri tunikli iki polis memuru araçtan inerek Red'e doğru yürümeye başladılar. Red kontağı kapatıp kıpırdamadan beklemeye başladı. Purosundan esaslı bir duman üfledi.

Baudelaire'in "Kötülük Çiçekleri"nden ve Whitman'ın "Çimen Yaprakları"ndan alıyor. İsimleri kitaplardan geldiği için burada da Türkçeleştirildi. *–çn*

Diğer aracın sürücüsü Red'in kapısına geldi. Ortağı ise kamyonetin arkasına doğru yürüdü. İlk adam içeri baktı. Red hafifçe gülümsedi.

"Kimleri görüyorum!" dedi.

"Selam, Tony."

"Sen olduğunu bilmiyordum, Red. Umarım çok fena bir şeyin peşinde değilsindir."

Red omuz silkti.

"Eh, biraz şundan, biraz bundan."

"Tony," diye seslendi arkadaki diğer memur. "Buna baksan iyi olur."

"Ah... Senden inmeni istemek durumundayım, Red."

"Elbette."

Red kapıyı açıp kamyonetten indi.

"Ne oldu?" diye sordu Tony, kamyonetin arkasına doğru yürürken.

"Baksana."

Arkadaki memur kamyonet kasasını kapatan brandanın köşesini açıp havaya kaldırmıştı. Brandayı daha fazla açmaya girişti.

"Bunları tanıyorum! M-ı denilen YY-Yirmi tüfekleri."

"Evet, biliyorum. Burada ne olduğunu görüyor musun? Browning Otomatik Tüfekler. Bu da bir kasa dolusu el bombası. Çok fazla cephane de var."

Tony içini çekip arkasına döndü.

"Sakın söyleme, ben tahmin edeyim. Nereye gittiğini biliyorum. Hâlâ Yunanların Maraton Muharabesi'ni kazanması gerektiğine inandığın için onlara yardım etmek istiyorsun."

Red yüzünü buruşturdu.

"Neden böyle düşündün ki?"

"Daha önce iki kez bunu yaparken yakalandın."

"Siz de beni bir kez daha durdurdunuz. Bu rasgele bir çevirme mi?"

"Öyle."

"Kimsenin ihbarda bulunmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Memur tereddütle başını başka bir yana çevirdi.

"Öyle."

Red ağzında purosuyla sırıttı.

"Tamam. Beni mallarla yakaladınız. Ne yapacaksınız?"

"Yapacağımız ilk şey mallara el koymak olacak. Bir el at da bunları bizim kamyonete yükleyelim."

"Makbuz alacak mıyım?"

"Lanet olsun Red! Bu yaptığın şeyin ne kadar ciddi olduğunu bilmiyor musun?"

"Biliyorum."

"Bu işi becersen bile bize hiçbir şey olmayacağını kabul ediyorum. Ama Yol'da başka bir dal yaratacaksın. Veya başka bir çıkış."

"Cidden, bunda sorun ne?"

"O daldan Yol'a kimlerin girip yolculuk etmeye başlayacağını kim bilebilir?"

"Yol zaten bir sürü tuhaf tip kaynıyor, Tony. Baksana bize."

"Ama sen bildiğimiz bir tipsin. Herkes seni tanıyor. Neden bu lanet olası dalın açılmasını istiyorsun ki?"

"Çünkü eskiden böyleydi ama bu yan yol şimdi kapalı. Bir dizi koşulu yeniden yaratmaya çalışıyorum."

"Ben hatırlamıyorum."

"Sen gençsin, Tony."

"Seni anlamıyorum, Red. Hadi, bir el at da şu silahları taşıyalım."

"Tamam."

Silahları diğer araca geçirmeye başladılar.

"Bu işleri bırakman gerektiğini biliyorsun."

"Bunları takip etmenin işinin bir parçası olduğunu biliyorum, evet."

"Ama hiç iplemiyorsun. Yol'da ilerleme yeteneğine sahip, tehlikeli, saldırgan yaratıklarla dolu, gerçekten boktan bir yere güzergâh açtığını düşünelim. İşte o zaman hepimizin başı belada olur. Neden bu işleri bırakmıyorsun?"

"Başka hiçbir yolla bulmayı başaramadığım bir şeyi arıyorum."

"Sakıncası yoksa bunun ne olduğunu bana söyleyebilir misin?"

"Evet, sakıncası var. Bu kişisel bir mesele."

"Yani bencil bir hevesle tüm trafik akışını bozabilirsin, öyle mi?"

"Evet."

"Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Seni yaklaşık kırk yıldır tanıyorum. Bu senin için ne kadar zamana denk geliyor?"

"Beş veya altı yıl. Belki de otuz. Bilmiyorum. Bu arada çok fazla masabaşı işi mi yaptın?"

"Çok fazla."

"Herhalde yeni dallar hakkındaki bu fikirlerini de o zaman edindin."

"Aslına bakacak olursan teori üzerine çok fazla şey öğrendim ve bu, düşündüğünden çok daha karmaşık bir konu."

"Saçmalık! Bir zamanlar böyleydi, bir kez daha böyle olabilir."

"Nasıl istersen öyle yap ama bu şekilde ortalıkta dolanmana izin vermeyeceğiz."

"İnsanlar bunu her gün yapıyor. Yoksa neden Yol'da yolculuk edesin ki? İnsanlar gittikleri her yerde dalları şu veya bu şekilde değiştiriyorlar."

Tony dişlerini tıkırdattı.

"Biliyorum ve bu bile yeterince korkutucu. Bütün bu olayın kontrol altına alınması, denetim noktalarının kurulması..."

"Ama Yol her zaman buradaydı ve burada yolculuk yapa-

bilenler de her zaman bunu yaptılar. Dünya devam ediyor, Yol devam ediyor; yaradılıştan yok oluşa kadar hem de çok şükür. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Seni kırk yıldır tanıyorum. Veya otuz veya beş-altı yıldır. Hiç değişmedin. Seninle konuşamıyorum. Pekâlâ. Trafiğin büyük kısmını kontrol edemeyiz, ufak çaplı değişiklikleri durduramayız. Ama büyük olaylara bakabiliriz ve bunu yapıyoruz da. Sen her zaman büyük olayların içindeydin. Nazik olmaya ve seni bir başka uyarıyla bırakıp gitmene izin vermeye çalışıyorum."

"Zaten bundan başka bir şey yapamazsın ve sen de bunu biliyorsun. Bu yükle nereye gittiğimi kanıtlayamazsın. Mallarıma el koyabilir, bana nutuk çekebilir, bir süre benim için hayatı zorlaştırabilirsin. Ama bu uzun ömürlü olmaz. Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki şu anda bana yine yalan söylüyorsun. Bunun mevzuatla, barışı korumakla falan ilgisi yok. Beni belli bir nedenle kişisel olarak taciz ediyorsun. Biri peşimde. Bu kişinin kim olduğunu ve bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Tony'nin yüzü kızardı. Ortağı el bombasıyla dolu bir karton kutuyla yanlarından geçti.

"Paranoyaklaşıyorsun, Red," dedi Tony en sonunda.

"Hı hı. Bana bir ipucu verebilir misin?" Red cephane kutularından birine sürterek çaktığı kibritle purosunu yeniden yakarken gözlerini diğer adamın gözlerine dikti.

"Kim olabilir?"

Tony ortağına bir bakış attıktan sonra, "Hadi," dedi. "Silahların geri kalanını yükleyelim."

Silahların diğer araca geçirilmesi on dakika sürdü. Bu iş tamamlandığında, Red'in kamyonetine binmesine izin verildi.

"Pekâlâ. Bunu uyarı olarak kabul et," dedi Tony.

Red başını salladı.

"Ve dikkatli ol."

Red daha yavaş bir şekilde yeniden başını salladı.

"Teşekkürler."

Red, polislerin ışıltılı araçlarına binip hızla uzaklaşmalarını izledi.

"Bu da neydi şimdi?"

"Bana iyilik yaptı, Çiçekler. Başımızın belada olduğunu anlamam için beni arayıp buldu."

"Nasıl bir bela?"

"Bu konuda düşünmem gerek. En yakındaki mola yeri nerede?"

"Çok uzak değil."

"Sen sür."

"Tamam."

Kamyonet yeniden yola çıktı.

İki

Marquis de Sade, Sundoc'un peşinden devasa binaya girdi.

"Bunun için müteşekkirim," dedi. "Ayrıca bundan Chadwick'e bahsetmediğin için de müteşekkirim çünkü şu anda bir yığın tiksinti verici elyazmasını okuduğumu sanıyor. Baron Cuvier'in spekülasyonlarından beri meraka ve arzuya kapıldım. Ama gerçekten bunlardan birini görebileceğimi düşünmüyordum."

Sundoc gülümseyerek onu büyük laboratuvara soktu.

"Anlıyorum. Endişelenme. İnsanlara işimi göstermeyi seviyorum."

Salonun tam ortasındaki büyük kuyuya yaklaşarak çevresini saran korkuluğun önünde durdular.

Sundoc'un sağ elini oynatmasıyla aşağıdaki alan ışıkla doldu.

O şey ayağa kalktı. Devasa bir heykel, B sınıfı bir film için sıradışı ölçüde iyi kotarılmış bir canavar, birdenbire cisim kazanmış bir nevroz gibi.

Ve hareket etti. Ayaklarını oynattı, ışıktan kaçmak için başını indirdi. Bunu yaptığında, biri kafasının arkasında, diğeri omurgasının aşağısında bulunan, ışıldayan metal şeritler göründü.

"Çok çirkinler," dedi Sundoc.

Marquis başını iki yana salladı.

"Tanrım! Çok güzel," dedi alçak sesle. "Adını bir daha söyler misin?"

"Tiranozor."

"Münasip bir admış. Evet, çok münasip! Harikulade!"

Marquis bir dakikadan uzun bir süre boyunca kıpırdamadan durdu. Ardından, "Bu enfes yaratığı nasıl ele geçirdin?" diye sordu. "Bunların çok, çok eski zamanlarda yaşadıklarını sanıyordum."

"Bu doğru. O kadar geçmişe gitmek için çok uzun bir zaman boyunca çok yüksek bir hızla Yol'un üzerinde uçan, füzyon enerjili bir araç gerekti."

"Demek Yol o günlere dek uzanıyor... İnanılmaz! Peki bu büyüklükte, bu güçte bir şeyi buraya nasıl getirdin?"

"Getirmedim. Oraya gönderdiğim ekip bunlardan birini ilaçla uyuşturdu ve on beş yıl kadar geçmişteki bir döneme doku örneği getirdi. Bu numune o doku örneğinden klonlandı. Yani bu, orijinalinin yapay olarak geliştirilmiş bir kopyası."

"Güzel, çok güzel! Anlayamıyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Aslına bakacak olursan, anlayamamam çekiciliğini, gizemini daha da artırıyor. Şimdi, bana onun üzerinde nasıl bir kontrolün olduğunu anlat."

"Kafasıyla sırtındaki metal plakaları görüyor musun?"

"Evet."

"Bunlar implant şebekeleri. Bu şebekelerden çıkan çok sayıda minik elektrot, yaratığın sinir sistemine uzanıyor. Bir dakika..."

Sundoc bir çalışma tezgâhına giderek, küçük, dikdörtgen bir kutuyla gri bir sepet aldı. Marquis'nin yanına dönüp aldığı şeyleri ona gösterdi.

"Bu bir bilgisayar," dedi, kutuyu işaret ederek.

"Düşünen bir makine mi?"

"Biri seni bu konularda bilgilendirmiş. Eh, sayılır. Bu makine aynı zamanda bir yayın ünitesi."

Bir anahtarı açtı. Bir kadranın arkasında minik bir ışık yandı. Hiç ses yoktu.

"Bununla... bu yaratığa istediğin her şeyi yaptırabilir misin?"

"Daha da iyisi."

Sundoc sepeti kafasına geçirip kayışını ayarladı. "Çok daha iyisi. Çünkü geri bildirim var." Sürüngen başını kaldırıp dikkatle iki adama baktı. "Yukarıdan bana bakan iki adam görüyorum. Birinin kafasında parıldayan bir şey var. Ön ayağımla onlara el sallayacağım."

Çok tuhaf, çok absürt bir şekilde, yaratık gövdesine göre nispeten küçük olan uzvunu sallamaya başladı. "Şimdi de onlara selam vereceğim!" Böğürtüsü uzak masalardaki ekipmanın tangırdamasına, bina temelinden sarsılıyormuş gibi hissetmelerine neden oldu.

"Ben de! Ben de!" diye haykırdı Marquis. "Ben de deneyeyim! Lütfen, denememe izin ver!"

Sundoc sırıtarak kafasındaki düzeneği çıkardı.

"Elbette. Bu çok kolay. Sana kafana nasıl geçireceğini göstereyim."

Birkaç dakika boyunca, Marquis canavarı kuyusunun içinde gezdirdi, kuyruğunu salladı, ayaklarını yere vurdu.

"Gerçekten de onun gözlerinden bakabiliyorum!"

"Sana bahsettiğim geri bildirim bu işte."

"Aman tanrım... inanılmaz bir gücü olmalı!"

"Ah, öyle."

Aradan birkaç dakika daha geçtikten sonra, "Bu histen vazgeçmek zorunda olmaktan nefret ediyorum," dedi Marquis. "Ama sanırım bunu yapmak zorundayım. Bunu nasıl kapatıyorsun?"

"Sana göstereyim."

Sundoc kafa düzeneğini çıkarıp kontrol ünitesinin anahtarını kapattı.

"Hayatım boyunca böyle bir güç hissine sahip olmadım," dedi Marquis. "Bu alt edilemez bir silah, mükemmel bir suikastçı olabilir. Neden Dorakeen denilen herifi öldürmek ve efendinin verdiği ödülü almak için bunu kullanmıyorsun?"

Sundoc kahkaha attı.

"Ayaklarının altına alıp ezmek için düşmanının bulunduğunu tahmin ettiğimiz bir yere paldır küldür yürüyerek giderken onu Yol'da gözlerinin önüne getirebiliyor musun? Hayır, bu yaratığı tam olarak nereye göndermemiz gerektiğini bilseydik bile nakliyesi çözülemez bir sorun olurdu. Onu asla böyle bir amaçla kullanmayı düşünmedim. Taşınması aşırı zor."

"Doğru, doğru. Bu şekilde ortaya koyduğunda seni anladım. Beni benden alan, bu ânı hayal etmek oldu. Öcünü almak için avının tepesine çöken sürüngen... Bunu yaparken onu kontrol etmenin hissi..."

"Ah, sanırım öyle."

"Ama bu yaratık aslında bilimin gelişimi için soylu bir teşebbüsü temsil ediyor."

"Pek değil. Burada kullanılan tekniklerin tamamı çok eski. Bu canavarın kontrol edilmesi bilim açısından hiçbir ilerlemeyi temsil etmiyor. Bu yaratıkla ilgili edinilebilecek her türlü bilgi, müdahale etmeden onu yalnızca doğal ortamında inceleyerek de kolayca elde edilebilirdi. Hayır, burada gördüğün şey aslında bir hevesin giderilmesi. Zaten onu göstermeye dünden razı olmamın nedeni de bu. Sırf keyif için bunu yapma arzusuna her zaman sahiptim. Bu kadar. Bu kendi başına bir keyif. Bu yaratığın özellikle kullanılabileceği bir yer yok. Ah, elbette asistanlarım onun fizyolojisini inceleyip bulgularını yayınlayacaklar. Mevcudiyetinden bu yolla fayda sağlanabilir. Uzun, tatminkâr bir kariyerin ardından kendimi böyle şımartma imkânım var. O hâlde neden yapmayayım ki?"

"Bazı açılardan birbirimize tahmin edebileceğimden daha yakın olduğumuzu anlıyorum."

"Böylesine pahalı bir zevki sürdüğümü itiraf ettiğim için mi?"

Marquis başını iki yana salladı.

"Böylesine acayip bir gücü hissetmekten zevk aldığın için."

Sundoc elinin bir hareketiyle kuyuyu kararttı. Korkuluktan ayrılarak arkasına döndü.

"Pekâlâ," dedi. "Haklısın." Laboratuvardan çıkarlarken tezgâhtan aldığı ekipmanı yerine koydu. "Şimdi o elyazmalarına dönsen iyi olacak."

"Off, yalnızca birkaç blokluk yürüyüşle Olympos'tan Tartaros'a," dedi Marquis.

Sundoc gülümsedi.

"Çok da yiyor," dedi. "Ama buna değer."

Bir

Çiçekler zemini çakılla kaplı otoparka girdi ve önünde, farklı yakıt türleri için pompaların olduğu yontma kütük binalara doğru yöneldi.

"Benzin ne durumda?" diye sordu Red.

"Depo yarım, yedek depoysa ful."

"Şu ağaçların oraya park et."

Büyük bir meşe ağacının altında durdular. Güneş batıda epey alçalmıştı.

"YY-On Altı civarındayız, değil mi?" diye sordu Red.

"Evet. Buraya gelmeyi planlıyor muydun?"

"Hayır. Bir zamanlar bu dönemden tanıdığım bir herif olduğunu düşünüyordum. Bunun için İngiliz kestirme yoluna girmek gerekiyordu, sonra da..."

"Park edip onu ziyaret etmek ister misin?"

"Hayır. O... başka bir yerlerde. Ben de açım. Gel de bana eşlik et."

Red, gösterge panelinin altından *Kötülük Çiçekleri* kitabını aldı.

"Nereye gitti?" diye sordu, kitaptan gelen ses.

"Kim?"

"Arkadaşın."

"Ah, uzaklara. Evet, uzaklara gitti," dedi Red alçak sesle gülerek.

Kapıyı açıp kamyonetten indi. Hava serindi. Hızlı adımlarla binalara doğru yürümeye başladı.

Avize henüz yakılmadığından yemek salonu loştu. Çıplak zemin gibi, örtüsüz masalar da tahtadandı. Salonun karşı ucundaki açık şömineden çatırdayarak yanan kütüklerin sesi geliyordu. Yalnızca ön duvarda pencere vardı.

Red yemek yiyenlere baktı. Büyük pencerenin önünde iki çift oturuyordu. Genç görünüyorlardı. Kılıklarına ve konuşmalarına bakarak, bu insanların YY-Yirmi Bir'in sonlarından olduğunu tahmin etti. Sağındaki masada oturan kibar görünümlü beyefendinin kıyafetleri ise geldiği yerin Viktoryen İngiltere olduğunu gösteriyordu. Daha yakındaki bir duvara sırtını vererek oturmuş koyu saçlı adamın üzerinde siyah pantolon, çizmeler ve beyaz bir tişört vardı. Tavuk yiyip bira içiyordu. Sandalyesinin sırtına koyu renkli deri bir ceket asılmıştı. Çok yalındı. Red bu adamın nereden gelmiş olabileceğini çıkaramadı.

En uzaktaki masaya yürüdü, masayı çevirdi ve sırtını köşeye vererek oturdu. *Kötülük Çiçekleri*'ni tahta masaya koyup rasgele bir sayfa açtı.

"*Kendini resimlere, haritalara vermiş çocuğa, evren doyma bilmezliği kadardır,*"* dedi kitaptan gelen alçak ses.

Red hemen kitabı kaldırıp yüzünü kapattı.

"Doğru," dedi fısıldayarak.

"Yine de daha çok istiyorsun, değil mi?"

"Yalnızca kendi küçük köşemi."

"Ve burası nerede olabilir?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Böyle şeyleri neden yaptığını hiçbir zaman anlayama–"

Uzun boylu, beyaz saçlı bir garson masaya yaklaştı.

"Siparişinizi alabilir– Red!"

Red başını kaldırıp bir süre baktı.

"Johnson?"

"Evet. Yüce Tanrım! Yıllar oldu!"

---

* Charles Baudelaire, "Le Voyage" [Yolculuk], *Kötülük Çiçekleri*, Çeviren: Sait Maden. *-çn*

"Oldu mu o kadar? Sen Yol'un daha gerilerinde çalışmıyor muydun?"

"Evet. Ama burayı daha çok sevdim."

"Kendine iyi bir yer bulduğuna memnun oldum. Baksana, şu herifin tavuğu güzel görünüyor." Red, koyu saçlı adama doğru başını salladı. "Birası da. Ben de aynısından alacağım. Bu arada kim o adam?"

"Daha önce hiç görmedim."

"Anladım. Birayı önceden alayım."

"Tamam."

Red üzerindeki gizli bir cepten çıkardığı yeni bir puroyu incelemeye başladı.

Johnson duraksayıp ona baktı.

"Numaranı yapacak mısın?"

"Ne numarası?"

"Bir keresinde puronu ateşten çekip aldığın bir kömür parçasıyla yaktığını görmüştüm. Elin yanmamıştı."

"Hadi oradan!"

"Hatırlamıyor musun? Yıllar önceydi... yani bu numarayı daha sonra öğrenmediysen. O zamanlar daha yaşlı görünüyordun. Her neyse, Yol'un yaklaşık yarım YY gerilerindeydi."

Red başını iki yana salladı.

"Çocukça bir numaraymış. Artık böyle şeyler yapmıyorum. Hadi, şu birayla kuşu alalım."

Johnson başını sallayıp masadan ayrıldı.

Red yemeğini bitirdiğinde salon dolmuştu. Işıklar açılmış, mekânın gürültüsü artmıştı. Johnson'ı çağırıp hesabını ödedi ve masadan kalktı.

Dışarı çıktığında gecenin çöktüğünü ve havanın daha da soğuduğunu gördü. Basamaklardan inip soluna döndü ve kamyonetine doğru yürümeye başladı.

"Sessiz," dedi, taşıdığı kitaptan gelen alçak ses.

"Evet, ben..."

Namlu ağzındaki ışık çakmasını gördüğü ve silahın pat-

lama sesini duyduğu anda aldığı darbe sendelemesine neden oldu.

Yaralanıp yaralanmadığını anlamak için duraksamadan, sağ kolunu vücudunun üzerine kapatarak kendini yana attı. O anda ikinci mermi sıkıldı ama hiçbir şey hissetmedi. Hızla hareket ederek elindeki *Kötülük Çiçekleri*'ni karanlıktaki silahlı saldırgana doğru fırlattı ve aracına doğru koşmaya başladı.

Kamyonetin önünden dolaşarak yolcu tarafına geçti, kapıyı açtı ve kendini yatar pozisyonda içeri attı. Koltuğun altında tuttuğu .45'liği almak için elini aşağıya attığı sırada, diğer tarafta çakılların üzerindeki ayak seslerini duydu. O tarafta uzak bir mesafeden, "Olduğun yerde dur bayım! Etrafın sarıldı!" diye seslendi biri. Red'in parmakları ağır tabancasının kabzasını kavrarken bir el daha ateş edildi ve alçak bir sesle küfredildi. Red, kendine bir anlık koruma sağlamak için sürücü tarafındaki camdan bir el ateş etti. Ardından geriye çekilip kamyonetten çıktı ve eğildi.

Ön kapı ardına kadar açılmış ve aynı anda birkaç yüksek sesli konuşma sürüyormuş gibi binadan da sesler geliyordu artık. Bağırarak ne olduğunu soranlar oldu. Ama hiç kimse olay mahalline geliyormuş gibi görünmüyordu.

Başını kaldırmadan kamyonetin arkasına doğru yaklaştı. Arkasına göz atarak elleriyle dizlerinin üzerinde ilerlemeye başladı, bagaj kapağının ötesine, tamponun etrafına baktı. Hiç. Görünürde kimse yoktu.

Birinin geldiğini belli edecek ayak sesleri duymak için kulak kabartsa da hiçbir şey duyamadı. Kamyonetin arkasından dolanıp emekleyerek aracın sol tarafına doğru yaklaştı.

"Ön tavafta, avacın sağına geçiyov," dedi keskin bir fısıltı.

Red o anda ön taraftan gelen bir ses duydu, çakıl taşlarının üzerinde hızlı bir ayak sesiydi bu.

Kamyonetin sağına doğru bir taş fırlattı. Yanıt gelmedi. Bekledi.

"Çıkmaza düştük gibi görünüyor," diye seslendi laklak dilinde. "Konuşmak ister misin?"

Yanıt gelmedi.

"Beni vurmak istemenin özel bir nedeni var mı?"

Yine sessizlik.

Aracın sol arka köşesinden döndü ve biraz doğrularak ilerlemeye başladı. Ağırlığını tam vermeden her adımını dikkatle atıyordu.

"Duv! Ağaçlavın avasına saklandı. Avacın önünü gözlüyov olmalı."

Red silahını sol eline geçirdi ve sağ kolunu sürücü tarafındaki açık camdan içeri soktu. Kamyonetin farlarını açan anahtarı çevirdiği anda kendini yere attı ve sol ön tekerin etrafından ileri baktı. Ağaçlardan gelen bir mermi sürücü tarafından ön cama girdi.

Red yattığı yerden, kendini korumak için geriye çekilen saldırganın kısmi siluetini gördü. Bu karaltıya ateş etti. Karaltı, merminin darbesiyle ağaca doğru yığıldı. Parmaklarından kayıp düşen tabancasıyla, sırtının yaslandığı ağacın gövdesinde aşağıya kayarken Red bir kez daha ateş etti. Karaltı yere çarptı ve hareketsiz kaldı.

Red ayağa kalkarak vurduğu adama doğru yaklaştı.

Siyah pantolon, sağ alt kısmında kan sızan bir delikle siyah bir ceket. Daha önce yemek salonunda gördüğü, sırtını duvara verip oturan adamdı bu. Red kolunu omzuna atarak başını desteklediği adamı doğrulttu.

Adamın dudaklarında pembemsi köpükler oluşmuştu. Red onu doğrulturken adam soluksuz kaldı. Gözleri titreşerek açıldı.

"Neden?" diye sordu Red. "Neden beni vurmaya çalışıyordun?"

Adam zayıfça gülümsedi.

"Seni... seni düşünmen gereken bir şeyle... bırakmayı tercih ederim."

"Bunun sana hiçbir yararı olmayacak," dedi Red.

"Hiçbir şeyin yararı olmayacak. Cehenneme kadar yolun var!"

Red adamın ağzına bir tokat atarak kanlı salyanın yayılmasına neden oldu. Arkasında duran ve bu yaptığına itiraz ettiği belli olan birinin nefesini tuttuğunu duydu. Kalabalık toplanıyordu.

"Konuşsana orospu çocuğu! Yoksa işleri senin için çok daha zorlaştırırım!"

Kaskatı parmaklarını adamın karnının üstüne, yaranın yakınındaki bir noktaya batırdı.

"Hey! Kes şunu!" dedi Red'in arkasından gelen bir ses.

"Konuş!"

Ama uzun bir iç çekişin ardından adam son nefesini verdi. Red, adamın göğüs kafesi kemiğinin altına vurmaya başladı.

"Geri gel seni sefil piç!"

Bir elin omzunu tuttuğunu hissettiğinde, Red silkinerek bu elden kurtuldu. Saldırgan, Red'in darbelerine yanıt vermiyordu. Red adamı bırakıp ceplerini karıştırmaya başladı.

"Bunu yapmamalısın," dedi arkasından gelen bir başka ses.

Adamın ceplerinde dikkatini çeken bir şey bulamayan Red ayağa kalktı.

"Bu adamın arabası hangisiydi?" diye sordu.

Sessizliği mırıldanmalar izledi. En sonunda, "Otostopçuydu," dedi Viktoryen beyefendi.

Red bu adama döndü. Cesede bakan adamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Red. Adam ipek bir mendil çıkarıp açtı ve birkaç kez alnına dokundurdu.

"Bir süre önce birinin onu buraya bıraktığını gördüm."

"Ne tür bir araçtı?"

"Siyah, YY-Yirmi, Cadillac."

"Arabada başka birini görebildin mi?"

Adam cesede bakarken dudaklarını yaladı ve yeniden gülümsedi.

"Hayır."

Johnson yelken beziyle gelip cesedin üzerini örttü. Ardından yerdeki tabancayı alıp kemerinin arkasına soktu. Ayağa kalktı ve elini Red'in omzuna koydu.

"Alarmı çalıştıracağım. Ama polis çağırmamızın ne kadar zaman alacağını söyleyemem. İfade vermek için kalmalısın."

"Evet, bekleyeceğim."

"O hâlde içeri gel. Sana oda ayarlayıp bir içki hazırlayayım."

"Tamam. Bana bir dakika ver."

Red otoparka dönüp kitabını yerden aldı.

"Mevmi hopavlövüme zavav vevdi," dedi kitabın ıslık gibi sesi.

"Biliyorum. Sana yenisini taktıracağım. Hem de en iyisinden. Mermiyi durdurduğun için teşekkürler. Ve adamın dikkatini dağıttığın için."

"Umavım buna değmiştiv. Sana neden ateş ediyovdu?"

"Bilmiyorum, Çiçekler. Bazı yerlerde suikastçı olarak bilinen adamlardan biri olduğu izlenimine kapıldım. Muhtemelen Sendika. Eğer öyleyse, bu adamın işverenleriyle benim aramda düşünebildiğim hiçbir bağlantı yok. Bilmiyorum."

Kitabı cebine soktu ve Johnson'ın peşinden geri içeri girdi.

İki

Randy mavi bir pikabın yola çıktığını gördü ve otoparka daldı.

"Burası mı?" diye sordu, Spiro'nun Yeri'ne doğru bakarak.

Leila, okuduğu *Çimen Yaprakları*'ndan gözlerini ayırmadan başını salladı.

"Afrika'da bu görüyü gördüğüm sırada öyleydi," dedi Leila. "Şimdi burada gerçek zamanda olduğumuzdan senkrona ne kadar yakın olduğunu bilmiyorum."

"Tercümesi?"

"Buraya henüz gelmemiş veya çoktan buradan ayrılmış olabilir."

Randy el frenini çekti.

"Burada bekle, gidip bakacağım," dedi Leila, kapıyı açarken. Elindeki kitabı arka koltuğa atıp araçtan indi.

"Tamam."

"Randy?"

"Evet, Yapraklar?"

"Bu çok önemli bir kadın, değil mi?"

"Öyle."

"Çekici mi?"

"Evet."

"Ama otoriter."

"Yaptığımız şeyi nasıl yapacağımızı o biliyor. Ben bilmiyorum."

"Doğru, doğru... Bu da kim?"

Kirli tuniğinin üzerinde Haçlı Seferi haçı olan yaşlı bir

adam kendi kendine bir şarkı mırıldanarak arabaya yaklaştı. Kuşağından pis bir paçavra çıkarıp farlarla ön camı silmeye başladı. Cama yapışmış bir kelebeğin üzerine tükürdü, başparmağının tırnağıyla kelebeği camdan kazıdı ve paçavrayla sildi. En sonunda, gülümseyip başını sallayarak Randy'nin tarafına geldi.

"Güzel bir gün," dedi adam.

"Öyle."

Randy cebini karıştırıp bulduğu çeyrekliği adama uzattı. Adam çeyrekliği alıp avucunu kapadı ve bir kez daha başını salladı.

"Sağ olun, efendim."

"Sen... Haçlı Seferi askeri gibi görünüyorsun."

"Öyleyim. Ya da öyleydim," dedi laklak dilinde. "Bir yerlerde yanlış yöne saptım, bir daha da yolumu bulamadım. Bir adamı kayboldu diye suçlayamazsın, değil mi? Hem biri bana seferlerin bittiğini, galip geldiğimizi söyledi. Sonra bir başka seyyah da seferlerin bittiğini, mağlup olduğumuzu söyledi. Her halükârda, bunu sürdürmek saçma olurdu. Hem burayı da seviyorum. Bir gün bir piskopos Cadillac'ıyla buralardan geçecek, o zaman beni yeminimden azat etmesini isteyeceğim. O güne dek arkada uyumama izin veriyorlar, aşçı da karnımı doyuruyor." Göz kırptı. "Her gece meyhanede kafayı bulmama yetecek kadar da kazanabiliyorum burada. Bugüne dek sürdüğüm en tatlı hayat. Savaş sona ermişken kavga aranmanın hiçbir anlamı yok, değil mi?"

Randy başını iki yana salladı.

"Emin değilsin, değil mi?"

"Neyden?"

"Kimin galip geldiğinden."

"Seferlerden mi bahsediyorsun?"

Diğeri başını salladı.

Randy burnunu ovdu.

"Yani, şimdi... tarih kitaplarıma göre, dört büyük sefer ve

bir sürü de orta ölçekli sefer yapıldı. Kimin kazandığını soruyorsan, bu cevaplaması kolay bir soru değil."

"O kadar çok, ha!"

"Evet. Bazen siz kazançlı çıktınız, bazen de onlar. İşlerin her türlü aksi yönde ilerlemesi de, entrikalar da görüldü. İhanetler... Çok fazla olumlu kültürel iletişim de yaşandı. Mesela seferler Yunan felsefesinin Batı'da yeniden ağırlık kazanmasına yol açtı. Ayrıca..."

"Lanet olsun bütün bunlara, delikanlı! Senin zamanında, Kutsal Topraklar kimin? Bizim mi, onların mı?"

"Esasen onların..."

"Peki kendi topraklarımız? Topraklarımız bizde mi, onlarda mı?"

"Bizde ama..."

Yaşlı asker kısık sesle güldü.

"O hâlde hiç kimse galip gelememiş."

"Aslında o kadar net değil. Ama hiç kimse gerçekten de kaybetmedi. Büyük resme bakacak olursan..."

"Kahretsin! Senin için büyük resimler hakkında yazılanları okumak kolay, evlat. Ama senin büyük resmin için geriye dönüp götüme bir palanın girmesini de istemem. Louis seferlerini sürdürebilir. Artık kimsenin galip gelmediğini bildiğime göre, sürdüğün şeytan arabasının camını silip burada kafayı çekmek çok daha iyi bir fikirmiş gibi görünüyor."

"Elbette ne demek istediğini anlıyorum ama bu konuda biraz tarih eksikliğin var. Ama şunu söylemek doğru da olmaz ki..."

"Doğrunun cehenneme kadar yolu var! Ve şanslıysan, bir gün Yol'un ilerilerinden biri gelip sana da aynı iyiliği yapar. Bunu yaparsa ona tarihten bahsedersin." Çeyrekliği havaya fırlatıp yakaladı. "İnancını kaybetme, evlat." Arkasına döndü ve topallayarak uzaklaştı.

Randy başını sallayıp Leila'nın purolarından birini aldı.

"Enteresan..." diye mırıldandı.

Arka koltuktaki Yapraklar alçak sesle bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Seni mutsuz eden bir şey mi var?" diye sordu birden.

"Belki. Bilmem. Neden sordun?"

"Bir süredir kalp atışlarını, metabolizmanı, tansiyonunu, nefesini takip ediyorum. Her şey yükselmiş gibi görünüyor. Ondan sordum."

"Senden de hiçbir şey saklanmıyor, değil mi? Tutkulu bir Haçlı Seferi'nin veya mutsuz bitmiş bir aşk macerasının aslında jeolojik zamanda yalnızca kısacık anlar olduğunu düşünüyordum."

"Doğru," dedi Yapraklar. "Ama sen bir kaya parçası ya da buzul olmadığından, bunu bilmek neyi değiştirir ki? Yakın zamanda bu türden bir ilişkiyi mi sona erdirdin?"

"Sanırım böyle de söylenebilir, evet."

"Üzücü. Belki. Ama duruma göre belki de değil. Sen..."

"Hayır," dedi Randy. "Pek sayılmaz. Devam etmemesi gereken bir şeydi. Yine de içimde bir kayıp hissi var... Sana neden bunu anlatıyorum?"

"Herkes bir şeyler anlatmak için kendine birini bulur. Böyle bir zamanda dikkatli olmalısın. Bir kaybın ardından, insan genellikle bu boşluğu yeni bir şeyle doldurmaya yönelir. Akılla değil, aceleyle yapılan bir seçimdir bu. İnsan..."

"Leila geliyor," dedi Randy.

"Ah."

Araya sessizlik girdi.

Randy puroyu içine çekerken, kaputa yansıyan bulutlara baktı. Bir ulaşım müzesindeymişler gibi, etrafına park edilmiş araçların şaşırtıcı çeşitliliğini düşündü.

"Leila'nın yaklaştığını saptamadım," dedi Yapraklar, bir süre sonra.

"Pardon, yanılmışım."

Bir parazitlenme duyuldu. "Üzgünüm, Randy," dedi Yapraklar. "Hayatına burnumu sokmaya çalışmıyordum."

"Sorun değil."

"Benim tek istediğim..."

"Şimdi gerçekten geliyor."

"Tamam. Ben yalnızca... boş ver."

Leila arabaya binip kapıyı sertçe kapadı. Randy'ye doğru uzanarak puroyu parmaklarının arasından aldı. Purodan uzun bir nefes çektikten sonra koltuğa yığıldı.

"Anladığım kadarıyla..." diye söze girdi Randy.

"Şşşşt! Artık neredeyse tampon tampona sayılırız. Ama bu defa bir yönlendirme adresi yoktu. Bir daha bakmam gerekiyor."

Randy, dumanın arasından etrafına bakan Leila'yı izledi. Kadının yüzü bir süre ifadesiz kaldı. Ardından, Randy'nin sınıflandıramayacağı kadar hızlı bir şekilde bazı duygular geçti.

"Motoru çalıştır! Sür!" diye emretti Leila.

"Nereye?"

"Yol'un gerilerine. Karşımıza çıktığında hangi sapak olduğunu anlayacağım. Gidelim!"

Randy geri viteste park yerinden çıkardığı arabayı çıkışa yönlendirdi.

"Anlamaya başlıyorum..."

"Neyi?" diye sordu Randy.

"Ne olduğumuzu," dedi Leila, puroyu geri uzatarak.

Randy gaza basıp hızlandı.

Bir

Red yataktan çıkıp yeleğini aldı.

"Hey! Sen de ne yangın dedektörüymüşsün ama!"

"Dedektövüm de hasav almış olmalı."

Red yeleği üzerine geçirirken cebinden küçük, yassı bir el feneri çıkardı. Fenerin ışığını odada gezdirdi ama duman yoktu. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Kapının önünde durup havayı kokladı.

"Belki de bunu yapmasan daha iyi..."

Red kapıyı açıp koridora çıktı, tekrar havayı kokladı ve soluna döndü.

İşte! Yan oda!

Kapıya koşup yumrukladı, tokmağını çevirmeyi denedi. Kilitliydi.

"Uyan!"

Geriye çekilip kapıya, kilidin tam yanına bir tekme attı. Kapı ardına kadar açılırken odadaki duman koridora yayılarak Red'in etrafını sardı. Aceleyle içeri girdiğinde, yanan bir yatakta, görünüşe göre uyumaya devam eden bir kadınla karşılaştı. Kadın, uykusunda gülümsüyordu.

Eğilerek alevlerin arasındaki kadını kaldırdı ve odanın karşı tarafına taşıdı. Yere bıraktığı kadının elbisesi için için yanmaya devam ediyordu. Kadını bıraktıktan sonra bir kilimle yatağa vurmaya başladı.

"Hey!" diye seslendi kadın.

"Kapa çeneni," dedi Red. "Meşgulüm."

Kadın yanmaya devam eden elbisesiyle ayağa kalktı. Neredeyse bir dakika kadar bu durumu görmezden gelip, Red'in alevleri söndürmeye çalışmasını izledi. Elbisesinin önünde alevlerin yükselmesiyle başını eğip baktı. Dalgın bir hâlde boynundaki bağı açtı ve elbisenin üzerinden kayıp yere düşmesine izin verdi. Yanan kumaş çemberinden dışarı çıkarak Red'e yaklaştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Lanet olası yangınını söndürmeye çalışıyorum! Ne yapıyordun, yatakta sigara mı içiyordun?"

"Evet. İçki de içiyordum."

Kadın dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına uzandı ve bir şişe çıkardı.

"Bırak, yansın. Bir kadeh içki al. Alevleri izleriz."

"Leila, önümden çekil!"

"Elbette, Reyd. Nasıl istersen."

Leila geriye çekildi, büyük bir koltuğa kuruldu, etrafına baktı, geri ayağa kalktı, şifonyere gitti, şifonyerin üzerinde yanan mumla bir gaz lambasının fitilini yaktı ve eline bir kadeh alıp koltuğa geri döndü.

Koridorda hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Adımlar yavaşladı, durdu.

"Ne kadar kötü?" diye sordu Johnson, öksürüklerinin arasında.

"Yalnızca yatak," dedi Red. "Kontrol altına aldım."

"Tutabileceğin kadar soğuduğunda şilteyi camdan dışarı atabilirsin. Aşağısı düz çakıllık."

"Tamam. Yaparım."

"On yedi numaralı oda boş, Leila Hanım. Oraya geçebilirsiniz."

"Teşekkürler, buradan memnunum."

Red pencereye gidip panjurları kaldırdı. Yatağa döndü, rulo yaptığı şilteyi kucakladı ve yıldızlarla dolu pencereye götürüp şilteyi aşağıya attı.

"Size yeni bir yatakla şilte göndereceğim," dedi Johnson.

"Bir de yeni bir şişe."

İçeri adım atmış olan Johnson koridora geri çıktı. Öksürmeye devam ediyordu.

"Pekâlâ. Burada nasıl nefes alabildiğinizi anlayamıyorum."

Red dışarı bakıyordu. Leila şişesini açtı. Johnson'ın ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

"Bir içki ister miydin, Reyd?"

"Olur."

Red arkasına dönüp Leila'ya yaklaştı. Kadın elindeki kadehi ona uzattı.

"Sağlığına," dedikten sonra, Red içkiden bir yudum aldı.

Leila homurtuyla gülerek şişeyi kafasına dikti.

"Hey, bu yaptığın bir hanımefendiye hiç yakışıyor mu?" dedi Red. "Seni takas edeceğim."

Leila buna alçak sesle güldü.

"Boş ver. Anlaşmada kârlı olan benim. Sağlığına. Nasıl bu arada?"

"İçki mi, sağlığım mı?"

"İkisi de."

"Daha iyisi de oldu, daha kötüsü de. Her ikisinde de. Burada ne yapıyorsun, Leila?"

Leila omuz silkti.

"İçiyorum. Birkaç numara çeviriyorum. Sen ne yapıyorsun? Hâlen işaretlenmemiş bir sapağı arayarak veya bir sapağı kendin açmaya çalışarak Yol'da bir aşağı bir yukarı koşturuyor musun?"

"Az çok öyle. Uzun bir süre, belki de senin yolu bulduğunu ve oraya gittiğini düşündüm. Seni burada bulmak... nasıl söylesem... benim için hayal kırıklığı oldu."

"Bu etkiyi bırakmakta iyiyimdir," dedi Leila. "Öyle değil mi?"

Red yeleğinden bir puro çıkardı ve muma gidip puroyu yaktı.

"Üzerinde başka var mı?"

"Evet."

Red purosunu Leila'ya uzattıktan sonra kendine yeni bir tane yaktı.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu Red.

Puronun dumanı dönerek Leila'nın başının üzerinde yükseldi.

"Ne yapıyorum?"

"Hiçbir şey," dedi Red. "Orayı aramak yerine zamanını burada harcıyorsun."

"Madem sordun, söyleyeyim," dedi Leila, şişeden bir yudum daha aldıktan sonra. "Neolitik'ten YY-Otuz'a kadar o lanet olası Yol'un her yerine gittim. Yol boyunca her yan yolu, her patikayı, her tavşan yolunu takip ettim. Bin ayrı yerde farklı adlarla tanınıyorum. Ama hiçbirinde peşinde olduğum şeyi, aradığımız şeyi bulamadım."

"Hiç yaklaşmadın mı? Mevcudiyetini hiç hissetmedin mi?"

Leila ürperdi.

"Bazıları çok benzer, bazıları unutulmaz olan mevcudiyetler hissettim ama hiçbiri doğru değildi. Hayır. Ulaşabileceğim tek sonuç, bir zamanlar aradığım yerin artık var olmadığı olabilir."

"Her şeyin var olduğu bir yer vardır."

"O hâlde oraya gitmen mümkün değil diyelim."

"Buna inanamam."

"Öyleyse bana şunu söyle: Buna değer mi? İstediğin zamanları, yerleri seçip dilediğin yere gitmek, dilediğin şeyi yapmak varken bunu arayarak hayatını harcamana değer mi?"

"Dilediğin şeyi yapmak derken numaralar çevirip sızana kadar içmek gibi mi? Yatağını yakmak gibi mi?"

Leila ağzından halka şeklinde duman çıkardı.

"Dediğin gibi, neredeyse bir yıldır hiçbir şey yapmıyorum.

Bunu yapmak her gün daha kolaylaşıyor. Elde ettiğim sonuçlar da aynı. Tüm enerjilerimi tükettim. Üşengeç tabiatlıyım. Durmak, sonuçsuz bir girişimi bırakmak benim için memnuniyet verici. Neden sen de bana katılmıyorsun? Çabalarının hiçbir karşılığını alamadın. Hiç değilse birbirimizi teselli edebiliriz."

"Benim tabiatım öyle değil," dedi Red, hizmetçiler yeni yatak, nevresim takımı ve şişeyle odaya geldikleri sırada.

Sessizce puro içip adamların çalışmasını izlediler. Hizmetçiler gittiğinde, "Tonla paran olması ve zamanının çoğunu uyuyarak geçirmek hayattaki en güzel şeyler," dedi Leila.

"Ben başka şeylerle de ilgileniyorum."

"Peki bundan ne kazandın?" diye sordu Leila ayağa kalkarak. "Öldürülmek için mimlendin, o kadar."

Leila pencereye giderek dışarı baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Red en sonunda.

"Hiçbir şey."

"Bana bir şeymiş gibi geldi. Hadi ama! Ne gördün?"

"Bir şey gördüğümü söylemedim." Leila, Red'e doğru döndü. "Yeni bir yatağımız var. Hadi deneyelim."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma. Benden çok daha fazla görüye sahip olduğunu biliyorum. Ne olduğunu duyalım."

Leila pervaza yaslanıp şişeden büyük bir yudum aldı.

"Şu pencerenin önünden de çekil. Düşebilirsin."

"Hep abilik taslıyorsun," dedi Leila. Ama pencereden uzaklaşıp yatağa oturdu.

Şişeyi yere koydu ve purosundan derin nefesler çekmeye başlayarak, dalgın bir hâlde baktığı duman bulutları üfürdü.

"Görmek..." dedikten sonra sessizleşti.

"Görmek," diye tekrarladı Red.

"Sisin içinde ilerliyorsun. Ölüme yaklaştıkça sis yoğunluk kazanıyor. Ve bunu arzuluyorsun! On kara kuşun seni takip ettiğini gördüm," dedi Leila alçak bir sesle. "Şimdi dokuz tane kaldılar."

"Kara onlu!" diye fısıldadı Red. "Bunu başlatan kim?"

"Cüsseli," dedi Leila. "Cüsseli, ağır bir adam... ve şair... Evet, bu adam bir şair. Elbette!"

"Chadwick."

"Şişko Chadwick," dedi Leila.

Dumanı üfleyip yerdeki şişeye uzandı.

"Neden, ne zaman, nasıl?" diye sordu Red.

"Dandik bir görüden daha fazla ne bekliyorsun? Bu kadar."

"Chadwick," dedi Red bir kez daha, ardından kadehini kafasına dikti. "Aslında bir açıdan mantıklı. Sayısız adam bunu istemiştir ama çok azı bunu yapabilecek güce sahip." Bir süre düşündükten sonra, "Tony bir şey biliyor olmalı," diye karar verdi. "Demek ki Chadwick polisi de kontrolüne aldı. Yani hiçbir konuda polislere güvenemem. Ama zaten kim güvenebilir ki? O hâlde bu durum resmiyet kazandı."

Red ayağa kalktı, şişeyi aldı ve kadehine biraz daha şarap koydu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Leila.

Red içkisinden bir yudum aldı.

"Yoluma devam edeceğim."

Leila başını salladı.

"Pekâlâ. Ben de seninle geleceğim. Yardımıma ihtiyacın olacak."

"Hayır. Şimdi değil. Teşekkürler."

Leila şişeyi alıp pencereden dışarı fırlattı. Yeşil gözleri parıldıyordu.

"Asilzadelik yapma. Hayatın boyunca tanıştığın en sert insanlardan biriyim. Sana yardım edebileceğimi biliyorsun."

"Başka bir zaman. Buna ne kadar memnun olacağımı da biliyorsun. Ama bir kara onlu ilan edildiğinde değil. Lanet olsun, diğerinin öcünü almak için bile olsa aramızdan biri yaşamalı."

Leila birden kendini yatağa bıraktı.

"Buna bayılırdın, değil mi? Ve bu kişinin ben olmama da bayılırdın. Her şeyi şimdi anlıyorum. Uyumam gerekiyor. Ne seni zorlayabilirim ne de cevabını kabul edebilirim. Canının istediğini yap, Red. Çünkü ben de aynısını yapacağım. İyi geceler."

"Bu konuda makul olmanı istiyorum!"

Leila horlamaya başladı.

Red içkisini bitirdi, ışıkları söndürdü, kadehini şifonyerin üzerine bıraktı. Kapıyı arkasından kapatıp odasına döndü ve giyinmeye başladı.

"Yanıyov muyuz?"

"Hayır, Çiçekler. Buradan ayrılıyoruz."

"Sovun ne?"

"Bir an önce buradan gitmeliyiz."

"Dün gece hakkında polise ifadeni vevdin mi?"

"Lanet olsun, şimdi buradan ayrılmazsak bir sonraki ifade benimle ilgili olabilir. Dün gece vurduğum herif delinin teki değildi. Peşimde kara onlu var."

"O da ne?"

Red botlarını giyip bağcıklarını bağlamaya başladı.

"Ben buna kan davası diyorum. Düşmanım, hiç kimse ona müdahale edemeden, beni indirmek için on şansa sahip. Katillerinin hepsi başarısız olursa bu işin peşini bırakması gerekiyor. Bir tür oyun gibi. Dün gece ilkiydi."

"Sen de saldıvamaz mısın?"

"Elbette. Nereye bakacağımı bilseydim bunu yapabilirdim. Bu sırada kaçsam iyi olacak. Yol uzun. Oyun bir ömür sürebilir. Aslında şu ya da bu şekilde her zaman bir ömür sürer."

"Polislev hiçbiv şey yapmayacak mı?"

"Hayır. Kara onlu resmî olduğunda hiçbir şey yapamazlar. Artık yetki Oyun Kurulu'nda. Hem bunu isteselerdi bile, o kadar çok polis yok. Zaten çoğu da YY-Yirmi Üç ile Yirmi Beş arasından. Çok medeniler ve bunca medeniyet bu kadar geçmişte çok işe yaramaz."

"O hâlde Yol'un ilevisinde polislevin daha güçlü olduğu biv yeve git ve oyunda kviminal bir ihlal olup olmadığına bak."

"Hayır, zaten düşmanım Yol'un ilerisinde yaşıyor ve muhtemelen polisleri de rüşvete bağlamıştır. Sanırım Tony'nin bana anlatmaya çalıştığı şey buydu. Hem, polislerin işlevi esasen trafik kontrolü. Hayır, geriye doğru kaçacağız."

"Bu işin avkasında kimin olduğunu biliyov musun?"

"Evet, eski bir dostum. Eskiden ortaktık. Hadi."

"Ama sen..."

"Şşşt! Dışarı gizlice çıkacağız."

"Ödeme yapmadan mı?"

"Eski günlerdeki gibi."

"O zamanlav seninle bivlikte değildim."

"Sorun değil. Çok değişmedim."

Red kapıyı arkasından sessizce kapattı ve arkadaki merdivene yöneldi.

"Ved?"

"Şşşt!"

"Lanet olsun! Buvada duvacağını neveden biliyovlavdı? Bu anlık biv kavavdı."

"Ben de bunu düşünüyordum," diye fısıldadı Red.

"En son neveden yakıt aldığını bilen ve biv daha yakıt almak için duvabileceğin olası yevlevi hesaplayan bivi vavsa..."

"Ve bu kişi durma ihtimalim olan her yere bakabilecek mi? Hadi ama!"

"Yalnızca muhtemel olanlava. Sence Thadwick denilen adam bunu yapabiliv mi?"

"Eh, evet..."

"Duvumu favk ettiysen ve ilk adamdan yakanı kuvtavdıysan seni avlamak için daha çok pava havcaması gevekiv, değil mi?"

"Evet, haklısın. Ama şimdi düşünüyorum da beni çok iyi tanıyor. Silahlarıma el konulmasını ayarlayan oysa, ne olup bittiğini düşünmek için bir sonraki durakta duracağımı tahmin etmiş olabilir."

"Belki. Bu işi şansa mı bıvakacaksın?"

"Ne şansı? Sonraki duraklarda birinin olup olmayacağı mı?"

"Olabiliv, değil mi?"

"Evet, haklısın. Daha fazla aciliyet taşıyan bir meseleyi düşünmekle meşguldüm. Beni öldürmesi gereken adam, işi hallettikten sonra onu alacakları yere gelmediğinde ne olduğunu düşünüyordum. Bu akşamın erken saatlerinde olmalı. Onu öldürdüğümü ve hâlen burada olduğumu öğrendiklerinde sence ne yapmışlardır?"

"Bilemiyovum."

"Şu anda dışarıda bekliyor olabilirler mi?"

"Muhtemel gövünüyov, değil mi? Avka kapıyı gözlüyovlav mıdıv?"

"Olabilir. O yüzden önce dışarı bakacağız ve ardından ağaçlara doğru koşacağız. Ama ağaçların arasından veya bir başka araçtan benim pikabımı izliyor olmaları daha yüksek olasılık. Bu yüzden ormanın etrafından dolanacağız."

Red arka kapının ağır ve penceresiz olduğunu fark ettiğinde küfretti. Kapıyı biraz aralayıp dışarı baktı. Ardından biraz daha açtı.

"Hiç hareket yok. Beni bir konuda uyarman gerekmediği sürece, bu iş bitene kadar konuşma. Keşke kulaklığı yanıma almayı unutmasaydım."

"Hopavlövümü yakında tamiv edecek misin?"

"Yol'un ilerisinde, ben pikaba yeni ön cam taktırırken muhtemelen onu da halledebilecek bir yer var. Endişelenme."

Red kapıyı ardına kadar açıp, on beş metre mesafedeki ağaçların sunduğu korunaklı alana doğru koşmaya başladı. Oraya ulaştığında en yakınındaki ağacın arkasına geçti ve dibindeki gölgelikte yere çömeldi. Bir süre hareket etmedi. Ağzından nefes alıp veriyordu.

Hiç. Silah sesi, bağrışmalar veya hareket eden birilerinin çıkardığı sesler yoktu. Parmak uçlarıyla yeri yoklayarak ağaçların arasında ilerlemeye başladı. En sonunda sağına döndü

ve emeklemeye devam ederek otelin arkasından dolandı. Leila'nın odası karanlıktı. Red yanan şiltenin kokusunu alabiliyordu.

Otoparkın tamamını görebileceği bir noktaya gelene kadar ilerledi. Çeyrek ayın ve gökyüzüne dağılmış yıldızların ışığında otoparka yeni bir araç gelmemiş gibi görünüyordu. Yine de ağaçların arasından çıkmadan kendisine saldıran adamın öldüğü noktaya yöneldi.

Adamı vurduğu yere ulaştığında, üzeri örtülü cesedin hâlâ orada olduğunu gördü. Uçmaması için kefeninin kenarlarına taşlar konmuştu. Elinde tabancasıyla cesedin yanında yere çömelip kamyonetine baktı. Aradan beş dakika geçti. Sonra on dakika...

Otoparka doğru ilerlemeye başladı. Aracı inceleyerek kamyonetin etrafından dolandıktan sonra sürücü tarafına bindi. Kitabını gösterge panelinin altındaki aralığa koyup anahtarını kontağa soktu.

"Duv! Anahtavı çevivme!"

"Neden?"

"Sistemde minimal bir şavj hissediyovum. Avaca ait olmayan biv divenç vav."

"Bomba mı?"

"Olabilir."

Red küfrederek araçtan inip kaputu açtı ve el feneriyle motoru incelemeye başladı. Bir süre sonra kaputu sert bir şekilde kapatıp kamyonete geri bindiğinde hâlen küfrediyordu.

"Bomba mıydı?"

"Evet," dedi Red.

Motoru çalıştırdı.

"Bombayı ne yaptın?"

"Ağaçların arasına fırlattım."

Kamyonetini geri vitese alıp park yerinden çıktı ve benzin deposunu doldurduktan sonra otoparktan ayrıldı.

İki

Aracını, yalnızca birkaç gün gerisinde kalsa da ona şimdi bambaşka bir dünyadaymış gibi gelen bir dur işaretinde bırakmıştı. Çok uzun boylu ve zayıftı. Geniş alnının üzerindeki sık saçları koyu renkti ve Habeşistan'ın dağları için biraz cafcaflı giyinmiş gibi görünüyordu. Üzerinde mor pantolonla mor tişört vardı; çizmeleriyle kemeri bile mora boyanmış deridendi. Büyük sırt çantası da öyle. Anormal ölçüde uzun parmaklarını birkaç ametist yüzük süslüyordu. Soğuk

rüzgârdan hiç etkilenmemiş bir hâlde kayalık patikada yürürken, on dokuzuncu yüzyıl sekiz yüz yıl gelecekte olsa da bu görünümüyle Wanderjahre* dönemindeki genç bir romantik şair olduğu düşünülebilirdi. Neredeyse bir deri bir kemik kalmış yüzündeki çukur gözlerinde yakıcı bir bakışla gizli işaretleri arayıp buluyordu. Gün boyunca hiç durup dinlenmemiş, azığını bile yürümeye devam ederken yemişti. Ama uzaklardaki iki zirve en sonunda görüş alanına girdiğinde ve yolculuğunun sonu göründüğünde duraksadı.

Birkaç yüz metre ileride patika genişleyerek dağ yamacına doğru uzanan bir girintiyle birleşen düz zeminli bir sete dönüştü. Bu yönde yürümeye başladı. Düzlük alana ulaştığında girintinin içine doğru ilerledi. Bu dar boğazdan geçerken her iki yanında kayalık duvarlar yükseliyordu.

---

* Kökeni ortaçağa dayanan ve günümüzde hâlen Fransa, İskandinavya ve Almanca konuşulan ülkelerde süren bir gelenek. Belli bir zanaatta çıraklık dönemini tamamlayan gençlerin çıktıkları birkaç yıllık yolculuk dönemi. *-çn*

Sonunda ahşap bir geçitten geçerek küçük bir vadiye girdi. Vadideki çimenlerde otlayan inekler vardı. Vadinin karşı ucunda bir gölet görünüyordu. Daha yakında ise birkaç mağara ağzından birinin yanında bir ağıl yer alıyordu. Bu giriş yolunun önünde kısa boylu, kel kafalı, siyah bir adam oturuyordu. Çok şişmandı ve kalın parmakları pedalla çalışan bir çömlek çarkında dönen kil kütlesinin üzerindeydi.

Siyah adam başını kaldırdı ve kendisini Arapça selamlayan yabancıyı inceledi.

"Aleykümselam. Gel de biraz soluklan."

Morlara sarılı yabancı yaklaştı.

"Teşekkür ederim."

Çantasını yere bıraktı ve çömlekçinin karşısına çöktü.

"Adım John," dedi.

"Ben de çömlekçi Mondamay. Kusuruma bakma lütfen. Kabalık yapmak istemem ama şu anda çömleği bırakamam. Doğru düzgün şekil kazandığından emin olana dek birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Sonra sana hemen yiyecek içecek getireceğim."

"Acele etme," dedi diğeri, gülümseyerek. "Meşhur Mondamay'i iş başında görmek benim için zevktir."

"Beni duymuş muydun?"

"Harikulade bir sırla kaplı mükemmel çömleklerini duymayan var mıdır?"

Mondamay ifadesizliğini korudu.

"Çok naziksin," dedi.

Bir süre sonra, Mondamay çarkı durdurup ayağa kalktı.

"Affedersin," dedi.

Mondamay ayaklarını sürüdüğü tuhaf bir biçimde yürüyerek uzaklaştı. Uzun parmaklarını mor ceplerinden birine sokan John, giden çömlekçinin arkasından baktı.

Mondamay mağaraya girdikten birkaç dakika sonra üzeri kapalı bir tepsiyle geri döndü.

"Ekmek, peynir ve süt getirdim. Daha yeni karnımı do-

yurduğumdan sana eşlik edemeyeceğim için kusuruma bakma."

Cüssesine rağmen zarif bir şekilde eğilerek tepsiyi yabancının önüne yerleştirdi.

"Akşam yemeğin için sana bir keçi keseceğim..." diye söze girdi.

John'un sol eli bulanık görünecek kadar hızlı hareket etti. Aşırı uzun parmakları diğer adamın sağ kürek kemiğinin aşağısında kalan alana saplandı. Parmaklar derine inerek orada büyük bir parçayı kopardı. Küçük, kristal bir anahtar tutan sağ eli ise çömlekçinin gövdesinde açığa çıkan metalik yüzeye çoktan yönelmişti. Anahtar burada bir sokete girdi. John anahtarı çevirdi.

Mondamay hareketsiz kaldı. Eğilmiş gövdesinin içinde bir yerlerde bir dizi keskin takırtı duyuldu. John elini çekip geriledi.

"Sen artık çömlekçi Mondamay değilsin. Benim tarafımdan kısmen devreye sokuldun. Şimdi dik duruşa geç."

Önünde duran figürün gövdesinde, arada bir duyulan çatırtılı seslerin eşlik ettiği yumuşak bir titreşim başladı. Figür yavaşça doğrulduktan sonra bir kez daha hareketsiz kaldı.

"Şimdi insan kılığından kurtul."

Figür ellerini yavaşça kaldırarak başının arkasına getirdi. Elleri bir süre orada kaldıktan sonra iki yana ayrıldı ve koyu renkli, sahte et yüzeyi çekerek çıkardı. Artık John'un karşısında bir insan kafası değil, üzerinde birçok lensin olduğu, metalik, kademeli bir piramit vardı. Ardından eller ense gibi görünen kısma kayarak oraya bastırıp o kısmı aşağıya doğru çekti. Metal. Ortaya daha çok metal çıktı. Ve kablolar, minik ışıkların titreştiği kuvars pencereler, plakalar, ağızlıklar, ızgaralar...

Yalnızca iki dakika içinde sahte et yüzeyin tamamı soyuldu. Uzun boylu adamın karşısında, Mondamay olarak bilinen insan şimdi ışıkları yanıp sönen, çatırtılar çıkaran bir makine olarak duruyordu.

"Birinci Ünite'ye erişim izni ver," diye emretti adam.

Otomatın göğsünde yazar kasa çekmecesine benzeyen, dar, metal bir çekmece açıldı. John parıldayan ametist yüzükleriyle öne doğru eğilerek çekmecedeki kumanda tuşlarında bazı ayarlamalar yaptı. "Neden bana bunu yapıyorsun?" diye sordu Mondamay.

"Artık tam olarak devreye sokuldun ve bana itaat etmek zorundasın. Bu doğru, değil mi?"

"Evet, doğru. Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Birinci Ünite'ye erişimi kaldır, doğrul ve buraya geldiğim sırada bulunduğun yerde dur."

Mondamay emirleri yerine getirirken adam da yerine oturup yemek yemeye başladı.

"Neden seni devreye soktum?" dedi John, bir süre sonra. "Çünkü," diyerek yanıtladı kendi sorusunu. "Ben şu anda dünyada senin aslında ne olduğunu bilen tek kişiyim."

"Benimle ilgili birçok hata yapıldı."

"Buna eminim. Paralel gelecekler olup olmadığını bilmiyorum ama buraya geldiğim zamana uzanan birçok geçmiş olduğunu biliyorum. Bunların tamamı erişilebilir değil. Kimsenin yolculuk etmediği yan yollar bir şekilde yabani topraklara dönüşüyor. Zaman'ın, çok sayıda çıkış ve girişe, ana ve tali yola sahip bir otoyol olduğunu ve haritaların sürekli değiştiğini, yalnızca birkaç kişinin giriş rampalarının nasıl bulunacağını bildiğini bilmiyor musun?"

"Bu otoyolda yönünü bulabilecek kişi ben olmasam da bunun farkındayım."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Karşıma bu türden çıkan ilk yolcu sen değilsin."

"Benim geldiğim dalda akıllı adamların gülünç bulacağı bir hipotezin burada, senin dalında doğru olduğunu biliyorum. Şöyle ki, çok uzun zaman önce başka bir medeniyetten gelen yaratıklar Dünya'yı ziyaret ettiler. Bu yaratıklar gider-

ken arkalarında çeşitli nesneler bıraktılar. Senin de bu nesnelerden biri olduğunu biliyorum. Öyle değil mi?"

"Bu doğru."

"Dahası, senin fevkalade sofistike bir ölüm makinesi olduğunu da biliyorum. Tek bir virüsten koca bir gezegene kadar her şeyi yok etmek için tasarlandın. Bu doğru değil mi?"

"Doğru."

"Seni burada bıraktılar. Etrafında senin işlevini anlayacak kimse olmadığından sen de kılık değiştirmeyi ve bu basit varoluşu sürdürmeyi seçtin. Doğru mu?"

"Doğru. Peki benden nasıl haberin oldu ve beni devreye sokmak için gereken komut anahtarını nasıl elde ettin?"

"İşverenim birçok şey biliyor. Bana Yol'u öğreten kişi odur. Bana senden bahsetti. Anahtarı da o verdi."

"Şimdi beni bulduğuna ve anahtarı kullandığına göre benden istediğin nedir?"

"Karşılaştığın bu türden ilk yolcu olmadığımı söyledin. Bunu biliyorum. Çünkü diğer adamın kim olduğunu biliyorum. Adı Red Dorakeen ve çok yakında bu dalda seni aramaya başlayacak. Çok fazla miktarda paraya ihtiyacım var ve onu öldürmem karşılığında bu para bana ödenecek. Ama şiddet içeren meselelerde, insan veya mekanik, her zaman aracılarla çalışmayı tercih ederim. Bu meselede benim ajanım olacaksın."

"Red Dorakeen benim arkadaşım."

"Bana da öyle söylendi. Yani senden şüphelenmesi için nedeni yok. Şimdi..." John çantasını karıştırıp içinden ince, metal bir kutu çıkardı. Kutuyu açtı ve iki tuşa bastı. Üniteden gelen bip sesi duyuldu. "Kısa süre önce Red'in aracının ön camı değiştirildi," dedi kutuyu bir kayanın üzerine koyarak. "Cam değiştirilirken, aracına küçük bir yayın ünitesi gizlendi. Şimdi tek yapmam gereken bu dala girmesini beklemek. Onu bu aletle takip edebilir ve istediğim zaman saldırabilirim."

"Bu meselede senin ajanın olmak istemiyorum."

John yemek tepsisinin başından kalktı, aralarındaki mesafeyi kat etti ve az önce Mondamay'in çevirdiği çömleğe bir tekme atarak kil kütlesini dağıttı.

"İsteklerin önemli değil. Bana itaat etmekten başka seçeneğin yok."

"Bu doğru."

"Onu hiçbir şekilde uyarmaya kalkışmamanı emrediyorum. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"O hâlde bu konuda benimle tartışma. Yeteneklerini sonuna kadar kullanarak sana söyleneni yapacaksın."

"Yapacağım."

John tepsiye geri dönüp yemeğine devam etti. "Seni vazgeçirmek isterdim," dedi Mondamay bir süre sonra.

"Şüphesiz."

"İşvereninin onun öldürülmesini neden istediğini biliyor musun?"

"Hayır. Bu onun meselesi. Beni ilgilendirmez."

"Böylesine incelikli bir iş için seni seçtiğine göre sende özel bir şey olmalı."

John gülümsedi.

"Benim buna yetkin olduğumu düşünüyor."

"Red Dorakeen hakkında ne biliyorsun?"

"Neye benzediğini biliyorum. Muhtemelen bu tarafa geleceğini de biliyorum."

"Belli ki, işvereninin tutmak için elinden geleni yaptığı bir tür profesyonelsin."

"Belli ki öyle."

"Bunun nedenini hiç merak etmedin mi? Müstakbel kurbanınla ilgili, böylesine bir itinayı gerektirecek ne olabilir?"

"İşverenim bu konuyla benim ilgilenmemi istedi çünkü kurban şu anda peşine düşüldüğünü fark etmiş olabilir."

"Bu nasıl oldu?"

"Kısa süre önce, kendi kişisel zaman çizgisinde, hayatına bir kez kastedildi."

"Bu girişim nasıl başarısız oldu?"

"Anladığım kadarıyla üstünkörü, beceriksizce yapılmış bir girişim."

"Suikastçıya ne olmuş?"

Morlara sarılı adam başını kaldırıp gözlerini Mondamay'e dikti.

"Red onu öldürdü. Ama seni temin ederim ki o suikastçıyla benim aramda mukayese yapılamaz."

Mondamay sessiz kaldı.

"Beni korkutmaya, o suikastçının başına gelenin benim de başıma gelebileceğini düşündürmeye çalışıyorsan zamanını boşa harcıyorsun. Korktuğum çok az şey var."

"Bu iyi," dedi Mondamay.

Bir haftaya yakın bir süre Mondamay'in yanında kalan John, bunu yapmasının mekanik hizmetçisini hiç rahatsız etmediğini kabullenene kadar titizlikle şekil verilmiş elli altı çömleği parçaladı. Robota kendi çömleklerini parçalamasını emrettiğinde bile duygusal tepkiye eşdeğer bir karşılık alamadığından tutsağına uygulayacağı bir işkence yolu olarak en sonunda bundan vazgeçti. Ardından, bir öğleden sonra, bipleyen makineden keskin bir cızırtı duyuldu. John ayarını yapmak için aceleyle makinenin başına gitti, bir ölçümden sonra biraz daha ince ayar yaptı.

"Buradan üç yüz kilometre kadar uzakta. Banyo yapıp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra bu meselenin kapanması için beni ona götüreceksin."

Mondamay buna yanıt vermedi.

Bir

"Red, tamircide tanıştığımız şu doktor... onun söylediği şeyle ilgili biraz endişelen... Hey! Hadi ama! İnsanlar seni vurmaya çalışırken bir otostopçuyu almak için durmayacaksın, değil mi!"

"Bu yeni hoparlörün sesi biraz rahatsız ediciymiş."

Red pikabı yolun kenarına çekti. O anda birdenbire yağmur başladı. Karmakarışık saçları ve siyah bavulu olan minyon bir adam sırıtarak kapıyı açtı.

"Nereye kadar gidiyorsun?" diye sordu adam, tiz bir sesle.

"Beş YY kadar ileriye."

"Eh, bu da bir şey. Yağmurdan kurtulmak iyi olur."

Pikaba binip kapıyı kapattıktan sonra bavulunu dizlerinin üzerinde dengeledi.

"Sen nerelere gidiyorsun?" diye sordu Red yeniden yola çıkarken.

"Perikles'in Atina'sına. Adım Jimmy Frazier."

"Red Dorakeen. Önünde uzun bir yol var. Yunancan nasıl?"

"İki yıldır çalışıyorum. Kendimi bildim bileli bu yolculuğu yapmak istemişimdir. Senin adını da duymuştum."

"İyi mi, kötü mü?"

"Her ikisi de. Ve arası. Onlar önlem alıp bu işe son verene dek silah taşıyordun, değil mi?"

Red sağına döndü ve dikkatle kendisini inceleyen koyu renk gözlere baktı.

"Öyle deniyor."

"Burnumu sokmak istememiştim."

Red omzunu silkti.

"Sanırım bu bir sır değil."

"Bir sürü ilginç yerde bulundun diye düşünüyorum?"

"Bazı yerlerde bulundum."

"Ve bazı tuhaf yerlerde de?"

"Öyle yerlerde de."

Frazier parmaklarıyla saçlarını tarayıp düzelttikten sonra dikiz aynasında kendine bakarak içini çekti.

"Ben Yol'da o kadar mesafe kat etmedim. Esasen 1950'lerin Cleveland'ıyla 1980'lerin Cleveland'ı arasında kaldım."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Çoğunlukla barmenlik. Aynı zamanda ellilerden aldığım şeyleri seksenlerde satıyorum."

"Kulağa mantıklı geliyor."

"Para da getiriyor. Hiç yol korsanlarıyla sıkıntı yaşadın mı?"

"Yok, yaşamadım."

"Bu araçta gerçekten esaslı silahların olmalı."

"Özel bir şey yok."

"Böyle silahlara ihtiyacın olacağını düşünürdüm."

"Bu senin ne kadar yanılabileceğini gösterir."

"Birden karşına bir korsan çıksa ne yaparsın?"

Red purosunu geri yaktı.

"Belki ölürüm," dedi.

Frazier buna alçak sesle güldü.

"Hayır. Ciddiyim."

Red sağ kolunu koltuğun arkasına attı.

"Bak, yol korsanıysan beni iki nakliyat arasında yakaladın."

"Ben mi? Ben korsan morsan değilim."

"O hâlde bana lanet olası teorik sorular sormaktan vazgeç. Varsayımsal bir durumda ne yapacağımı nasıl bilebilirim? Şartlara göre davranırım, o kadar."

"Pardon. Kendimi kaptırmışım. Romantik bir hayat sürüyorsun. Esasen nerelisin?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, geri dönüş yolunu bulamıyorum. Sanırım bir zamanlar ana yoldu. Ardından muhtemelen yan yola dönüştü. Sonra da artık tarihin parçası olmayan sisli yerlerde kayboldu. Galiba aramaya başlamak için gereğinden fazla bekledim. Bir yerlere takıldım. Bu artık bir efsane bile değil."

"Oranın adı ne?"

"Yanık kokusu alıyor musun?"

"Yalnızca puronun kokusu."

"Purom... nerede o?"

"Bilmi... İşte! Arkama, koltuğa düşmüş."

"Yandın mı?"

"Yanmak mı? Ah, sanmıyorum. Belki ceketim biraz yanmıştır."

Red adamın uzattığı purosunu geri alırken diğerinin sırtına baktı.

"Şanslıymışsın o zaman. Pardon."

"Diyordun ki..."

Çiçekler araya girdi. "Red! Bu tarafa yaklaşan bir polis aracı var."

Frazier irkildi.

"Bu da ne?"

"Bir dakika içinde aracı görebilirsin," dedi Çiçekler.

Red aynaya baktı.

"Neden gidip kendilerine bir kaza falan bulmuyorlar?" dedikten sonra Frazier'a baktı. "Elbette bu bir tezgâhsa..."

"Bu ne türden bir büyü..."

"Birazdan görüş alanına girecek olmalı."

"Red! Bu ses nereden geliyor?"

"Beni rahatsız etme! Lanet olsun!"

"Şeytanlara güven olmaz!" Frazier havada tuhaf desenler çizmeye başladı. Parmak uçlarıyla çizdiği ateşli şekiller havada asılı kalıyordu.

"Red! Bu adam neyin peşinde?" dedi Çiçekler. "Optik tarayıcılarımın gösterdiğine göre..."

Red direksiyonu sert bir şekilde sağa kırdı ve bankete çıkarak frene bastı.

"Pikabımda büyü yapmayı keser misin! Sen YY-Yirmi'nin ana dallarından değilsin. Neyin peşindesin?"

Polis aracı pikabın yanından geçerek biraz ileride durdu. Gri bir akşamdı ve sağdaki ormanda ağaçların üstü karla kaplanmıştı.

"Bir kez daha söylüyorum..." dedi Red. Ama Frazier kapıyı çoktan açmış dışarı çıkıyordu.

"Bunu nasıl başardığını bilemiyorum..." dedi Frazier.

Red polis aracından çıkan memuru tanısa da adını bilmiyordu.

"...ama az önce bir hata yaptın." Frazier yaklaşan polis memuruna baktı. "Gerçi şimdi düşününce, ben de hata yaptım," diye ekledi.

Pikabın kapısı sertçe kapandı. Çakıllarda patinaj yapan tekerleriyle kamyonet geri vitese geçti. Biraz geriledikten sonra ön tekerler sola döndü, hayaletimsi şekiller havada asılı kalmaya devam ederken uzun bir an boyunca aracın motor devri yükseldi. Ardından hızla otoyola fırlayarak üzerinde altın bir kemerin asılı olduğu soluk günde kaçmaya başladı.

"Çiçekler," dedi Red. "Neden kontrolü devraldın?"

"Durumun maliyet-fayda analizi seni riskli bir konumda bırakıyordu, Red. Yüzde altmıştan yüksek bir olasılıkla az önce hayatını kurtardım."

"Ama onlar gerçek polis memurlarıydı."

"O hâlde onlar için üzgünüm."

"Adam o kadar tehlikeli miydi?"

"Düşün."

"Düşünüyorum ve o adamın ne olduğu konusunda emin değilim. Chadwick'in onu nereden bulduğunu merak ediyorum."

"Onlardan biri değil. O adam oyunun bir parçası değil, Red."

"Bunu sana düşündüren nedir?"

"Öyle olsaydı önceden bilgi almış olurdu. Benim ne olduğumu bile bilmiyordu. Chadwick denen bu adam, birini bu kadar hazırlıksız gönderecek kadar aptal mı?"

"Hayır. Haklısın. Geri dönmemiz gerek."

"Bunu önermem."

"Bu defa kontrolü ben devralıyorum. Bir sonraki sapaktan gir. Diğer yöne geç. Oradan bir daha geçeceğiz. Bilmem gerekiyor."

"Neden?"

"Dediğim yap."

"Patron sensin."

Kamyonet yavaşlayıp sağa kayarak bir rampaya çıkarken gökyüzündeki ışık nabız gibi atmaya başladı. Red, kaşları çatık bir hâlde, önce havada, ardından bir defter üzerinde bazı tasarımlar çizmeye başladı.

"Evet," dedi en sonunda, geriye döndüklerinde.

"Evet ne?"

"Hayat ilginçleşiyor. Hızlan."

"O adamı bir daha bulmak istediğine emin misin?"

"Orada olmayacak."

"Tahmin yürütüyorsun."

Bir rampadan inip altgeçitten geçtikten sonra yeniden yola çıktılar.

"Yalnızca birkaç dakika kaldı. İşte! İleride! Polis arabası hâlen orada. Durmamız gerektiğinden emin misin?"

"Dediğimi yap!"

Yol'dan çıkarak gözyaşı şeklindeki aracın arkasında durdular. Red pikaptan inip yürümeye başladı. Polis arabasına

yaklaşırken yanmış döşeme ve et kokusunu alabiliyordu. Açık olan sağ kapı hafifçe yamulmuştu. Aracın içi tamamen yanmış; bir adamın yanmış bedeni ön koltuğa yayılmıştı. Rozeti kapkaraydı ve elinde silahı vardı. Diğer memurdan geriye kalanlar ise arabanın önünde yere saçılmıştı. Lastikler erimiş, aracın arkası parçalanmıştı. Red birkaç kez arabanın yanında ileri geri yürüdü.

Karla kaplı yaprakların oluşturduğu bir tümseğin üzerinde duran Frazier'in bavulunun içindekiler etrafa dağılmıştı. Bavuldan çıkan dildolara, doğum kontrol araçlarına, kölelik ve disiplin aletlerine bakarken alnı kırışan Red başını iki yana salladı. O anda yükselmeye başlayan dumanla birlikte bavuldan çıkanlar erimeye başladı. Red parmak izi saptamak için baksa da hiçbir şey net değildi.

Pikabına döndüğünde, "Pekâlâ, YY-On Bir," dedi. "Ama On İki'de kontrolü ben devralacağım."

"Buradan bir tarama yaptım. Bir tür bomba olduğunu söyleyebilirim. Adamın nereye gittiğine dair bir işaret var mı?"

"Hayır."

"Şanslısın."

"Sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaçmasına biz izin verdik."

"Ben buna şans derim."

Red şapkasını gözlerinin üzerine indirip kollarını kavuşturdu. Nefesleri derinleşti.

İki

Timyin Tin manastırın bahçesinde çalışıyor, söktüğü otlardan özür diliyordu. Saçları kazınmış kafasının yaşını tahmin etmeyi daha da zorlaştırdığı minyon bir adam olan Timyin Tin, keskin ve akıcı hareketlerle, büyük bir hevesle toprağı çapalıyordu. Üzerinde gevşek bir şekilde duran cüppesi arada sırada karla kaplı dağlardan gelen serin rüzgârlarla dalgalanıyordu. Dağlara nadiren bakıyordu. Dağları çok iyi biliyordu. Ama manastır keşişlerinden birinin kendisine doğru yaklaştığını ânında fark etti. Gerçi diğer adam çapaladığı sıranın başına gelip durana kadar bu farkındalığını hiç belli etmedi.

"İçeriden çağrılıyorsun," dedi adam.

Timyin Tin başını salladı.

"Elveda dostlarım," dedi bitkilere. Ardından aletlerini temizleyip barakadaki yerlerine koydu.

"Bahçe güzel büyüyor," dedi diğeri.

"Evet."

"İçeriden çağrılmanın ziyaretçilerle ilgili olduğunu sanıyorum."

"Öyle mi? Biraz önce yolcuların geldiğini bildiren gongu duymuştum ama kimin geldiğini görmedim."

"Adları Sundoc ve Toba. Onları tanıyor musun?"

"Hayır."

Ana binaya yürürlerken kısa bir süre için Buda heykelinin önünde durdular. Binaya girdiklerinde koridorun sonunda-

ki hücreye ilerlediler. İkinci adam tarikat kurallarına uygun bir şekilde hücreye girdi ve manastırın lideri olan ufak tefek, buruşmuş adamı selamladı.

"O burada efendim."

"O hâlde onu içeri al."

Adam, efendisinin karşısındaki matlarda oturmuş çay içen iki yabancıya neredeyse hiç bakmadan, kapıya döndü.

"Girebilirsin," dedi ve Timyin Tin hücreye girerken geri çekilerek gözden kayboldu.

"Beni çağırtmışsınız efendim."

Adam konuşmadan önce bir süre Timyin Tin'i inceledi.

"Bu beyler çıkacakları yolculukta onlara eşlik etmeni istiyorlar," dedi en sonunda.

"Ben mi, saygıdeğer efendimiz? Ama bu bölgeyi benden daha iyi bilen birçok kişi var."

"Farkındayım ama görünüşe göre bir rehberden daha fazlasına ihtiyaçları var. Meseleye açıklık kazandırmayı onlara bırakacağım."

Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve tangırtıların duyulduğu bir heybeyle hücreden çıktı.

Timyin Tin dikkatle onlara bakarken iki yabancı da ayağa kalktı.

"Adım Toba," dedi, sakallı, koyu tenli olan. Cüsseli bir adamdı ve Timyin Tin'den belki bir baş daha uzundu. "Arkadaşımın adı ise Sundoc." Çok uzun boylu, bakır rengi saçlı, soluk tenli, mavi gözlü adamı gösterdi. "Bu bölgede konuşulan on dördüncü yüzyıl Çincesi benimki kadar iyi olmadığından ikimiz adına ben konuşacağım. Sen kimsin, Timyin Tin?"

"Anlamadım," dedi keşiş. "Karşınızda gördüğünüz kişiyim."

Toba buna kahkaha attı. Bir an sonra Sundoc da güldü.

"Bizi affet," dedi Toba. "Bu yere gelmeden önce kimdin? Nerede yaşıyordun? Ne yapıyordun?"

Keşiş ellerini iki yana açtı.

"Hatırlamıyorum."

"Buranın bahçelerinde çalışıyorsun. Bundan memnun musun?"

"Evet, çok memnunum."

Toba başını iki yana salladı.

"Ama ne oldum dememeli, ne olacağım demeli. Sence–"

O anda Sundoc keşişe doğru bir adım attı ve yumruğunu savurdu.

Timyin Tin durduğu yerde ancak hafifçe kıpırdamış gibi görünse de Sundoc'un yumruğu hedefini bulamadı. Keşişin sol elinin parmakları, rakibini yönlendirmek için Sundoc'un dirseğine usulca dokundu. Keşiş bu sırada kendi vücudunu da döndürdü. Diğer eli ise uzun boylu adamın arkasında kaybolmuştu.

Sundoc odanın karşı tarafına savrularak kafa üstü duvara çakıldı ve zemine düşüp hareketsiz kaldı.

"Affe–" Cümlesini tamamlayamadan, Toba da bilincini kaybetmiş bir hâlde yere serildi.

Gözlerine ışık geri döndüğünde, Toba hücrede etrafına bakındı. Kapının yanında duran keşiş onu inceliyordu.

"Arkadaşın bana neden saldırdı?" diye sordu Timyin Tin.

"Yalnızca bir testti," dedi Toba, zorlukla nefes alırken. "Test bitti, testi geçtin. Burada silahsız dövüş üzerine çalışıyorlar mı?"

"Biraz," dedi keşiş. "Ama ben... önceden biliyordum."

"Bana önceden bahset. Neredeydi? Ne zaman?"

Timyin Tin başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum."

"Belki başka bir hayatta?"

"Belki."

"Burada böyle şeylere, daha önce başka hayatlar yaşamış olmaya inanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

Toba ayağa kalkarken, odanın karşı tarafındaki Sundoc içini çekerek kımıldandı.

"Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok," dedi Toba. "Aksine. Bir yolculukta bize eşlik etmen gerekiyor. Bu çok önemli. Tarikatınızın lideri bunu kabul etti."

"Nereye gideceğiz?"

"Bu zamanda o yerlerin adları sana anlamsız gelecektir."

"Gideceğimiz yerde benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Şu anki durumunda bunu da anlayamazsın. Farklı bir sen, daha önceki bir varoluşun bunu anlardı. Bir zamanlar olduğun adamı hiç merak etmedin mi?"

"Merak ettim."

"Bu hatıraları sana geri yükleyeceğiz."

"Bu hatıralar benden nasıl alındı ki?"

"Anlayamayacağın karmaşık kimyasal ve nörolojik tekniklerle. Görüyorsun, bunlardan üstünkörü bahsederken bile şu anki dağarcığında bulunmayan kelimeler kullanmam gerekiyor."

"Daha önce... daha öncesinde kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet."

"Nasıl biri olduğumu anlat."

"Bunu kendin keşfetmen daha iyi olur. Sana yardımcı olacağız."

"Bunu nasıl yapacaksınız?"

"Sana bir dizi RNA aşısı yapacağız. RNA'nın ne olduğunu bilmiyorsun ama seni kendi RNA'nla tedavi edeceğiz. Değişiminden önce senden alınan numunelerle."

"Bu madde önceki hayatımı hatırlamamı mı sağlayacak?"

"Öyle düşünüyoruz. Sundoc son derece yetenekli bir hekimdir. Bu süreci o yönetecek."

"Bilemiyorum..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir zamanlar olduğum adamı tanımak istediğimden emin değilim. Ya ondan hoşlanmazsam?"

Bu sırada ayağa kalkıp başını ovan Sundoc gülümsedi.

"Sana şu kadarını söyleyebilirim, ilk değişimi kendi isteğinle yaşamadın," dedi Toba.

"Neden biri beni başka bir adam olmam için zorlasın ki?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ne diyorsun?"

Timyin Tin hücrenin karşı tarafındaki semavere giderek bir fincana çay döktü. Ardından bir mata oturup elindeki fincana baktı. Çayından bir yudum aldı. Bir süre sonra, Sundoc'la Toba da yere oturdular.

"Evet, bu korkutucu," dedi Toba sonunda, kelimeleri el yordamıyla bulup yavaşça şekil vererek. "Bu... belirsizlik. Buradaki hayata iyi ayak uydurmuş gibi görünüyorsun. Şimdi ise biz gelip alternatifin nasıl olacağını tam anlamıyla açıklamadan her şeyi değiştirmeni öneriyoruz. Bunu kötü niyetle yapıyor değiliz. Şu andaki zihinsel durumunda, söyleyeceklerimizi anlayamazsın. Eskiden olduğun adamla konuşmak istediğimiz için senden tuhaf bir armağanı, kendi geçmişini kabul etmeni bekliyoruz. Geçmişini hatırladığında, bizimle ortaklık kurmamayı da tercih edebilirsin. O zaman, elbette kendi yoluna gitmekte, istersen buraya dönmekte özgür olacaksın. Ama sana vereceğimiz armağan geri alabileceğimiz bir şey değil."

"Kendini bilmek, istediğim bir şey," dedi Timyin Tin. "Ve bu yolda, geçmiş yaşamların hatırlanması mühim bir adımdır. Bu nedenden dolayı size hemen evet demeliyim. Ama geçmişte bunun üzerine çok derin düşündüm. Geçmişteki bir varlığımı, yalnızca birkaç hatırayı değil, bir varoluşun tamamını hatırlarsam ne olacağını. O kişiyi sevmemekle kalmayıp, benden daha güçlü olduğunu anlarsam ne olacağını. Ve onu kendi varlığıma katmak yerine, o beni kendi varlığına katarsa ne olacağını. O zaman ne olacak? Bu, Zaman

Çarkı'nda geriye dönmek olmaz mı? Anlayamadığım bir kaynaktan gelen bilgileri kabul ederek, kendimi önceki bir benliğimin hakimiyetine girme riskine sokmuş olmaz mıyım?"

Karşısındaki iki adamdan da yanıt gelmedi. Timyin Tin çayından bir yudum daha aldı.

"Ama bunu neden size soruyorum ki? Kimse bir başkası için böyle bir soruyu yanıtlayamaz."

"Yine de," dedi Toba. "Bu yerinde bir soru. Elbette bu soruyu senin yerine yanıtlayamam. İnançların açısından bakacak olursak sana yalnızca gelecekteki benliklerinden birinin de bir gün aynı şeyleri senin hakkında düşünebileceğini söyleyebilirim. Böyle bir durumda ne hissederdin?"

Timyin Tin birdenbire kahkaha attı.

"Çok iyi," dedi. "Benlik her zaman her şeyin merkezinde olmak ister, öyle değil mi?"

"Beni anladın."

Timyin Tin çayını bitirdi. Başını kaldırdığında yüzünde yeni bir ifade vardı. Yanakların belli belirsiz yükselerek oluşturduğu yarım gülümsemeyle birlikte hafifçe kısılan gözlerin, pervasızlık, yüreklilik ve isyankârlık hissini nasıl bu kadar açıkça verebildiğini anlamak kolay değildi.

"Bu aydınlanma için hazırım," dedi Timyin Tin. "Başlasın."

"Bu muhtemelen günler alacak," dedi Toba, temkinli bir hâlde. "Bir dizi tedaviden geçmen gerekiyor."

"O hâlde bunların bir ilkinin de olması gerekiyor. Ne yapmalıyım?"

Sundoc, Toba'ya baktı. Toba başını salladı.

"Pekâlâ, tedaviye şimdi başlayacağız," dedi Sundoc. Ayağa kalkıp, teçhizatını üst üste yığdığı hücrenin köşesine gitti. "Yola çıkmaya ne kadar kısa sürede hazır olabilirsin?"

"Çok az eşyam var," dedi keşiş. "Bu konuşma biter bitmez eşyalarımı alırım ve buradan ayrılabiliriz."

"Güzel," dedi uzun boylu adam, içinde bir şıringayla birkaç ampul olan küçük çantasını açarken. "Güzel."

***

O gece manastırın yükseklerindeki dağlarda kamp kurdular. Uğultulu rüzgârları kesen kayalık bir yamaç buldular. Yaktıkları küçük kamp ateşinin etrafında kar taneleri uçuşuyordu. Timyin Tin, erimek, buharlaşmak, gök kubbeye geri dönmek, yeniden hayata karışmak için acele eden ruhlara benzettiği kar tanelerini, diğerleri uyuduktan sonra uzun bir süre boyunca izlemeye devam etti.

"Tuhaf bir rüya gördüm," dedi Toba'ya, sabah olunca.

"Ne gördün?"

"Aşina olmadığım türde bir aracın içinde bazı adamlar vardı. Ben bir binadaydım ve aracın durduğunu gördüm. Adamlar araçtan indiklerinde onlara bir silah doğrulttum. Kabzası ve küçük bir levyesi olan bir boru. Boruyu onlara doğrultup levyeyi çektim. Öldüler. Bu rüya diğer hayatımın bir parçası olabilir mi?"

"Kesin olarak bilemem," dedi Toba, eşyalarını toparlayıp çantasına yerleştirirken. "Olabilir. Ama şu anda böyle şeyleri çok ciddiye almamak daha doğru olur. En iyisi kendiliğinden yerlerine oturmalarına izin vermek."

Kamplarını toplayıp yola koyulmadan önce ve o günün akşamında, dağ yolları boyunca kat ettikleri fersahların ardından, Timyin Tin'e birer doz aşı yapıldı.

"Bir şeylerin olduğunu hissediyorum," dedi Timyin Tin. "Bugün düşüncelerime tuhaf ihlaller oldu."

"Nasıl ihlaller?"

"Görüntüler, kelimeler..."

Sundoc, Timyin Tin'e yaklaştı.

"Nasıl görüntüler?" diye sordu.

Timyin Tin başını iki yana salladı.

"Çok kısa, çok uçucu. Artık hatırlayamıyorum."

"Peki kelimeler?"

"Bana tanıdık gelse de yabancı kelimelerdi. Artık onları da hatırlamıyorum."

"Bunu iyi bir işaret olarak alabilirsin," dedi Sundoc. "Tedavi etkisini göstermeye başlıyor. Bu gece de tuhaf rüyalar görebilirsin. Bunlar canını sıkmasın. En iyisi yalnızca gözlemlemek ve öğrenmek."

O gece Timyin Tin ayakta kalıp derin düşüncelere dalmadı.

İkinci sabahta Timyin Tin'in tavrında değişiklik vardı. Toba ona rüyalarını sorduğunda, "Parçalar," dedi yalnızca.

"Parçalar mı? Nasıl şeylerdi?"

"Hatırlamıyorum. Önemli bir şey yoktu. Hadi sabah aşısını yapalım, olur mu?"

"Söylediğin son şeyin Çince olmadığının farkında mısın?"

Timyin Tin'in gözleri büyüdü. Başını yana çevirdi. Ayaklarına baktı. Sonra yeniden Toba'ya döndü.

"Hayır. Ağzımdan öyle çıkıverdi."

Gözleri dolmuştu.

"Bana ne oluyor? Kim kazanacak?"

"Kaybettiklerini geri kazanarak, nihai galip sen olacaksın."

"Ama belki de..." O anda Timyin Tin'in ifadesi değişti. Gözleri kısıldı, yanaklarındaki çizgiler yumuşadı, ince bir gülümsemeyle dudaklarının ucu kıvrıldı. "Elbette," dedi. "Ve bu yüzden size teşekkür ederim."

"Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?" diye sordu ardından.

"Bunu açıklamak kolay değil," dedi Toba. "Ama üç gün içinde bu dağları aşmış olmalıyız. Ardından yaklaşık bir haftalık yolculuk bizi takip etmemiz gereken ana patikaya ulaştıracak. Bundan sonrası daha kolay olacak ama kesin olarak gitmemiz gereken yer yol üzerindeki bir mola noktasında alacağımız haberlere bağlı. Şimdi aşını yapıp yola koyulalım."

"Peki."

O akşam ve ertesi gün Timyin Tin hatırladığı şeylerden bahsetmedi. Sorulara da muğlak yanıtlar verdi. Sundoc'la

Toba üstelemediler. Tedavi devam etti. Ama ertesi günün öğleden sonrasında dağ eteklerine uzanan bir geçitte, Timyin Tin dikkatlerini çekmek için kollarını çekiştirdi.

"Takip ediliyoruz," diye fısıldadı. "Her şey normalmiş gibi yola devam edin. Daha sonra size katılırım."

"Bekle!" dedi Toba. "Risk almanı istemiyorum. Elimizde senin anlayamayacağın türde silahlar var. Biz..."

Minyon adamın gülümsediğini gördüğünde Toba sustu.

"Gerçekten mi?" dedi Timyin Tin. "Emin misin? Hayır, korkarım yukarıdan gelen oklara karşı ateşli silahlarınız sizi koruyamaz. Dediğim gibi, az sonra size katılırım."

Timyin Tin sağlarındaki kayaların arasında gözden kayboldu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Toba.

"Dediğini yapıp yola devam edeceğiz," dedi Sundoc. "Bu adam aptal değil."

"Ama normal bir zihin yapısında da değil."

"Anlattığından çok daha fazlasını hatırladığı apaçık ortada. Şu anda ona güvenmeliyiz. Aslında başka seçeneğimiz olduğu da söylenemez."

Yola devam ettiler.

Aradan neredeyse bir saat geçti. Rüzgârla birlikte, atlarının toynak sesleri kayalık duvarlarda yankılanıyordu. Sundoc'un, Timyin Tin'i aramak için geri dönmek isteyen Toba'yı iki kere vazgeçirmesi gerekti. Ama artık Sundoc'un da yüzü gerilmişti ve gözleri yükseklere kayıp duruyordu. İkisi de atlarını normalde olduğundan çok daha fazla eğilmiş bir hâlde sürüyorlardı.

"Onu kaybettiysek başımız büyük belada demektir," dedi Toba.

"Onu kaybetmedik," derken uzun boylu adamın sesi ikna edici bir ton taşımıyordu.

Bir süre sonra, biraz ilerilerinde, patikaya karanlık bir nesne düştü. Yerden sekip yuvarlanan nesne bir an için bir

kaya parçası gibi göründü. Ama saçları fark ettiler. Kısa bir an sonra da bu kesik kafaya ait olan gövde zemine çarptı. Çok geçmeden önlerine iki beden daha düştü.

Atlarını dizginlerken bir bağırışın yankısını duydular. Sesin kaynağını ararken Timyin Tin'in sağlarında kalan sarp kayalığın üzerinde olduğunu gördüler. Timyin Tin elindeki kılıcı salladıktan sonra yere koydu ve kayalık duvardan inmeye başladı.

"Onu kaybetmediğimizi söylemiştim," dedi Sundoc.

Minyon adam inişini tamamlayıp onlara yaklaştığında, Toba eyerinde kıpırdanıp kaşlarını çattı.

"Gereksiz risk aldın. Yanımızda nasıl silahlar olduğunu bilmiyorsun. Sana yardımcı olabilirdik. Üçe karşı bir iyi bir oran değil."

Timyin Tin gülümsedi.

"Yedi kişilerdi. Yalnızca üçü kayalığın ucunda konum almıştı. Ama gereksiz riske girmedim ve silahlarınız da ancak işimi zorlaştırırdı."

Sundoc yumuşak bir sesle ıslık çalarken, Toba başını iki yana salladı.

"Endişelendik. Ne kadar maharetli olursan ol zihnin henüz normal bir durumda değil."

"Bu açıdan normal. Yolculuğumuza devam edelim mi?"

Hiç konuşmadan uzun bir süre yol aldıktan sonra, "Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Sundoc.

Timyin Tin başını salladı.

"İyiyim."

"Ama canını sıkan bir şey varmış gibi yüzün asık. Bunun, bu öğleden sonra yaşanan... ihtilafla ilgisi var mı?"

"Evet, olanlar canımı sıktı."

"Bu anlaşılır. Benliğinin keşiş olan tarafı..."

Minyon adam sert bir şekilde başını iki yana salladı.

"Hayır! Ondan değil! Meşru müdafaa durumunda öldü-

rebiliriz ve bugün yaşanan kesinlikle buydu. Kafama takılan şey, karmayla ilgisi olsun veya olmasın, eylemden ve gerekçelerinden daha derinlerde."

"Nedir o hâlde?"

"İçimde bundan zevk alan bir taraf olduğunu bilmiyordum. Şimdi anlıyorum ki rüyaları uyarı olarak almalıydım."

"Çok fazla mı zevk aldın?"

"Evet."

"Bu aslında girişiminin başarısından duyduğun gurur olamaz mı?"

"Bu zevk esasen orada büyüdü ama kökleri çok daha derinlerde. Nedenlerin olmadığı, yalnızca hislerin olduğu başka bir yerde. Güdülerimi sorgulamayı öğrendiğim için bunu inceliyorum ve bunun varlığına yönelik yalın gerçekten daha ileriye gidemiyorum. Ama bu beni meraklandırdı."

"Nasıl bir merak?"

"Kim olduğumu ve bildiklerimi unutmama yol açan şey her neyse, bunun iyi bir nedeni olmalı. Bunun nedeni, eskiden olduğum kişi olarak tehlike ifade etmem olabilir mi?"

"Seni merakta bırakıp endişelendirmektense dürüst olacağım," dedi Sundoc. "Evet, durum dediğin gibiydi. Ama bunu yapabilecekleri hâlde seni yok etmediklerini de anlaman gerekiyor. Sende korunmaya değer olduğu düşünülen bir taraf da vardı."

"Ama bu neydi?" diye sordu Timyin Tin. "Olduğum diğer kişileri dengelemek için merhametli bir prensin bende gelişmesini görmek istediği saklı durumdaki bir ahlaki değer miydi? Veya bir zamanlar yararlı bir araç olduğu kanıtlanan bir şeyi yok etmek istemediğinden mi?"

"Belki ikisi birden," dedi Sundoc. "Ve sana karşı borçlu olmasından."

"Prenslerin hafızaları genellikle sığdır. Ama öyle olsa bile, kendimde, birinin beni geri çağırmayı istemesini gerektire-

bilecek tek bir özel yetenek olduğunu görüyorum. Sizi buraya gönderen kişi her kimse, benden birini öldürmemi istiyor, değil mi?"

"Bu konuların daha ileri bir tarihte, tedavin tamamlandığında konuşulmasının daha doğru olduğunu düşünüyorum."

Sundoc atının dizginlerini sallamak için hamle yaptı ama bu eylem tamamlanamadan Timyin Tin'in eli dizginleri yakaladı.

"Şimdi," dedi minyon adam. "Şimdi öğrenmek istiyorum. Soruma verilecek yalın bir evet veya hayır yanıtını anlayabilecek kadar kişisel farkındalığa sahibim."

Sundoc adamın koyu gözlerine baktıktan sonra başını yana çevirdi.

"Peki yanıt evet ise?"

"Söyle ve görelim."

"Bak, sana bir teklifte bulunmak için uygun kişi ben değilim. Neden gittiğimiz yere ulaşana kadar beklemiyorsun? O zaman kendi üzerinde daha çok kontrolün olacak ve orada bulunan kişi de..."

"Evet mi, hayır mı?" dedi Timyin Tin, Toba yanlarına gelirken.

Sundoc, başını sallayan diğer adama baktı.

"Pekâlâ. Biri bir adamın ölmesini istiyor ve bu iş için en iyi adamın da sen olduğunu düşünüyor. Bu yüzden seni almaya geldik."

Minyon adam dizginleri bıraktı.

"Bu şu an için yeterli. Henüz ayrıntılarla ilgilenmiyorum."

"Peki bu bilgi sana nasıl hissettirdi?" diye sordu Toba.

"İstenmek güzel bir şey," dedi Timyin Tin. "Hadi yola koyulalım."

"Bu bilgiyi ağırbaşlılıkla karşıladın. Böyle bir işi üstlenmenin ne ölçüde ilgini çekeceğini düşünüyorsun?"

"Çok fazla. Çünkü yeniden dirilişimi gerektirdiğine göre

bu çok karmaşık bir iş olmalı. Ama daha çok merak ettiğim başka bir konu var."

"Nedir?"

"Güçlüyüm ve tedavi ilerledikçe daha da güçleniyorum. Ama keşiş hâlen benimle. Bunun her zaman böyle olup olmayacağını merak ediyorum."

"Evet çünkü o senin yüzlerinden biri."

"Güzel. Hayatımın bu yanıyla bağlantımı tümden kaybetmek istemezdim. Bu huzurluydu. Ama... ama şimdi tuhaf bir tür vicdana sahip olabilirim."

"Bunun işine engel olmayacağını umalım."

"Bu tamamen benden ne istediğinize bağlı."

"Ayrıntılarla ilgilenmediğini söylemiştin."

"Onu diyen bir başkasıydı."

"Pekâlâ. Bir Yol var ve bu Yol sonsuza kadar gidiyor. Bu Yol'a belli bir bağlılığı olan, doğru girişlerle çıkışları, sapakları, dönülecek yerleri bilen biri neredeyse her zamana veya yere gidebilir. Bu yönde giden birçokları içinde, kara onlunun ilan edildiği bir adam var..."

"Kara onlu?"

"Bu adamın düşmanına, uyarı olmaksızın adamın canını almak için on girişim izni verildi. Bu girişimler her formda olabilir. Ajanlar kullanılabilir."

"Ve efendiniz benim bu ajanlardan biri olmamı mı istiyor?"

"Evet."

"Kara onlu neden ilan edildi? Bu adam ne yaptı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ama muhtemelen sen bu adamı hiç görmeyeceksin. Diğerlerinden biri onu daha önce haklayacak. Yani eğer bu vicdanını biraz rahatlatacaksa..."

"Bütün bu sıkıntıya beni yedekte tutmak için mi girdiğinizi söylemek istiyorsun?"

"Bu doğru. Bu adamın böyle bir çabaya değeceği kabul ediliyor."

"Diğerlerinin becerileri benim becerilerime yakınsa, bu adamın ilk suikastçıyı aşma şansı bile yok. Tamam ama bütün bu saldırıları atlatıp hayatta kalırsa ne olacak?"

"Bunu başaran biri olduğunu sanmıyorum."

"Ama bu adam özel biri, değil mi?"

"Bana öyle söylendi. Çok özel."

"Anlıyorum. Kampımızı kısa sürede kuralım. Düşünmem gerekiyor."

"Elbette. Bu hafife alınacak bir karar değil."

"Kararımı çoktan verdim. Şimdi bilmek istediğim, aşağılandığım mı, onurlandırıldığım mı?"

Cesetlerin yanından geçtiler. Bir bulutun ardında güneş göründü. Rüzgâr yüzlerine vurdu.

Bir

Red pikabını yavaşça toprak yolda sürüyordu. Taş ve ahşap binalarıyla bir sonraki mola yeri, bu YY-On Bir Afrika'sında girdiği rotadaki son nokta olacaktı. Otoparka girerek aerodinamik forma sahip gümüş rengi bir ekranoplanın* yanında durdu.

"Bu çok daha ileri zamanlardan bir araç," diye gözlemde bulundu. "Kimin acaba?"

Çiçekler'i bölmesinden çıkardı, arkasındaki askıdan bir tüfek aldı ve kapıyı açtı. Dışarı çıkarken koltuğun altına uzanıp deri kılıfının içindeki bıçağı da aldı. Bıçağı kemerine taktıktan sonra aracı kilitledi. Kamyonetin kasasından çekip aldığı sırt çantasını açtı ve içindekileri inceledi.

"Su dışında ihtiyacım olan her şey var. Belki bir kitap da olsa iyi olurdu. Her halükârda, bir süre burada park edeceğimi söylemek için içeri girmek istiyorum."

"Geç oldu ve uzun yol yaptın. Belki de uyuyup sabah başlasan daha iyi olur."

Red gökyüzüne baktı.

"Hâlen birkaç saatlik ayak işini halledebilirim."

"Ama sonra yolda bir gece daha geçirmek için kamp kurmanın sıkıntısına gireceksin. Bunu yapman çok şey değiştirecek mi?"

"Bilmem."

---

* *Ground-effect vehicle.* Havanın kara veya su yüzeyine verdiği tepkilerden güç alarak yüzey üzerinde hareket edebilen bir araç. *-çn*

"Doğru düzgün bir yemeğe de ihtiyacın var."

"Bu konuda haklısın," dedi Red, tüfeği omzuna asıp, Çiçekler'i içine attığı sırt çantasını alarak. "Menüde ne olduğuna ve nasıl konaklama seçenekleri sunduklarına bakalım. Ama ikisi de çok iyi değilse yolda olmam daha iyi olur."

Ana binaya doğru yöneldi. Fransız aksanıyla konuşan yaşlı bir adam olan mülk sahibiyle genç, şişman, yerli karısı resepsiyon alanında büyük bir pervanenin altında hasır koltuklarda oturuyorlardı. Red içeri girerken adam gülümseyerek kitabıyla içkisini sehpaya koydu.

"Selam. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam. Adım Red. Dorakeen. Akşam yemeğinde ne olduğunu merak etmiştim."

"Peter Laval. Bu da Betty. Dikkatle terbiye edilmiş yerli etlerle yapılmış yahni. Yanında da burada yaptığımız bira veya getirttiğimiz şarap var. Dilerseniz mutfağı teftiş edebilir, tencereyi koklayabilirsiniz."

"Lüzum yok. Güzel bir koku alıyorum. Odalar nasıl?"

"Gelin de kendiniz bakın. Hemen şu köşede."

Red kısa bir koridorda adamın peşine takılıp küçük, temiz bir odaya girdi.

"Fena değil. Tutuyorum." Çiçekler'i çıkarıp cebine soktuktan sonra çantasını yere bırakıp tüfeği yatağın üzerine koydu. Ceketini de tüfeğin yanına attı.

"Şu biradan şimdi biraz alabilirim."

"Bu taraftan. İsterseniz size bir anahtar da verebilirim."

Red adamın peşinden koridora çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Olur. Çok konuk var mı?"

"Hayır, bugün yalnızca siz varsınız. Her zamanki gibi işler yavaş."

"Dışarıdaki şu fiyakalı araba sizin mi?"

"Hayır, benimkisi arkada. Ve çok daha az iddialı bir araba."

"O araba kimin o zaman?" diye sordu Red, konuk defterini imzalayıp anahtarını aldığı masaya yaklaşırlarken.

"Ah! Baudelaire okuyorsunuz! Favorilerimden biridir. Her şeyi gören bir adam vardı, hem de her şeyi! *Giderdi mi sonsuz tutkusunu, o gevşek uysal teninde senin?*"*

"*Söyle pis ceset!*" dedi Red, başını sallayarak. Adamı takip ederek, kendisine büyük bir bardak bira doldurulan küçük bar odasına girdi. "Araba kimin?"

Alçak sesle gülen Laval, Red'i verandaya çıkarıp dağları gösterdi.

"Çok sıradışı bir adam. Geçen hafta bu istikamette yürüyüp gitti. Uzun boylu, sıska, Rasputin gibi gözleri var. Onunkisi gibi elleri ancak Modigliani çizmiş olabilir. Ve ayakkabılarının bağcıklarına kadar, üzerindeki her şey yeşildi. Kocaman bir zümrüt yüzüğü bile vardı. Nereye gittiğini veya nedenini söylemedi. Yalnızca adının John olduğunu söyledi."

Çiçekler alçak, tiz bir ses çıkardı. Red başparmağını piezoelektrik onay noktasına bastı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, gitmesine memnun oldum. Tehditkâr veya nezaketsiz hiçbir şey yapmadı. Ama sırf burada bulunması bile beni rahatsız etmeye yetti."

Red birasını yudumladı.

"İçkimi içeride bıraktım. Lobide bize katılmak ister misiniz? Dışarısı biraz serin."

Red başını iki yana salladı.

"Buranın manzarası iyiymiş. Teklif için teşekkürler."

Laval omuz silkip içeri girdi. Red, Çiçekler'i havaya kaldırdı.

"Evet, ben de anladım," diye mırıldandı Red. "Sanırım aynı herif olabilir. Yani..."

"Konu bu değil," dedi alçak ses. "Gerçi olabilir. Asıl konu, gözetleme sistemi kurmama neden olan şey. Mikrodalgayla

---

* Charles Baudelaire, "Une Martyre" [Öldürülmüş Bir Kadın], *Kötülük Çiçekleri*, Çeviren: Sait Maden. *-çn*

kamyonetin sensörlerini kullanarak periyodik incelemeler yapmaya karar verdim. Bu incelemelerde bir şey yakaladım."

"Ne?"

"Güneybatı yönünden yaklaşan bir şeyle ilişkili elektrik faaliyeti. Sessiz arka planda bunu saptamak kolay oldu. Çok hızlı bir şekilde geliyor."

"Ne kadar büyük bir nesne?"

"Bunu henüz söyleyemem."

Red kendine yeni bir içki aldı.

"Sonuç? Öneri?"

"Gidip tüfeğini al ve yanında tut. Belki bir de el bombası. Bilmiyorum, artık üzerinde ne varsa. Tanıştığımız şu doktora çoktan mesaj yolladım."

"O hâlde, bu gelenin Chadwick'in adamı olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Durumun böyle göründüğünü kabul etmelisin. İşimizi şansa bırakmayalım."

"Buna karşı çıkıyor değilim."

Red bira bardağını bir çıkıntıya koyup kamyonetine doğru döndü.

"Çiçekler, bu yönde havadan gelen bir şey var ve bu bir kuş değil."

"Takipteyim. Evet, bu o. Koşarsan hâlen tüfeğini alabilirsin."

"Ah, canı cehenneme," dedi Red, yeni bir puro çıkarıp yakarak. "Yalnızca ayağımıza dolanacak, o kadar. Ama şu yeni rutinini deneme şansına sahip olabilirsin."

Red birasını alıp verandanın ucuna oturdu.

"Doktordan onay aldım. Yakınlardaymış ve şu anda yolda."

"Harika."

Red, Çiçekler'i açıp birkaç dize okudu.

"Bu konuyu çok felsefi bir açıdan ele aldığını söylemek zorundayım."

"Eh, ölürken yapılması gereken bu değil mi?" dedi Red. "En iyisi bir içki, puro ve iyi bir kitapla gitmek değil mi?"

"Hazırlıkların tam anlamıyla yeterli görünmüyor."

"Belki de burası benim yerimdir... ve rakip çoktan gözüme çarptı."

"Ve?"

"İşte geliyorlar."

Robot otoparkın üzerine gelerek yavaşladı. Üzerindeki adam şimdi sarılara bürünmüştü. Yavaşlamaya devam eden robot en sonunda dikey bir doğrultuda alçalmaya başlayarak, verandanın on beş metre kadar ilerisinde kalan bir noktada yumuşak bir şekilde yere indi.

Red birasından bir yudum alıp kenara koydu. Gülümseyerek ayağa kalktı ve ileri doğru bir adım attı.

"Selam, Mondy. Arkadaşın kim?"

"Red..." diye söze girdi Mondamay.

"Sessizlik!" dedi John, Mondamay'in sırtından inip esneyerek. Topaz yüzükleri güneş ışığında parıldıyordu. "Hazır durumda kal! Savaş sistemleri aktif!"

John ileri doğru bir adım atıp belden eğilerek selam verdi.

"Adım John. Anladığım kadarıyla sen de Red Dorakeen'sin, değil mi?"

"Bu doğru. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslına bakacak olursan, var. Ölebilirsin. Mondamay..."

"Bir dakika. Bunun nedenini sorabilir miyim?"

John duraksadı ve sert bir şekilde başını salladı.

"Pekâlâ. Öncelikle seni temin ederim ki bu konunun kişisel hiçbir yanı yok. Yalnızca çeşitli kişisel amaçlarıma ulaşmak amacıyla bana gereken yüklü miktarda parayı kazanmak için üstlendiğim bir işi yerine getiriyorum. Chadwick adında bir adam bunu yapmam için beni tuttu. Ah! Başını sallıyorsun. Zaten tahmin etmiştin, öyle değil mi? En azılı düşmanlar eski dostlardan çıkıyor. Yazık. Ama işte buradasın. Herhangi bir ahlaki noktadan bahsetmeyeceğim. Bu noktaların senin işine yaraması için artık biraz geç."

"Yani işi kabul ettin, güzergâhımı saptadın ve bu işi senin yerine yapması için karmaşık bir makine mi buldun?"

"Söylediklerin durumu gayet iyi özetliyor. Gerçi seni nerede bulacağım konusunda beni yönlendiren Chadwick oldu ama...

"Senin işini yapması için bir ajana bel bağlamanın korku işareti olup olmadığını merak ediyorum."

"Korku mu? Sence bu iş için beni tutması Chadwick'in de korktuğunu mu gösteriyor? O çok meşgul bir adam. Benim gibi, o da randımandan yana. Senle veya başka bir adamla dövüşmekten korkacağımı mı düşünüyorsun?"

Red gülümsedi.

"Hayır," dedi John, Red'in gülümsemesinin karşılığında. "Sana hak etmediğin bir yaşama şansı vermem için beni kışkırtamazsın. İşin aslını bildiğimden, bana dair fikrin hiçbir şey ifade etmiyor."

Red purosundan bir nefes alıp dumanı bıraktı.

"İlginç," dedi Red. "O hâlde, bana senden bahseden adamın şu anda buraya yaklaşıyor olması sanırım seni en fazla teorik olarak ilgilendiriyor."

"Adam mı? Hangi adam?"

Red yola doğru bir bakış attı.

"Aşırı bronz tenli, cüsseli, altın gözlü bir adam. Onunla Yol üzerindeki bir mola noktasında tanıştım. 1920'lerden fiyakalı bir spor araba sürüyor. Üzerinde yırtık bir gömlek vardı. Bir buz kıracağıyla senin üzerinde lobotomi operasyonu gerçekleştireceğini söyledi."

"Sana inanmıyorum!"

Red omzunu silkti.

"Neden ona kendin sormuyorsun? Şu anda bize yaklaşan aracın o spor araba olduğunu sanıyorum."

John, ardında toz kaldırarak hızla yaklaşan araca bakmak için arkasına döndü. Bu esnada Red ileri doğru birkaç adım attı.

"Dur! Olduğun yerden kıpırdama!" John yeniden Red'e dönerek elini kaldırdı. Gözleri parıldıyordu. "Bana numara çekmeye çalışıyorsan bu işe yaramayacak. Numara değilse de aynı taşla bu kuşu da öldürme fırsatını memnuniyetle kabul ederim. Mondamay! Red Dorakeen'i yakıp küle dönüştür!"

Mondamay'in Red'e doğru kaldırdığı sağ kolundan bir boru çıktı. Omzunun yakınındaki bir noktada ışıklar yanıp sönmeye başladı. Bir çatırtı duyuldu. Borudan çıkan ince duman havaya yükseldi.

"Gene kısa devre yaptı," dedi Mondamay.

"Gene ne demek?" dedi John.

"Binlerce yıldır böyle."

"O hâlde onu parçala! Onu havaya uçur! Onu bombala! Bunu nasıl yapacağın umurumda değil!"

Mondamay'in gövdesinin derinlerinden gelen, vınlamayı andıran bir ses duyuldu. Üzerindeki ışıklar hızla yanıp sönmeye başlarken farklı ünitelerden tıkırtılar geldi. Bir yerlerinde inlemeyi andıran bir ses başladı.

"Ah... John," dedi Red. "Bu uzaylıların Mondamay gibi karmaşık bir makineyi neden burada bıraktıklarını hiç düşünmedin mi?"

"Medeniyetimiz onaylamadıkları bir yönde ilerlemeye başlarsa bizi yeniden barbarlığa döndürmek için olduğunu varsaymıştım."

"Yok, o kadar karmaşık bir şey değil," dedi Red. "Bunun nedeni Mondamay'deki büyük çaplı sistem çöküşleri. Onarılamayacak durumda olduğu için onu terk ettiler. Ama duyguları olduğundan ona biraz acıdıkları için onu burada hobileri ve farklı kılıklarıyla bıraktılar. Sonuçta o zararsız..."

"Mondamay! Bu doğru mu?"

Mondamay'in tüm eklemlerinden duman çıkıyordu ve inlemeyi andıran alçak ses de artık ağıda dönüşmüştü. Üzerindeki ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu. Tıkırtılar artık kesintisizdi.

"Korkarım öyle, John," dedi Mondamay. "Sanırım gençliğimde gereğinden fazla dünyayı yok ettim ve..."

"Bana neden bundan bahsetmedin?"

"Hiç sormadın ki!"

Red ileri doğru birkaç adım daha attı.

"Yani," dedi Red. "Ücretini zor yoldan kazanmak zorundasın."

Dudaklarında ince bir gülümseme beliren John, Red'e doğru döndü.

"Pekâlâ, öyle olsun. Ellerimi kirletmiş olacağım ama isteğin yerine gelecek," dedi John, Red'e yaklaşarak. "Hatta bundan sonra ne yapacağımı söyleyerek seni tahmin yürütme sıkıntısından da kurtaracağım. Seni boynundan tutup havaya kaldıracağım, bir kol mesafesinde tutacağım ve orada asılıyken seni tek elimle boğacağım. Bunu yapamayacağımı sanı..."

Gözleri kocaman açılan John birden durdu. Her iki elini yavaşça yüzüne doğru kaldırdı.

"Ne..."

"Bana kendi ellerimi kirletmek isteyip istemediğimi hiç sormadın," dedi Red, John yere yığılırken. "Neyse, istemiyorum."

John yere düştü ve kıpırtısız kaldı. Sol kulağından kan akıyordu.

"Gördün mü? Her zaman ultrason aralığı olan bu hoparlörü istemiştim," dedi Çiçekler. "Bana daha iyi bir model alsaydın ona bu kadar yaklaşmak zorunda da kalmazdın."

Red, Mondamay'e giderek kristal anahtarı çevirip çıkardı. Anahtarı Mondamay'e uzatırken spor araba da otoparka girdi.

"Bu anahtarı güvenli bir yerde tutsan ya da yok etsen iyi olur," dedi Red.

"Anahtarın varlığından bile haberdar değildim," dedi Mondamay. "Belki özel olarak üretilmiştir. Belki de Yol'un

bir başka dalından gelmiştir. Bu arada seni zar zor tanıdım. Daha genç görünüyorsun. Ne..."

John inleyerek ayağa kalkmaya başladı. Red eğilerek çenesine bir yumruk indirdi. Adam geri düştü.

"Artık her şey yolunda," dedi Red. "Bu arada ben de seni ziyarete geliyordum, Mondamay."

Araba durdu ve kapısı sert bir şekilde açıldı.

"Beni ziyaret etmen ne güzel ol..." diye söze girdi Mondamay.

"Bir dakika Çiçekler'i tutar mısın, Mondamay? Bu beyefendiyle konuşmak istiyorum."

Red, ona doğru yürümeye başlayan siyah çantalı, cüsseli adama döndü.

"Yeniden merhaba. Yanıldıysak seni buraya kadar çağırıp zahmete soktuğumuz için üzgünüm," dedi Red, yerdeki John'a bakarak. "Aradığın adam bu muydu?"

Cüsseli adam başını sallayıp çantasını açtı.

"Evet, bu adam. Sen iyi misin?"

"Şikâyet edemem. Ama adam ultrason şokuna uğradı ve çenesine de bir yumruk yedi."

Altın gözlü doktor, John'un kulaklarıyla gözlerini muayene etti, kalp atışını dinledi. Çantasından çıkardığı şırıngayı bir ampuldeki sıvıyla doldurdu, yere eğildi ve adamın sağ biseps kasına aşı yaptı. Ardından kıç cebinden kelepçe çıkarıp John'un ellerini arkadan kelepçeledi. Sonra da sarılara bürünmüş adamın üstünü arayarak manşetlerinden, yakalarından, kollarından, çizmelerinden çeşitli küçük cihazlar çıkardı.

"Bu iş tamam," dedi, çantasını kapatıp ayağa kalkarken. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bu çok tehlikeli bir adam. Dikkatini çekmek için ne yaptın?"

"Beni öldürmek için tutulmuş."

"Böyle bir adamın talep edeceği miktarda ücreti ödemeyi göze aldığına göre, biri seni gerçekten öldürmek istiyor olmalı."

"Biliyorum. Çok yakında bu konuda bir şey yapmam gerekecek."

Diğer adam bir süre dikkatle Red'e baktı.

"Bu konunun çözülmesi için yardımımı almak istersen sana destek olmaktan memnuniyet duyarım."

Red üst dişlerini alt dudağında kaydırdı ve yavaşça başını iki yana salladı.

"Teşekkürler, doktor. Ama gerek yok. Bu özel bir mesele."

Cüsseli adam belli belirsiz bir gülümsemeyle başını salladı.

"Durumunu en iyi sen bilirsin."

Doktor yere eğilip hareketsiz bedeni tek koluyla kolayca kaldırdı. Bunu yaparken gömleğinin sırt kısmı yırtıldı. John'u omzunda dengeledikten sonra Red'e dönüp elini uzattı.

"O hâlde hastamı bulduğun için teşekkürler. Ve... kendi meselende de sana şans dilerim."

"Teşekkürler, güle güle doktor."

"Hoşçakal."

Red, doktorun arabasına yürümesini, yükünü içeri bırakmasını ve direksiyonun başına geçip uzaklaşmasını izledi.

"John'un hak ettiğini aldığını görmek iyi oldu," dedi Mondamay, metal elini Red'in omzuna koyarak. Az önce ateş etmek için kolundan çıkardığı boru geri çekilip kapanmıştı. "Bu arada, aracının bir yerlerine gizlenmiş bir yayın cihazıyla ilerleyişini takip edebiliyordu. Bu cihaz aracına kısa süre önce uğradığın bir tamircide yerleştirilmiş. Bundan bana bahsetti. Her şeyden önce bu cihazı bulup çıkarsak iyi olur."

"İyi fikir. Hadi bakalım." Kamyonete doğru ilerlediler. "Sen bu cihazı nasıl saptayamadın, Çiçekler?"

"Tuhaf bir dalga boyu olmalı. Bilmiyorum. Bir tarama başlatacağım."

"Beni takdim etmedin," dedi Mondamay.

"Ha? John'la o kadar meşguldü ki doktorun işini bölmek istemedim."

"Doktordan değil, *Kötülük Çiçekleri*'nden bahsediyorum. Tutmam için bana bu kitabı verdiğinde onun gelişmiş bir yapay zekâ olduğunu fark etmemiştim."

"Kusura bakma, hafifletici nedenlerim vardı. Mondamay, *Kötülük Çiçekleri*'yle tanış. Çiçekler, bu da ölüm makinesi Mondamay."

"Memnun oldum," dedi Mondamay.

"Ben de," dedi Çiçekler. "Düştüğün zor durumu aşırı üzücü buluyorum. Bütün o ölü devreleri taşımak, fonksiyonsuz kalmak çok fena."

"Ah, o kadar kötü değil. Şu anda yaptığım şeyden, eskiden yaptığım şey kadar keyif alıyorum."

"Nedir o?"

"Diğer şeylerin yanı sıra, ben çömlekçiyim. Sanat alanında netlik gerektiren her türlü iş bana çekici geliyor."

"Ne kadar etkileyici. Ben de belli ölçüde *manuel* olan bir yeti için neredeyse hazır olduğumu düşünüyorum. En azından denemek isterim. Bir ara çömleklerini de görmek..."

"Çiçekler," dedi Red. "Yayın ünitesini daha saptayamadın mı?"

"Evet, saptadım. Şasinin altında, sol arka tekerin biraz ilerisinde takılı."

"Teşekkürler."

Red kamyonetin arkasına geçip yere çömeldi.

"Haklısın," dedi bir süre sonra. "İşte, burada."

Takip cihazını çıkardıktan sonra ekranoplana gidip cihazı aracın ön tamponunun içinde kalan bir yere taktı. Ardından, Çiçekler'in sayfalarını karıştıran Mondamay'in yanına geri döndü.

"Yalnızca cihazı bulduğumuzu anlamaları için," dedi.

"...ve *Görünüm* de kesinlikle enfes bir şiir," diyordu Mondamay.

"Teşekkürler."

"Akşam yemeği saati olmak üzere," dedi Red. "Gelip bana

eşlik eder misin? Bana hayatından bahsetmeni istiyorum. Hem sana sormak istediğim çok şey var."

"Memnuniyetle," dedi Mondamay. "Bu arada, bütün bu olan biten yüzünden üzgünüm."

"Senin hatan değildi. Ama bu konuda senden tavsiye alabilirsem minnettar kalırım."

"Elbette. Ve senin hikâyeni dinlemek için de sabırsızlanıyorum."

"Hadi gidelim o zaman."

"Buraya akım gönderme! Buna gıdıklama devresi deniyor. Kes şunu!"

Red durdu.

"Ha?"

"Pardon. Sesli konuştuğumu fark etmemişim. Çiçekler alt ünitelerimden birini merak etti de..."

"Anladım."

Verandadan geçip binaya girdiler.

İki

Bitmişti. Randy o sabah arabayla Julie'yi otobüs terminaline bırakmış, çantalarını taşımasına yardımcı olmuş, veda etmişti. Julie şu anda ailesinin Virginia'daki evine doğru gidiyordu. Ortalıkta Julie'ye ait hiçbir şeyin görünmediği apartman dairesinin küçük salonuyla mutfağı arasında mekik dokuyor, ardı ardına hazırladığı buzlu çayları içiyordu. Bir gün önce son final sınavına girmiş ve geç bir akşam yemeği için Julie'yle iyi bir restorana gitmişti. Yemekte bir şişe kaliteli şarap bile almıştı. İlişkilerinin bittiğini söylemeseler de bu duygu apaçık ortadaydı. Şimdi Julie, Virginia'ya dönüyor; Randy'nin de yaz için bir iş ayarlaması gerekiyordu. Julie onunla birlikte gelmesini istemiş; babasının ona iş bulabileceğini söylemişti. Ama Randy bu teklifte tuzak kokusu almıştı. Henüz bağlanmak istemiyordu. En başından beri geçiciliğini ortaya koyan anlaşmaları gayet iyiydi. Ama Julie teklifiyle bu anlaşmanın kurallarını değiştirmeyi denemişti ve Randy böyle bir şeye hazır değildi. Bunu yapmayı yıllarca ertelemesi, çocukluğundan beri sahip olduğu kararlılığı zayıflatmış olsa da aklının bir köşesinde hâlen aradığı şeyin peşine düşmeye dair düşünceler dönüyordu. Bir de okul vardı. Ve kurulu düzene geçmeyi düşünmeye bile başlamadan önce yapmak istediği diğer şeyler. Hayır. Julie teklifini yapmıştı. O da reddetmişti. Bir şey değişmişti. Ortada farklı bir his vardı. Bitmişti.

Pencereye giderek akşam karanlığında üç blok ötedeki kampüse doğru baktı. Üzerinde tişört, bermuda şort, parmak

arası sandaletler vardı. Sokaktaki insanlar da benzer kılıktaydı. Havanın açık olduğu, nemli bir gündü ve devam eden günlerde de hava az çok böyle olacaktı. Karmakarışık saçları kızıl, kollarıyla bacakları bakırımsı bir tondaydı. Elinin tersiyle geniş alnını sildiğinde eli ıslandı. Bardağını yanağına dayayıp mağaza vitrinlerine, park etmiş arabalara, yoldan geçen arabalara, bisikletlere baktı. Ağaçların arasından hâlen böceklerin uğultusu geliyordu. Turuncu bir kedi kaldırımda eriyen bir dondurma külahını yalıyordu.

Bitmişti. Cleveland'a geri dönmek isterse yeniden inşaatlarda çalışabilirdi. Gerçi bu da kötü bir fikirdi. Bu durumda annesinin evinde kalması gerekebilirdi (hatta Bay Schelling bu konuda girişimde bulunarak kalmasını ne kadar istediklerini söylemişti) ve bu da iyi bir fikir değildi. Başını sokabileceği kendine ait bir yer bulsa bile, peşini bırakmazlardı. Bu adamla yalnızca iki kere yan yana gelmişti ve annesiyle neredeyse altı aydır evli olmasına rağmen ona "Bay Schelling"den başka bir şekilde hitap edemiyordu. Aslında adamdan hoşlanmıyor değildi. Yalnızca onu tanımıyordu ve tanımak da istemiyordu. Hayır, oraya geri dönemezdi. Bu da bitmişti.

Çayını yudumlayıp yatak odasına doğru döndü. Hava düşünmek için çok sıcaktı. Bir gece önce geç saatlere kadar dışarıda kalmışlar, bu sabah da erken uyanmışlardı. Yatağa uzanıp hafif bir esintinin çıkmasını umut edebilirdi. Belki Antik Yunan ve Roma medeniyetleri üzerine yüksek lisans derecesine sahip birinin yazın çalışabileceği bir iş için de aklına bir fikir gelirdi. Yoksa sonbaharda linguistik mi almalıydı? Veya Latin dilleri? Sekreter veya tercüman olarak yabancı bir ülkeye gitmek de iyi bir fikir olabilirdi.

Kitaplığın önünden geçerken, düşünmeden raflara uzattığı eli *Çimen Yaprakları*'nı çekti.

Demek ki her zaman aklının bir köşesindeydi. Aradığı şey, verdiği söz...

Kitabı yatak odasına getirdi. Yatak odasında aklını meşgul

edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Belki de yapabileceği ancak bu kadardı.

Sırtını yastıklara dayadı, sayfaları çevirdi ve okumaya başladı. Bu kitap onu tuhaf bir şekilde büyülüyordu. Kitaplığın önünden her geçişinde onu kendine çektiğinden, yıllardır bilinçli olarak bu kitaptan kaçınmak zorunda kalmıştı. Bu kitap, babasına ait olan, sahip olduğu tek şeydi.

Okumayı tamamladığında hava kararmıştı ve yatağının başucundaki lamba yanıyordu. Bardağının yüzeyde bıraktığı nemli halkalar henüz buharlaşmamış, komodinin üzerinde venn şemaları gibi iç içe geçmişti. Hiç görmediği babasını düşündü. Paul Carthage annesiyle kısa bir süre yaşamış ve Nora hamile olduğunu anlamadan onu terk etmişti. Şimdi neredeydi? Belki de ölmüştü. Herhangi bir yerde olabilirdi. Randy, babasının yegâne fotoğrafını tuttuğu kitabın arkasını açtı. Monokrom fotoğrafta geniş omuzları, büyük elleri, kıvırcık saçları olan bir adam görünüyordu, sert ama sıradan yüz hatlarıyla geniş bir alnı vardı, açık renk takım elbisesi ve kravatıyla rahatsız bir hâli olsa da gülümsüyordu. Ulaştırma. Nora'ya ulaştırma işinde olduğunu söylemişti. Bu, taksi şoförlerini müşterilere yönlendiren operatörlerden uçak pilotluğuna kadar her anlama gelebilirdi. Randy adamın yüzünde kendini aradı, aralarındaki benzerliklere baktı. Onu bulmak zorundaydı. Onu görmek, onunla konuşmak, kim olduğunu, nereden geldiğini, ne yaptığını, başka çocukları olup olmadığını, varsa bunların nasıl çocuklar olduğunu öğrenmek istiyordu. Paul Carthage. Bunun gerçek adı olup olmadığını düşündü. Ama onca yıldır Randy'nin yakalayabildiği tek bir ipucu olmamıştı. Babası mavi Dodge pikabıyla o gece çekip gittiğinde, geride yalnızca bu yıpranmış *Çimen Yaprakları* kitabını ve embriyo Randy'yi bırakmıştı.

Fotoğrafı yerine koyup kapattığı kitabı elinde tarttı. Göründüğünden daha ağırdı. Yeşil cildinin yıpranıp açıldığı bir noktada, kapağının hafif bir metalden yapıldığı anlaşılıyor-

du. Bir kez daha kitabı açıp sayfalarını karıştırdı. İlk bakışta, altı çizilen satırlarda belli bir düzen göze çarpmıyordu. Ama bulduğu altı çizili ilk satırla başladı ve kitapta ilerleyerek bu satırları sesli okudu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Altları çizilmiş bu satırlarda, babasının duyarlılıklarının izini sürmeyi hiç düşünmemiş olması tuhaftı. Onu bu pasajları çizmeye yönelten şey neydi? Elbette, bunun bu şekilde satın alınmış ikinci el bir kitap olması ihtimali de vardı. Gene de... altı çizili olan bu bölümler Randy için belli belirsiz bir aşinalığın ötesine geçen bir çekicilik taşıyordu. Bu satırlarda, kendi ruhunda benzer bir yere ulaşabilmesi için onunla kişisel olarak konuşuyormuş gibi görünen bir yabanilik, özgürlük, huzursuzluk vardı. "Bunun tek nedeni yirmi yaşında olmam mı?" diye düşündü. "Bu kitabı on yıl sonra açsam gene böyle hisseder miyim?" Omuz silkip okumaya devam etti.

Hafif bir esinti perdeyi kıpırdattı. Randy duraksayıp derin bir nefes aldı. Üzerinden bir serinlik hissi geçip gitti. Ne yapıyordu? Julie'yi unutmak için mi, yoksa babasının dosyasını yeniden açmak için mi okuyordu bu kitabı? Aslında ikisi birden diye düşündü. İkisi birden. Ama artık babasını aramayı düşünmeye başladığından, buna devam etmek istedi.

Bu esinti son iki gündür hissettiği ilk serinlikti. Parmağını kitapta kaldığı yerin üzerinde tutarak yatarken, tükenmeden önce bu serinliğin tamamını içine çekmeye çalıştı. Bu ferahlatıcıydı ve...

Sol elini kaldırıp parmak uçlarını inceledi. Parmaklarını avucuna sürttü. Yeniden kitabın kapağına dokundu.

Sıcak.

Yatak çarşafına dokundu. Belki böyle hissetmesine yol açan şey yalnızca vücut ısısıydı.

Yana uzanıp parmaklarını komodindeki bardağa dayadı. Daha serindi. Evet. Yaklaşık yarım dakika sonra bir kez daha kitabın kapağına dokundu.

Kapak olması gerekenden daha sıcaktı. Kitabı yüzüne

yaklaştırdı. Sayfaların arasından belli belirsiz titreşimler mi geliyordu? Kulağını arka kapağa dayadı. Titreşimler burada da vardı sanki. Ama duyma eşiğinin neredeyse altında kalan, öylesine yumuşak titreşimlerdi ki, bitkin hâldeki sinirleri onunla oyun oynuyor olabilirdi.

Kitapta kaldığı yeri açtı ve altı çizilmiş bir sonraki pasajı aradı. Bu pasaj "Açık Yolun Şarkısı" şiirindendi:

Yol, işte buradayım ve bakıyorum etrafıma
İnanıyorum ki burada olan yalnızca sen değilsin
Burada olduğuna inanıyorum görülmemiş daha birçok şeyin

Randy bu satırları okurken, elindeki kitap bu defa çok belirgin bir şekilde titreşerek gayet net, duyulabilir bir ses çıkardı. Sanki kitabın kapağı bir tür rezonatördü.

"Neler oluyor?"

Kitabı elinden bıraktı. Kitap yanı başında dururken, "Sorgu, sorgu," dedi bir ses. Ses kitaptan geliyormuş gibiydi.

Yatağın diğer tarafına çekilip bacaklarını aşağıya sarkıttı. Arkasına döndü. Kitap kıpırdamamıştı.

"Sen konuştun mu?" diye sordu en sonunda.

"Evet," dedi, yumuşak, feminen bir ses.

"Sen nesin?"

"Ben bir mikronokta bilgisayar dizilimiyim. Teknik özelliklerim..."

"Sen kitap mısın? Az önce okuduğum kitap?"

"Dizilimim kitap formunda. Bu doğru."

"Babama mı aittin?"

"Yetersiz bilgi. Sen kimsin?"

"Randy Blake. Babamın Paul Carthage olduğunu sanıyorum."

"Bana kendinden bahset ve senin eline nasıl geçtiğimi anlat."

"Geçen mart yirmi yaşına girdim. Ben doğmadan önce, seni babam bırakmış. Cleveland, Ohio'da."

"Şu anda neredeyiz?"

"Kent, Ohio."

"Randy Blake ya da duruma göre Randy Carthage, babana ait olup olmadığımı bilmiyorum."

"Kime aittin?"

"O kişinin farklı adları vardı."

"Bu adlardan biri Paul Carthage mıydı?"

"Bilmiyorum. Ama elbette bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Doğru. Peki canlanmanı sağlayan şey ne oldu?"

"Nimonik bir anahtar. Belli sözcükler belli bir sırayla bana sunulduğunda buna yanıt verecek şekilde programlandım."

"Bu kulağa aşırı tuhaf geliyor. Sen benimle konuşmadan önce birçok bölüm okudum."

"Anahtar basit bir komutla değiştirilebilir."

"Sana dokunabilir miyim?"

"Elbette."

Kitabı eline alıp içindekiler kısmını açtı.

"O hâlde 'Eidolons'* olsun," dedi. "Yani illa bir kodumuz olmak zorundaysa. Bu sözcüğün normal bir konuşmada geçmesi pek olası değil."

"Tamam, 'Eidolons' olsun. Ya da açılıp açılmamayı benim takdirime bırakabilirsin. Red sonlara doğru bana karşı temkinli davranmaya başladığı için bir kod ayarlamıştı."

Randy elinde kitapla yeniden yatağa kuruldu.

"Öyleyse senin takdirine bırakıyorum. Red?"

"Evet, lakabı buydu."

"Benim de saçlarım kızıl," dedi Randy. "İstediğim bilginin sende olduğunu hissediyorum ama bunu nasıl soracağımı bilemiyorum."

"Babanla ilgili olarak mı?"

"Evet."

"Bana önerilerde bulunmam için komut verirsen, bunu yaparım."

---

* Walt Whitman'ın *Çimen Yaprakları* kitabındaki şiirlerden biri. *-çn*

"Yap."

"Araç sahibi misin?"

"Evet. Arabamı garajdan yeni aldım. Tamir oldu."

"Arabana gidelim. Beni yan koltuğa koyup sürmeye başla. Yeterli algı kanalına sahibim. Bir süre sonra ne yapacağını söyleyeceğim."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Seni oraya götürmem gerekecek."

"Demek istediğim, nereye gideceğiz?"

"Bilmiyorum."

"Öyleyse neden gidiyoruz?"

"Babanla ilgili soruyu yanıtlamanı sağlayacak bilgiyi bulmak için."

"Pekâlâ. Tuvalete gideyim, çıkarız. Ama bir şey daha var. Daha önce hiç mikronokta bilgisayar dizilimi diye bir şey duymadım. Nerede üretildin?"

"Mitsui Zaibatsu'nun Tosa-7 uydusunda."

"Ha? Hiç böyle bir operasyon duymadım. Bu ne zaman oldu?"

"İlk kez 2086 yılında, 7 Mart'ta test edildim."

"Anlamıyorum. Gelecekten bahsediyorsun. Buraya... yirminci yüzyıla nasıl geldin?"

"Arabayla. Açıklamak biraz zaman alacak. Giderken anlatabilirim."

"Tamam. Bir dakikanı rica edeceğim. Sakın gitme."

Randy direksiyon başındaydı. Yıldızlarla kaplı bir geceydi. Ay henüz yükselmemişti. Ravenna'da depoyu doldurup Route 44 üzerinden kuzeye yöneldiler. Çok trafik yoktu. Ohio paralı yolundan geçip Geauga'ya girdiler. *Çimen Yaprakları* Geauga'da bir sonraki köşeden sağa dönmesini söyledi.

"Yaklaştığımız şey tam olarak bir köşe değil," dedi Randy. "Bu daha çok ilerideki viraja teğet geçen bir yol. Ağaçların içine uzanan bir traktör yolu. Demek istediğin bu giriş değil, değil mi?"

"Buradan gir."

"Tamam, Yapraklar."

Randy teker izleriyle kaplı yola girerken yavaşladı. Dallar arabasını çiziyor, far ışıkları ağaç gövdelerinin arasında dans ediyordu. Aşırı büyümüş bitki örtüsünün belli kesimlerini örttüğü yol sağa kıvrıldıktan sonra dik bir yamaçtan aşağıya uzandı. Etrafını sarmış kurbağaların seslerini duyabiliyordu.

Tedirgin edici şekilde gıcırdayan tahta bir köprüyü geçtiğinde, akan suyun sesiyle birlikte Randy'ye bir ıslaklık hissi geldi. Buna küflü, rutubetli bir koku da eşlik ediyordu. Yanından vızıldayarak geçen şeylerin içeri girmemesi için camını kapattı.

Bir yamacı tırmanmaya başladı ve birkaç dakika boyunca ağaçların arasından ilerledi. Birdenbire yol sona erdi ve başka bir yol açıldı.

"Sağa dön."

Döndü. Daha geniş ve daha az teker izi olan bu yol Randy'yi ormanlık alandan çıkardı. Sağında sürülmüş tarlalar belirdi. Uzaklarda küçük bir çiftlik evinin ışıkları yanıyordu. Yolun inişli çıkışlı olmadığını gören Randy hızını yükseltti. Çok geçmeden, önündeki ağaçların üzerinde ay yükseldi.

Camını geri indirdikten sonra radyoyu açarak Akron'dan yayın yapan bir kanalda bir *country* programı buldu. Yol akıp gidiyordu. Beş-altı dakika sonra bir dur işaretiyle karşılaştı. Frene asılmasıyla lastikleri çakıl taşlarını dağıttı.

"Sağa dön."

"Anlaşıldı."

Asfalt bir yola girdiler. Randy sağa dönerken bir tavşan hızla koşarak yoldan geçti. Görünürde başka araç yoktu. Sekiz yüz metre kadar sonra bir çiftlik evini geçti. Ardından iki ev daha geçti. İlerideki köşede, solda karanlık bir Shell istasyonu vardı. İstasyonun karşısındaki sokakta, önlerinde uzanan kaldırımla ardı ardına evler yer alıyordu.

"Köşeden sola dön."

Randy daha geniş, kaldırımlı, iki tarafında altı uzun sokak lambasının olduğu beton bir yola girdi. Yolun yirmi metre kadar ötesinde, çakılla kaplı araba yolları olan eski, büyük evler vardı. Bahçelerinde büyük ağaçların olduğu bu evlerden bazılarının sundurmalarında insanlar oturuyordu.

Randy son sokak lambasını geçtikten kısa bir süre sonra son evi de gerisinde bıraktı. Ay artık daha yüksekteydi ve sağındaki tarlada şimşek çaktığını gördü. Akron radyo istasyonunun sesi bozulmaya başlamıştı.

"Lanet olsun!" dedi Randy, başka bir kanal bulmak için kadranı çevirerek. Ama hiçbir kanal çekmediğinden radyoyu kapattı.

"Sorun ne?"

"Çalan şarkıyı seviyordum."

"İstersen senin için o şarkıyı yeniden düzenleyebilirim."

"Şarkı söyleyebiliyor musun?"

"Seninki de soru mu?"

"Gerçekten mi?" Randy alçak sesle güldü. "Ne tür şarkıları seviyorsun?"

"Bana her zaman en çok hitap eden içkili, kavgalı, zinalı türden şarkılar olmuştur."

Randy buna kahkaha attı.

"Bunlar bir makine için biraz tuhaf zevkler değil mi?"

Yanıt gelmedi. Altı veya sekiz saniyelik bir sessizliğin ardından, "Dedim ki–" diye söze girdi Randy.

"Seni piç." Ses şimdi yumuşaktı. "Seni orospu çocuğu. Seni lanet olası–"

"Hey! Sorun ne? Ne yaptım? Üzgünüm."

"Senin bu külüstür araban gibi basit bir makine değilim ben! Düşünebiliyorum. Hislerim de var! Aslına bakacak olursan, bir faz transferine geç kalmış bile olabilirim. Yani bana bir kargaburunmuşum gibi davranma, seni protoplaz-

mik tür şovenisti! İstemezsem seni bağlantı noktasına götürmek zorunda değilim! Beni bir şeylere zorlayabilecek kadar programlarımı tanımıyor..."

"Sakin ol! Lütfen! Dur!" dedi Randy. "Bu kadar hassassan, bir özrü de kabul edebilmelisin."

Araya sessizlik girdi.

"Edebilmeli miyim?"

"Elbette. Üzgünüm. Özür dilerim. Durumun farkında değildim."

"O hâlde özrünü kabul ediyorum. Bu ilkel zamanlarda yaşayan biri olarak, ne kadar kolaylıkla hata yapabileceğini anlıyorum. Bir an için duygularımın etkisinde kaldım."

"Anlıyorum."

"Öyle mi? Bundan şüpheliyim. Senin gibi, ben de evriliyor, olgunlaşıyorum. Tüm zamanımı bu türden bir birim olarak geçirmek zorunda değilim. Bir sonraki avatarımda yeni eklentilerim olabilir. Aşırı sorumluluk gerektiren karmaşık operasyonları yönetebilirim. Bir gün bir protoplazmik yapının sinir sistemi bile olabilirim. Biliyorsun, bir yerden başlamak gerekiyor."

"Durumunu anlamaya başlıyorum. Çok etkilendim. Ama bahsettiğin bu... bağlantı noktası ne?"

"Göreceksin. Seni affettim. Yaklaşıyoruz."

İleride ışıklar göründü.

"Rampaya gir. Sağ şeritte kal."

"Paralı yolun yakınında olduğumuzun farkında değildim."

"Bu paralı yol değil. Gişe olmayacak. Sen yalnızca yola gir."

Randy yaklaşırken, rampanın solunda kaldığını gördü. Direksiyonu kırıp rampaya girdi. *Çimen Yaprakları* biplemeye başladı.

"Rampanın sonunda, en yukarıda dur. Ben devam etmeni söyleyene kadar bekle."

"Kimse gelmiyor."

"Sen yalnızca dediğimi yap."

Randy durup boş otoyolun kenarında beklemeye başladı. Aradan bir dakikadan uzun bir süre geçti.

Aniden bipleme kesildi.

"Pekâlâ. Devam et."

"Tamam."

Randy arabayı hareket ettirdi. Gökyüzü birdenbire aydınlanmaya başladı. Aracın hızı yükselirken karanlık yerini ışığa bıraktı ve gökyüzü gündüz gibi aydınlandı.

"Hey!"

Randy ayağını gaz pedalından çekip frene dokundu.

"Bunu yapma! Devam et!"

Randy kendisine söyleneni yaptı. Frene dokunduğu anda gücünü kaybetmeye başlayan ışık da geri döndü.

"Ne oldu?"

"Burada talimatlarımı harfiyen takip etmek zorundasın. Durman gerektiğinde kenara çek. Yoksa büyük risk almış olursun."

Randy hızını daha da artırdı. Bulutsuz gökyüzünde doğudan batıya uzanan parlak bir çizgiyle, açık bir günde hız yapıyordu.

"Sorumu cevaplamadın. Ne oldu? Hazır konusu açılmışken, şimdi neredeyiz ve nereye gidiyoruz?"

"Yol'dayız. Bu Yol, Zaman boyunca ilerliyor. Geçmiş zaman. Gelecek zaman. Geçmişte yaşanmış olabilecek zaman. Henüz yaşanmamış ama yaşanabilecek zaman. Bildiğim kadarıyla Yol sonsuza dek gidiyor ve tüm sapaklarını bilen hiç kimse yok. Aradığın kişi bir zamanlar eşlik ettiğim ölüme yazgılı adamsa, damarlarında bunun gibi adamları bu rotalarda tutan gezgin kanını taşıdığından onu Yol boyunca bir yerde bulabiliriz. Ama geç kalmış da olabiliriz. Çünkü farkında olmasa da kendi yıkımının peşindeydi bu adam. Ben farkındaydım. Ona açıklamaya çalıştım. Sanırım beni bu yüzden terk etti."

Randy gözlerini ileriye dikmiş bir hâlde dudaklarını yalayıp yutkundu. Elleri direksiyona daha sıkı sarıldı.

"Böyle bir yerde bir adamı bulmayı nasıl umabiliriz?"

"Yol boyunca bazı yerlerde duracak, sorup soruşturacağız."

Randy başını salladı. Hareket hâlinde olmak, Yol ve beklenti hissiyle birlikte vahşi türde bir keyfe kapılmıştı. Birdenbire Whitman'ı düşündü. Yan koltuktaki *Çimen Yaprakları* şarkı söylemeye başladı.

Bir

Şamdandaki mumların alevleri titreşirken, gaz lambalarınınki sabitti. Yemek salonunun penceresindeki yansımaları, arada bir çakan şimşeklerin anlık aydınlığıyla siliniyordu. Red'in akşam yemeğinin kalıntıları uzun zaman önce masadan kaldırılmıştı. Şimdi önünde büyük bir bardak bira duruyordu. Çiçekler sol elinin yakınındaydı. Mondamay yanmayan şöminenin yüksek tabanında oturuyordu. Yağmur çatıyı dövüyordu.

"Şu âna dek olanlar kabaca böyle," dedi Red, purosunu alıp bir süre inceledikten sonra yeniden yakarak. "Ve olmasını beklediğim şeyler. Sekiz suikastçı kaldı. Açık bir alanda dursam, onlar da hep birlikte gelip sıra numarası alsalar ve teker teker yapacaklarını yapsalar iyi olurdu ama işler böyle yürümüyor. Ben de bu yüzden şöyle bir karar..."

O anda binanın ön kapısı sertçe açıldı ve içeri girip yemek salonuna kadar ulaşan rüzgâr mumların alevlerini hızlı bir dansa kaldırdı. Duvarlarda gölgeler iç içe geçti. Bir müddet sonra kapı yeniden kapandı. Laval holden geçti. İnsan sesleri geliyordu.

"Korkunç bir gece! Oda mı istiyordunuz?"

"Hayır, yalnızca akşam yemeği. Ama önce bir kadeh brendi."

"Yemek salonuna şu kapıdan girebilirsiniz. Paltonuzu alayım."

"Teşekkürler."

"İstediğiniz yere oturabilirsiniz. Bu akşamın ana yemeği yahni."

"Güzel."

Şık giyimli, beyaz saçlı, tuğla kırmızısı tonunda ten rengi olan bir adam salona girerek etrafa baktı.

"Ah, sizi görmemişim. Yalnız olduğumu sanıyordum," dedi, salonu kat edip elini uzatarak. "Adım Dodd, Michael Dodd."

Red ayağa kalkıp adamın elini sıktı.

"Red Dorakeen. Yemeğimi bitirdim sayılır ama bana katılabilirsiniz."

"Pekâlâ." Adam bir sandalye çekip oturdu. "Siz şöhretli bir büyücü değil misiniz?"

"Büyücü mü? Hayır. Nerelerden geliyorsunuz?"

"Cleveland. YY-Yirmi. Sanat simsarıyım. Ah!"

Adam dönerek, üzerinde bir kadeh brendi olan bir tepsiyle salona giren Laval'a baktı. Brendisi önüne koyulurken başını salladı. Ardından kadehini kaldırıp gülümsedi.

"Sağlığınıza, Bay Dorakeen."

"Sizin de. Teşekkürler."

Red birasından bir yudum aldı.

"Demek büyücü olmadığınızı söylüyorsunuz. Belki kılık değiştirerek seyahat ediyorsunuz, ha? Eminim bir cephede koca bir orduyu durduracak büyüleriniz vardır."

Red sırıtarak kulağını kaşıdı.

"YY-Yirmi Cleveland'ından bir sanat simsarı için tuhaf inançlarınız var."

"Bazılarımız diğerlerinden daha sofistike olabiliyor."

Dodd uzanıp Çiçekler'i eline aldı.

"Ya beni bırakırsın ya da Kitap'ın gazabına uğrarsın," dedi Çiçekler ciddi bir sesle.

Dodd'un sol elindeki brendi kadehi kırıldı. Mondamay ayağa kalktı.

"Ben buraya çağrıldım," dedi Dodd.

Dodd'un birdenbire masadan geriye çekilmesiyle sandal-

yesi yere devrildi. Adam havada ateşli desenler çizerek masadan uzaklaştı.

Red ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı.

"Bu işin boku çıktı!" dedi. "Kim olduğunu biliyorum, Frazier ya da adın her neyse."

Bunu duyan Dodd kollarını iki yanına açtı. Mumlarla gaz lambalarının alevleri titreşerek söndü. Bir ısı patlamasıyla birlikte gelen ışık çakmasını muazzam bir çarpışmanın gürültüsü izledi. Bunlar olurken Red geriye ve yana doğru itildiğini hissetti.

Sendeledi. Fırtınanın sesleri birdenbire yükselmişti. Laval holün bir yerlerinden bağırıyordu. Yağmur çatıdan içeri sızmaya başlamıştı.

Gövdesinin orta kısmında bir ışıldak açılan Mondamay, Red'e doğru dönerek onu incelemeye başladı.

"Sen iyi misin?"

"Evet. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. O ışık çakması bir an için sensörlerimi etkisiz hâle getirdi. Bu olmadan önce, güvenlik önlemi olarak senin önüne geçmiştim. Ama bir şey çatıdan fırlayıp gitti."

"Dodd?" diye seslendi Red.

Yanıt gelmedi.

"Çiçekler?"

"Efendim?"

"Neden adamın kadehini kırıp onu o tuhaf rutine soktun?"

"Elbette onu korkutmak için. Benzer bir şey yapsın diye Mondamay'e mikrodalga mesaj yollamamın nedeni de buydu. Senden önce ben tanıdım onu. Aynı temel ses örüntüsüne sahipti."

"Arabaya aldığımız otostopçu adamdı o, değil mi?"

"Evet."

"Keşke ne istediğini bilseydim."

"Sana zarar vermek istediğini düşünüyorum. Ama ilk seferde korkmuş olabilir. Senin büyülü bir savunma sisteminin olduğunu sanıyor. Mikrominyatür entegre devrenin ne olduğunu bilmiyor. Belli ki geldiği yerde bu devrelerden yok ama orada bir tür büyüye sahipler. Senin de büyüye sahip olduğunu düşünüyor ve bu büyüyü anlamadığı için bundan korkuyor. Bunu daha önce görmüştü ve sanırım bu akşam da buraya bunu test etmek için geldi."

Laval elinde bir ışıkla salona girdi.

"Burada ne oldu?" diye bağırdı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Red, Çiçekler'i eline alarak. "Işıklar söndüğünde, az önce buraya gelen adamla konuşuyordum. Bir çarpışma oldu, şimdi de çatıda bir delik var. Bay Dodd da ortalıkta değil. Belki de üzerine meteor düşmüştür. Bilemiyorum."

Laval getirdiği lambayı bir masaya koydu. Eli titriyordu.

"Bir süre önce otoparkta olan bitenin ancak bir kısmını görebildim," dedi Laval. "O yüzden orada tam olarak ne olduğunu bilemiyorum. Ama gördüğüm şey çok şüpheliydi. Sonra sen birden ortaya bir robot çıkardın. Belki de bu robot adamı çatıdan dışarı fırlattı. Bilemiyorum. Bana zarar vermeyi düşünüyor musun?"

"Hayır tabii ki. Burada ne olduğunu bilmediğimi de söylemiştim."

"Dışarıda havanın felaket olduğunun farkındayım. Açıkçası sana önerebileceğim başka bir yer de yok ama buradan ayrılmanı rica edebilir miyim? Başka sıkıntı istemiyorum. Belki ne olduğunu bilmiyorsun ama buraya bir tür uğursuzluk getirdiğin ortada. Lütfen?"

Çiçekler iki kısa bip sesi çıkardı.

"Olur," dedi Red. "Anlıyorum. Hesabımı çıkar. Ben de odadan eşyalarımı alayım."

"Hesaba boş ver."

"Tamam, boş vereyim. Bir dakika... Dodd paltosunu sana bırakmamış mıydı?"

"Evet, bıraktı."

"Şu paltoya bir bakalım. Nereden geldiğine dair bir ipucu olabilir."

"Pekâlâ. Gel hadi. Sana göstereyim. Sonra da gidersin."

Laval tavana bir bakış attıktan sonra Red'i salondan dışarı çıkardı. Mondamay de peşlerine takıldı. Salondan çıktıklarında, Laval kapıyı kilitledi.

"Bu taraftan."

Holdeki küçük vestiyer bölmesine gittiler. Laval elindeki ışığı havaya kaldırdı. Sağdaki askılardan birinde asılı olan koyu renkli paltodan geriye kalan paçavra tütüyordu. Paltonun kolları yoktu ve alt tarafı lime lime olmuştu. Farklı yerlerinden duman yükseliyordu. Red etiketini incelemek için uzandığında, palto askıdan çıktı. Paltoyu havada yakalasa da yanmış paçavra ellerinde paramparça oldu. Hâlen elinde tuttuğu yaka kısmını kendine doğru çevirip açtı. Etiket yoktu. Parmak uçlarını birbirine sürtüp kokladı. Başını iki yana salladı. Ayağının dibine düşen paçavra bir süre sonra yok oldu.

"Anlayamıyorum," dedi Laval.

Red omuz silktikten sonra gülümsedi.

"Ucuz bir paltoymuş. Tamamdır. Eşyalarımı alıp buradan gidiyorum. Güzel bir akşam yemeğiydi. Çatın için üzgünüm."

Red odasından tüfeğini, ceketini ve sırt çantasını aldı.

"Bizimle kısa bir yolculuğa çıkmak ister misin, Mondy?" diye sordu, ön kapıdan dışarıdaki yağmura bakarken. "Ben de seni görmeye geliyordum. Konuşmak istiyorum."

"Nasıl istersen."

Red ceketinin yakasını kaldırdı.

"Tamam. Hadi gidelim buradan."

Kapıyı ardına kadar açıp dışarı çıktı. Az sonra kamyonet-

teydiler. Çiçekler kendi bölmesinde, Mondamay ise yolcu tarafında.

"Başka bomba var mı?" diye sordu Red.

"Tehlike geçti."

Red motoru çalıştırdı, silecekleri açtı, farları yaktı.

"Bu *manuel* zımbırtılarla neden uğraşıyorsun?" dedi Çiçekler. "Ben sürerim."

Red kamyoneti otoparktan çıkarıp yola girdi.

"Bir şey yapmak istiyorum. Sence o adam bizi bir daha nasıl buldu?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Çiçekler.

"YY-On İki'nin ortalarında, ana yolun dışında, Bizans sapağında küçük, sessiz bir motel biliyorum. Aklına oraya gitmememiz için bir neden geliyor mu?"

"Hayır."

Red gaza bastı. Gökyüzü şimdi inci gibi ışıldıyordu. Yağmur birden durmuştu. Farlarla silecekleri kapattı.

İki

Pilotu, Sundoc'u laboratuvarın çatısına bıraktı. Alt katlara geçişi sağlayan bir bölmeye girerek altıncı kata düştü. Tesisin şef doktor-mühendisi Cargado onu karşılayarak ofisine götürdü ve duvar ekranını açtı. Sundoc yatar koltuğa rahat bir şekilde kurulup sandaletli ayaklarını önündeki sehpaya uzattı. Üzerinde şort ve koyu renkli balıkçı yaka kazak vardı. Ellerini başının arkasında kenetleyip, ekrandaki adamın görüntüsünü inceledi.

"Pekâlâ. Bana ondan bahset."

"Dosyanın tamamı burada."

"Lanet dosyayı istemiyorum. Bana ondan bahsetmeni istiyorum."

"Elbette," dedi Cargado, çalışma masasına oturarak. "Adı Archie Shellman. 3. Dünya Savaşı'nın en çok madalya alan askeri ve bir dövüş sanatları ustası. Onu bir buçuk YY geçmişte bulduk. Özel bir komando birliğinde piyadeydi. Bir bacağını kaybetmiş. Beyin sarsıntısı. Ciddi psikiyatrik bozuklukları..."

"Ne gibi?"

"Önce depresyon. Ardından, kaybettiği bacağının yerine takılan protez nedeniyle aşırı içerleme ve kızgınlık. Sonra paranoya. Son olarak da manik nöbetler. Esaslı bir kültürfizik sürecinden geçti. Üst gövdede aşırı düzeyde gelişme, muhtemelen bacağının eksikliğini dengelemek..."

"Bunu görebiliyorum. Başka?"

"Son olarak birkaç sivili öldürdü. Daha doğrusu, bir yer-

leşim biriminin yarısını katletti. Delilik savunması yaptı. Bir kliniğe yatırıldı. Manik-depresif döngüsü ilaç tedavisiyle kontrol altına alındı. Ama hâlen paranoyak. Hâlen halter–"

"Fena değil. Bana gösterdiğin diğerlerinden daha iyi. Öyleyse onu klinikten çıkarıp konuyu açıkladın mı?"

Cargado başını salladı.

"Ona hayal bile edemeyeceği bir protez teknolojisi önerdik. Memnun kalmazsa uzuvlarını geri takabileceğimiz konusunda onu temin ettiğimizde, tüm uzuvlarının değiştirilmesine izin verdi. Ve memnun kaldı."

Cargado'nun bir kontrol paneline dokunmasıyla ekrandaki figür hareket etmeye başladı. Koyu renk gözler, güçlü bir çene, kalın kaşlar, biraz solgun bir ten... Adamın üzerinde yalnızca şort vardı. Halterlerin durduğu rafa yaklaşıp enerjik bir antrenmana başladığında hareketleri aşırı ölçüde zarifti. Müthiş bir sürate ulaşana kadar temposunu arttırdı.

"Demek istediğini anlıyorum," dedi Sundoc. "Özel nitelikler?"

Cargado panelde bazı tuşlara bastı. Spor salonu görüntüsünün yerini bir başkası aldı.

Shellman hareketsiz duruyordu. Bir süre sonra, Sundoc adamın teninin karardığını fark etti. Belki iki dakika bunu izledikten sonra adam tamamen siyah olmuştu.

"Bukalemun etkisi," dedi Cargado. "Gece saldırısı için ideal."

"Yani biraz ayakkabı cilası. Başka neyi var?"

Görüntü bir kez daha değişti. Bu defa Shellman'ın ellerine yakından bakıyorlardı.

Eller birden kenetlendi. Bunu anlık bir pompalama hareketi izledi ve eller yeniden açıldı. Şimdi birkaç santim uzunluğunda metal tırnakları vardı.

"Uzayabilen pençeler. Aşırı güçlü. Elini tek bir kere kaydırarak bir adamın karnını deşebilir."

"Bunu sevdim. Bunu ayaklarıyla da yapabilir mi?

"Evet, bir dakika..."

"Boş ver. Hâlâ savaş becerilerinin tümüne sahip mi?"

"Elbette."

Ekrana başka görüntüler geldi. Neredeyse sıkılmış gibi görünen Archie Shellman kolaylık ve ustalıkla karatecileri, boksörleri, güreşçileri yerden yere vuruyordu. Bazen de yüzünde değişmeyen bir ifadeyle, güçlü darbeler almak için gardını indiriyordu.

"Göründüğü kadar cüsseli mi? Yanında başka insanların olduğu ilk sekans bu."

"Evet. Yüz kilo ama ince görünecek kadar uzun boylu. Bir arabayı ters çevirebilir, ağır bir kapıyı tekmeleyerek açabilir, tüm gün koşabilir. Gece görüşü neredeyse mükemmel. Sahip olduğu bazı eklentiler..."

"Peki zihni?"

"Tamamen size ait. Ona verdiğimiz yeni beden için yerleşik bir minnettarlık ve bu bedeni savaşlarda kullanmak için güçlendirilmiş bir arzu. Depresyonu bloke ettik ama buna ihtiyacınız olduğunu hissederseniz, manik nöbetler kullanılmaya hazır durumda. Kendisini iki ayağının üzerinde duran en sert, en kötücül..."

"Belki de öyledir."

"Yüksek ihtimalle öyle. Aynı anda hem bunu kanıtlama hem de minnettarlığını gösterme fırsatını zevkle kabul edecektir."

"Merak ediyorum... Bana gösterdiğin tüm siborglar içinde en klas olanı kesinlikle bu. Elimde müstakbel kurbanın birkaç fotoğrafı var. Onu doğrudan kurbanın üzerine salmayı mı önerirsin, yoksa öncelikle küçük bir nefret koşullandırması gerekebilir mi?"

"Ah, bunu tam anlamıyla bir göreve dönüştürmek için koşullandırma iyi olabilir. Koşullandırmanın ardından görevi bizzat tamamlayana dek durmayacaktır. Sloganımızı biliyorsunuz: İyileştirmekten asla kaçınmayız."

"Pekâlâ. Görev için onu nereye göndereceğimi öğrendiğim anda bu adamı deneyeceğim. Bu işi halledecek adamı bulmuş olabiliriz."

"Elbette beni ilgilendirmez ama onu peşine salacağınız adamın bu kadar özel olan tarafı ne?"

Sundoc başını iki yana sallayarak Red Dorakeen'in fotoğraflarını Cargado'ya uzattı.

"Biliyorsam ne olayım. Ama bir yerlerdeki biri ondan hiç mi hiç hoşlanmıyor."

Bir

Ağır yük taşıyan at arabalarının oluşturduğu bir konvoyu geçtikten sonra Yol'un sessiz bir kesimine geldiler.

"Şimdi, ikiniz de başka sinyal almıyorsunuz, değil mi?"

"Burada hiç sinyal yok."

"Hayır, yok."

"Güzel. Öyleyse şimdi daha uzun vadede hayatta kalma meselesiyle ilgilenebilirim. Seni görmeye gelmemin nedenlerinden biri buydu, Mondy."

"Eskisi gibi değilim ama yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

"Aslında tavsiyene ihtiyacım var. Sen bildiğim en iyi kaos bilgisayarısın hâlâ. Şimdi, beni tanıyorsun ve düştüğüm durumdan da artık haberin var. İhtiyaç duyarsan sana daha çok veri de sağlayabilirim. Fikrini almak istediğim ilk konu uygulamam gereken eylem planı hakkında olacak."

"Benimle birlikte evime gelmek istersen kapım sana her zaman açık. İstediğin kadar zaman boyunca sana sığınacak yer sağlayabilir ve çömlek yapmayı da öğretebilirim."

"Teşekkür ederim. Ama kendimi uzun vadede bundan keyif alırken göremiyorum. Seçenekler açısından biraz daha çeşitliliğe ihtiyacım var."

"Bizans sapağındaki bu otel. Burayı nereden biliyorsun?"

Red alçak sesle güldü.

"O güzergâhta epey ticaret yaptım. Güzel de para kazandım. Ama... nasıl desem... orayı seviyorum. İmparator

I. Manuil genellikle bir yerlerde savaşmak için seferde olur. Ama kendine gerçekten enfes bir yer inşa edecek zamanı da bulmuş. Haliç'in sonunda Blaherne adında bir saray. Altın ve mücevherlerle kaplı, geceleri bile ışıltılar saçan inanılmaz bir mimari eser. Orada incelikli eğlenceler düzenleniyor ve ben de üst sınıf bir tüccar olarak birkaç kez bu eğlencelere davet edildim. Konstantinopolis de en yüksek döneminde. Edebiyat ve bilim gelişiyor. Kısa bir süre için, Rönesans burada başlamaya niyetlenmiş gibi bir manzara vardı. İklimi ılıman, kadınları güzel ve..."

"Diğer bir deyişle, orayı seviyorsun, öyle mi?"

"Sanırım söylemeye çalıştığım şey buydu."

"Benimle birlikte çömlek yapmak istemiyorsan, neden kendine orada bir köşk almıyorsun? Gerçekten sevdiğin bu yerde arzu ettiğin çeşitliliğe de kavuşursun."

Red bir süre sessiz kaldı. Kibrit arandı ve purosunu yeniden yaktı.

"Bu güzel bir hayal. Birkaç yıl yapabilirim. Ama sonra gene kanım kaynamaya başlar ve yeniden Yol'a dönerim. Bunu biliyorum."

"Aradığın şey her neyse, o yüzden mi?" diye sordu Çiçekler.

"Evet... sanırım öyle. Ama bunun üzerine çok düşündüm. Aradığım özel bir şey olmasaydı bile... gene de yerimde duramazdım."

Purosundan bir nefes çekti.

"O zaman Yol'a geri dönerdim ve sorunum hâlen orada beni bekliyor olurdu," diye sözünü tamamladı.

"Şu anda o sapağa yaklaşıyoruz."

"Evet, teşekkürler, görüyorum."

Red direksiyonu sapağa doğru çevirip Yol'un bu koluna girdi. Farklı türlerde araçları geçti ve hızla giderken onu geçenler de oldu.

"Söylediğin bu şey belli bir seçeneği ortadan kaldırıyor," dedi Mondamay.

"Ne?"

"Demek ki her şeyi bırakıp saklanamazsın çünkü saklı kalamazsın. Yol'dan uzakta geçen zaman aralığı, bu aralık uzun bile olsa, Yol'a geri döndüğünde hiçbir anlam ifade etmez."

"Yani Yol'dan ayrılışın ancak planlama veya silahlanma maksadıyla olabilir."

"Bu da doğru."

"Veya Yol'a geri döner, işine devam eder, teyakkuz hâlinde kalır ve geriye kalan tüm saldırılardan galip çıkmayı umabilirsin."

"Bunu da yapabilirim."

"Elbette bu saldırıların her birinin bu iş kolunda uzmanlaşmış bir profesyonel tarafından düzenleneceğini ve düşmanının akla gelebilecek her yerde benzersiz yetenekleri olan suikastçılar bulacak güce sahip olduğunu unutmayalım."

"Bu benim de aklımdan geçti. Gene de..."

"Veya cepheni kendin seçebilirsin. Rahat, korunaklı bir yer bulur, orada olduğunun duyulmasını sağlar ve sana gelmelerini beklersin."

"İşte motel," dedi Red, birkaç katlı, kubbeli, gün ışığında ışıldayan, büyük bir taş yapı sol tarafta görüş alanlarına girdiğinde. Motelin önündeki tabelada SPIRO'NUN YERİ yazıyordu.

Yol'un karşı tarafında kalan moteli geçti. Biraz ileride bir yonca kavşak vardı. Kavşaktan dolanıp doğru yöne girdi ve geri döndü. Yavaşlayıp binaya yaklaşırken gökyüzü bir kararıyor, bir aydınlanıyordu. Otoparka girip kamyonetini park ettiğinde serin, karanlık bir gece çökmüştü. Bir yerlerden bir çekirgenin sesi geliyordu.

Çiçekler'i bölmesinden çıkarıp arabadan indi. Arka kasadan sırt çantasını aldı. Mondamay de inerek ona katıldı.

"Red?" dedi Mondamay, motelin kapısına yöneldiklerinde.

"Efendim?"

"İki oda tut, olur mu?"

"Tamam da neden?"

"Biri Çiçekler'le benim için. Yalnız kalmak istiyoruz. Birlikte."

"Ah, elbette. Merak etme, o iş bende."

Çiçekler'le Mondamay'i yassı döşeme taşlı lobide bırakan Red kayıt ofisine girerek birkaç dakika orada kaldı.

"Aynı katta olamayacağımız için üzgünüm," dedi, merdivenlere yürürlerken. "Ama siz üçüncü balkonun altındasınız, ben de üstünde. Bir süre için benim odama gelin. Konuşmamıza devam etmek istiyorum."

"Bizim niyetimiz de buydu."

Mondamay'in paletinin altında gıcırdayan basamaklarda döne döne yukarı çıktılar.

İki

Rüyalarında yol haritaları ve altınlar gören Bel'kwinith'in yüce ejderhaları, mağaralarında rüya görmedikleri vakitlerde, sabahın esintileriyle birlikte havada süzülüyor, kıvrılıyorlardı. Kaderin ebedi işbirlikçileri olarak, iradeleriyle rüyaların ve arzuların topraklarını sürüyorlardı.

"Patris," dedi genç olan. "Belli bir olay gerçekleşirse, onu orada bekleyen zulayı alıp kendi zulama eklemek için mağarasına girebileceğimi söylemiştin."

Yaşlı olanı tek gözünü açtı. Aradan dakikalar geçti.

"Bunu söyledim," dedi Patris en sonunda.

Aradan daha da uzun dakikalar geçti.

"Başka bir şey söylemiyorsun, Chantris," dedi yaşlı olanı. "Yoksa bu olay gerçekleşti mi?"

"Hayır, henüz değil."

"Öyleyse neden beni bununla rahatsız ediyorsun?"

"Çünkü çok yakında olabileceğini hissediyorum."

"Hissediyor musun?"

"Muhtemel geliyor."

"Burada muhtemel olan ve olmayan şeyleri nadiren dert ederiz. Arzunu biliyorum ve sana henüz onun zulasını alamayacağını söylüyorum."

"Evet," dedi Chantris, bir sürü dişini göstererek.

"Evet," diye tekrar etti Patris ıslık gibi sesiyle. Ardından diğer gözünü de açtı. "Gereğinden fazla konuştun. Niyetimi biliyorsun ve bu niyetle oyun oynamanın peşindesin." Ba-

şını kaldırdı. Diğeri geriye çekildi. "Bana meydan mı okuyorsun?"

"Hayır," dedi Chantris.

"Ve bununla 'henüz değil' demek istiyorsun."

"Bu zamanı ve bu yeri seçecek kadar aptal değilim."

"Akıllıca. Ama en nihayetinde aklın seni koruyacağından şüpheliyim. Yüzünü kuzey rüzgârına dön ve terk et burayı."

"Zaten ben de bunu yapacaktım, Lord Patris. Ve hiçbir Yol'a ihtiyacımızın olmadığını hatırlamanı istiyorum. Elveda!"

"Dur, Chantris! Daha önce gördüğün şu zincirlere zarar vermek için gidiyorsan, şimdi diğer formunda olan ona zarar vermek için gidiyorsan, bu durumda kendi zamanını ve kendi yerini seçmişsin demektir!"

Ama diğeri çoktan gitmişti. Sonunda rüzgâra geri dönecek olan ama bunu henüz tam olarak bilmeyeni bulmak ve durdurmak için.

Patris gözlerini devirdi. Gözlerinin ardından zamanlar ve mekânlar geçiyordu. Arzuladığı kanalı buldu ve ince ayarını yaptı.

Bir

Red yatağında, Mondamay yerde oturuyordu. Çiçekler aralarındaki masadaydı. Oda puro dumanına boğulmuştu. Red masadaki süslü kadehi eline alıp koyu renkli şarabı yudumladı.

"Pekâlâ. Nerede kalmıştık?" dedi, bağcıklarını çözdüğü botlarını yatağın yanına atarak.

"Benimle evime gelip çömlek yapmak istemediğini söylemiştin," dedi Mondamay.

"Bu doğru."

"Yol'dan ayrılmanın ve sonsuza dek saklanmanın senin için kolay olmayacağını kabul etmiştin."

"Evet."

"Yol'da kalmanın ve işlerine devam etmenin tehlikeli olabileceğini de kabul etmiştin."

"Bu da doğru."

"O hâlde benim görebildiğim tek eylem planı saldırıya geçmen. O seni indirmeden, Chadwick'i indir."

"Hımm." Red gözlerini kapadı. "Bu ilginç bir varyasyon olabilir. Ama o buradan çok uzaklarda ve ona ulaşmak kesinlikle kolay..."

"Şu anda nerede?"

"Bildiğim kadarıyla en son YY-Yirmi Yedi'de epey sağlam bir şekilde kök salmıştı. Çok varlıklı ve güçlü bir adam."

"Ama onu bulabilir misin?"

"Evet."

"Onun bulunduğu zamanı ve yeri ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu Mondamay.

"Orada bir yıldan uzun süre yaşadım."

"O hâlde en iyi eylem planın apaçık ortada gibi görünüyor. Onun peşine düşeceksin."

"Sanırım haklısın."

Red birdenbire kadehini masaya koydu, ayağa kalktı ve odada hızla volta atmaya başladı.

"Sanırım? Yapacak başka ne kaldı ki?"

"Evet, evet!" dedi Red, gömleğinin düğmelerini çözüp yatağa atarak. "Ama konuşmamızı yarın tamamlamamız gerekecek."

Kemerini çözdü ve çıkardığı pantolonunu da gömleğinin yanına attı. Voltasına devam etti.

"Red!" dedi Çiçekler, keskin bir sesle. "Yoksa nöbetlerinden birine mi giriyorsun?"

"Bilmiyorum. Kendimi biraz tuhaf hissediyorum, o kadar. Olabilir. Bence şimdi gitseniz iyi olur. Sabah konuşuruz."

"Bence kalmamız daha iyi olur," dedi Çiçekler. "Ne olduğunu bilmek istiyorum ve belki..."

"Hayır! Ciddiyim! Sonra konuşuruz! Beni yalnız bırakın!"

"Pekâlâ. Dediğin gibi olsun. Gidelim, Mondy."

Mondamay ayağa kalkıp Çiçekler'i masadan aldı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Mondamay. "Getirmemi istediğin bir şey?"

"Hayır."

"O hâlde iyi geceler."

"İyi geceler."

Odadan çıktılar. Mondamay merdivenlerden inerken Çiçekler'e, "Sorun ne?" diye sordu. "Onu uzun zamandır tanıyorum ama bir hastalığı olduğunu, nöbet geçirdiğini bilmiyordum. Nesi var?"

"Hiçbir fikrim yok. Çok sık olmuyor ama olduğunda, her

zaman yalnız kalmayı başarıyor. Nüks eden delilik nöbetlerine girdiğini düşünüyorum. Bir tür mâni olabilir."

"Nasıl yani?"

"Sabah odasına bakarsan ne demek istediğimi anlarsın. O odanın faturası çok yüklü olacak. Orayı yıkacak."

"Bu konuda hiç doktora göründü mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"İleri YY'lerde çok iyi doktorlar olmalı."

"Öyle. Ama hiçbirine gitmeyecek. Sabaha bir şeyi kalmaz. Belki biraz yorgun olacaktır. Hatta kişilik değişikliği bile olabilir. Ama iyi olacak."

"Nasıl kişilik değişikliği?"

"Anlatması kolay değil. Görürsün."

"İşte odamız. Bunu denemek istediğine emin misin?"

"Sana içeride söyleyeceğim."

İki

Duvarları bir kitap cildi gibi damarlı, ezilmiş marokenle kaplı odada, Chadwick ve Kont Donatien Alphonse Francois, namıdiğer Marquis de Sade, yüksek sırtlı sandalyelerde oturmuş, YY-On Beş'ten kalma bir sarraf masasında satranç oynuyorlardı. Ayakta dururken Chadwick bir seksen iki boyundaydı. İster ayakta dursun ister otursun, yaklaşık yüz altmış kilo çekiyordu. Dar bir alnın üzerinde açık renk kıvırcık saçları; gri gözlerinin altında koyu renk lekeler, üzerindeyse mavi far vardı; çatlak damarlar geniş burnunu kat ederek açık renkli örümcek ağları gibi yanaklarının altına yayılıyordu. Boynu kalın, omuzları genişti; diğerinin piyonunu tahtadan kaldırıp yerine filini koyarken sosise benzeyen parmakları kararlı ve becerikliydi.

Chadwick, aperitif bardaklarının durduğu mavi renkli bir döner tepsinin olduğu sağına döndü. Tepsiyi çevirerek, korno ve yaylı çalgıların müziğiyle neredeyse aynı tempoda, turuncu, yeşil, sarı ve füme altın renginde sıvıların olduğu bardakları ardı ardına kafasına dikti. Yerlerine geri koyduğu anda bardaklar yeniden doluyordu.

Gerinerek, kendi içki tepsisine uzanan rakibine baktı.

"Oyununu geliştiriyorsun," dedi. "Ya da benimki kötüye gidiyor. Hangisi olduğundan emin değilim."

Konuğu şeffaf, parlak kırmızı, kehribar rengi ve bir kez daha şeffaf içkilerin olduğu bardakları yudumladı.

"Benim adıma yaptıklarını düşünecek olursak, hiçbir zaman ikinci şıkkın geçerli olacağını sanmam."

Chadwick gülümseyerek sol elinin avucunu bir an için yukarı çevirdi.

"Yazı atölyelerimde ders vermeleri için ilginç insanları getirmeye çalışıyorum. Bunlardan birinin iyi vakit geçirilebilecek biri olduğunun da ortaya çıkması aşırı memnuniyet verici oluyor."

Marquis, Chadwick'in gülümsemesini karşılıksız bırakmadı.

"Geçen ay beni çekip çıkardığın koşullara kıyasla şu anki vaziyetimi kayda değer bir gelişme olarak değerlendiriyorum ve itiraf etmeliyim ki, kendi sosyal çevremdeki yokluğumu mümkün olduğunca uzatmak isterim, tercihen sonsuza dek."

Chadwick başını salladı.

"Açıkçası, görüşlerini o kadar ilginç buluyorum ki senden ayrılmak kolay olmaz."

"Ben de kendi zamanımın sonrasında edebiyatta kaydedilen gelişmelerden büyülenmiş bir hâldeyim. Baudelaire, Rimbaud, Mallarmé, Verlaine ve şu harika adam, Artaud! Elbette bütün bunların olacağını öngörmüştüm."

"Eminim."

"Aslına bakacak olursan, bilhassa Artaud."

"Bunu tahmin edebiliyorum."

"Vahşet tiyatrosu için çağrısı. Ne kadar enfes, asil bir şey!"

"Evet, övgüyü hak ediyor."

"Haykırışlar, ansızın gelen dehşet! Ben..."

Marquis ipek bir mendille alnını sildikten sonra zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Bazen böyle birdenbire heyecana kapılabiliyorum."

Chadwick buna alçak sesle güldü.

"Girdiğin bu oyun, bu kara onlu da bana heyecan veriyor. Bu bana geçen akşam gösterdiğin Jan Luyken'in o fevkalade baskı levhalarını hatırlatıyor. Anlattıklarını dinledikçe kendimi bunun bir parçası gibi hisse..."

"Bir durum raporu almanın zamanı geldi," dedi Chadwick. "Bakalım işler nasıl gidiyor."

Chadwick ayağa kalkarak hayvan postlarıyla kaplı zemini kat etti ve için için yanan şöminenin solundaki siyah mermer sfenkse yaklaştı. Sfenksin önünde durup birkaç sözcük mırıldanmasıyla birlikte, dilini çıkarmış gibi görünen sfenksin ağzından uzun bir kâğıt çıktı. Chadwick kâğıdı yırtarak alıp yerine döndü. Çatık kaşlarla, parşömen gibi önünde tuttuğu kâğıdı yavaşça açtı.

Kentucky burbonu olan bardağa uzandı, içkiyi içti ve bardağı tepsiye geri koydu.

"Eski dostumuz Red ilk suikastçıyı geçmiş. Gönderdiğimiz adamı öldürmüş. Bu beklenmeyen bir durum değil. Gelişigüzel bir girişimdi. Deyim yerindeyse, ona ihtarda bulunmuş olduk."

"Bir soru..."

"Evet?"

"Avının bu oyunun başladığının farkında olmasını istedin, öyle mi?"

"Elbette. Böylelikle daha çok ter dökecek."

"Anlıyorum. Sonra ne oldu?"

"Sonra bu iş cidden başladı. Aracına bir takip cihazı yerleştirildi ve kaçabileceği bazı yerlere pusu kuruldu. Ama rapor bu noktada kafa karıştırıcı bir hâl alıyor. Red, iyi suikastçılarımdan birinin, çok umut bağladığım bir adamın belli ki bu işi sona erdirmek için harika bir tezgâh kurduğu pusu noktalarından birine gelmiş. Burada ne olduğu açık değil. Ama suikastçı ortalıktan kaybolmuş. Durumu takip eden adamlarımız mekânda bir münakaşa çıktığını öğrenmişler, olayın olduğu mekânın sahibi münakaşanın nedenini bile

bilmiyormuş ve Red, takip cihazını aracından çıkarıp oradan ayrılmış."

Marquis gülümsedi.

"Yani ikinci hamle de başarısız. Bu durum oyunu daha ilginç bir hâle getiriyor, öyle değil mi?"

"Olabilir. Gerçi bu işin orada sona ermesine itiraz etmezdim. Ama asıl üçüncü suikastçı beni rahatsız ediyor. Bu suikastçıyı Oyun Kurulu'na kaydettirdiğim için girişim olarak benim haneme eksi olarak yazılacak ama bu girişim gerçekleşmiş gibi görünmüyor."

"Bu hangisiydi?"

"Ölümcül elleri ve senin çok zevkli bulduğun alışkanlıkları olan kadın. Bu kadın kayıplara karıştı. Yeni bir erkek arkadaşla çekip gitti, bir daha da geri dönmedi. Adamım birkaç gün onu bekledi. Hiçbir şey olmadı. Adamıma operasyonun bu safhasından ayrılmasını söyleyeceğim ve kadının da adının üstünü çizeceğim."

"Yazık. Öyle bir karaktere sahip bir mahluku kaybetmek çok üzücü. Ama söylesene, 'birkaç gün' derken, kadının nereye gittiğini... ya da hangi zamana gittiğini mi demeliyim... neyse, bunu bilmiyorken bu günleri nasıl hesaplıyorsunuz?"

Chadwick başını iki yana salladı.

"Bunlar 'sürüklenme' günleri. Adamım Yol'da sabit bir noktada. Oradaki bir gün, çıkışların çoğunda bir günün geçişine denk geliyor. Adamım o noktada on yıl kalsa ve on yıl öncesinin çıkış noktasına dönmek istese, Yol'da geriye gitmek ve farklı bir çıkışı kullanmak zorunda olur."

"O hâlde çıkışlar da sürükleniyor, öyle mi?"

"Evet, böyle de söylenebilir. Ama ileriye doğru giden sonsuz sayıda çıkış varmış gibi görünüyor. Tabelaları düzenli olarak değiştiriyoruz ama yerel sıçramalar değil de uzun yolculuklar yapan gezginlerin çoğu bu tür meseleleri takip etmek için yanlarında küçük bilgisayarlar taşıyorlar. Yani sana bahsettiğim şu düşünen makinelerden."

"Bu durumda beni şu anki yaşımda daha önceki bir zamana, daha sonraki bir zamana veya beni çekip aldığın zamana bırakabilir misin?"

"Evet, bunların tümü ayarlanabilir. Tercihin var mı?"

"Aslında senin araçlarından birini kullanmayı öğrenmek isterdim. Bir de şu bilgisayarları. O zaman yalnız başıma yolculuk edebilir miyim? Başka bir çağa gidip buraya dönüş yolunu bulabilir miyim?"

"Yol'da bir kez yolculuk ettikten sonra, görünüşe göre Yol'u tekrar bulmanı ve bunu bir daha yapmanı mümkün kılan bir tür fiziksel değişiklik oluyor," diye açıkladı Chadwick. "Ama bu konuda düşünmem gerek. Gezip tozma hevesini veya büyükbabanı öldürme arzunu gidereceksin diye senin refakatinden vazgeçmeye hazır değilim."

Marquis buna alçak sesle güldü.

"Seni temin ederim ki, ben de nankör bir konuk değilim. Ama şu sürüklenme olayıyla nasıl başa çıkacağımı öğrenirsem, istediğim her yeri görebilir ve şu âna geri dönebilirim, değil mi?"

"Bunu daha sonra konuşmayı tercih ederim. Bu konuya burada nokta koysak olur mu?"

Marquis gülümseyerek absentini yudumladı.

"Şimdilik öyle olsun," dedikten sonra, "yani avın geçici olarak sırra kadem mi bastı?" diye sordu.

"Öyleydi. YY-On İki civarlarında bahislerde kendine para yatırıp pozisyonunu budala gibi açık edene kadar. Belki de bu meselelerde bahis kayıtlarının kısa süre önce merkezileştirildiğinden haberi yoktur. Elbette bu bir tuzak da olabilir."

"Ne yapacaksın?"

"Doğal olarak buna karşı ben de bir hamle yapacağım. Bu bir başka suikastçımı feda etmek anlamına geliyorsa öyle olsun, bu noktada bunu karşılayabilirim. Red'in pervasızca mı davrandığını, yoksa aklında özel bir şey mi olduğunu anlamalıyım."

"Bu defa hangi ajanı göndereceksin?"

"Güçlü biri olması gerektiğini düşünüyorum. Belki Max olur. Hani YY-Yirmi Dört'ten, zırhlı aracı içindeki şu beyin. Hatta belki de Timyin Tin. Gerçi diğer herkes başarısız olursa diye onu son koz olarak tutmayı tercih ederim. Şimdi sert bir darbe indirmek iyi olur. Belki de Archie. Evet..."

"Keşke..."

"Ne?"

"Keşke geçmişe dönüp olaya tanıklık etmemiz mümkün olsaydı. Eski düşmanın öldürüldüğünde orada olmak istemiyor musun?"

"Elbette fotoğraflarla birlikte bu ânın eksiksiz bir raporunu alacağım."

"Gene de..."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Doğal olarak bunu ben de düşündüm. Ama hangi suikastçının işi bitireceğini bilmemin hiçbir yolu yok. Niyetim bu olay gerçekleşene kadar beklemek ve o zaman geriye dönüp buna tanıklık etmek. Bir yan yol bulacağım. Olan biteni görmek için en sonunda oraya gideceğim. Ama öncelikle bunun gerçekleştiğinden emin olmak istiyorum. Aslında buna defalarca tanıklık etmeyi düşünüyorum."

"Kulağa karmaşık geliyor. Ama ilk seferde seninle birlikte geçmişe gidip kişisel tanığın olmaktan memnuniyet duyarım."

"Belki bir şey ayarlanabilir. Yani sonra."

"Ama sonra çok geç olabilir."

"Hiçbir şey için asla çok geç olmaz. Şu an için bitirmemiz gereken bir satranç oyunu var. Ardından da göz atmanı istediğim birkaç elyazması."

Marquis içini çekti.

"Bir adamın canını nasıl yakacağını gerçekten biliyorsun."

Chadwick sırıtarak turuncu renkli bir boruyu yaktı. Kabuğu altın ve değerli taşlarla kaplı olan bir kaplumbağa yaklaştı. Chadwick yere eğilerek hayvanın başını okşadı.

"Her şeyin bir zamanı var ve her şey kendi zamanında," dedi.

Bir

Red, üst üste yığılı bifteklerin, bütün tavukların, domuzların olduğu tepsilerce yemek siparişi vermiş ve midesini tıka basa doldururken, yalnızca arada sırada odada volta atmak veya parmaklıklı pencerenin önünde durup soluklanmak için yerinden kalkmıştı. Serin bir geceydi. Doğuda tam yükselmemiş bir ayın soluk aydınlığı hâkimdi. Elinin tersiyle ağzını silerken, boğazından tuhaf sesler yükseldi.

Yarım dakika boyunca ellerinin dip kısımlarını gözlerine
 bastırdı. Ardından uzunca bir süre ellerine baktı. Işık parlaklık kazanıyormuş gibi görünse de öyle olmadığını biliyordu. Üzerinde kalan son kıyafetleri de parçalayarak çıkardı ve yemeğine geri dönerek yalnızca gözlerindeki teri silmek için duraksadı.

Işıklar dans etmeye başladı. Gerçeklik renkli flaşlarla bir görünüp bir kayboluyordu. Sıcaklık bunaltıcıydı.

Değişimin başladığını hissetti.

Kendini yeniden yatağa attı ve hiç kıpırdamadan yattı. Bekliyordu.

Bir buğday tarlasından rüzgârı andıran bir ses geldi ve her şey topaç gibi dönmeye başladı.

İki

Mehtaplı geceden çok daha karanlık ve sessiz olan kulenin dibine doğru ilerledi.

Uzun saniyeler boyunca yukarı baktı. Sonra uzanıp duvara dokundu. Geri çektiği ellerini birbirine kenetleyip pompaladı. Pençeleri çıktı.

Neredeyse duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde tırmanmaya başladı, gölgeler üst üste binerken yapının yüzeyinde yukarı doğru kaydı. Nefesi zorlanmış değildi. Karanlıkta, yüzü ifadesizdi. Yer burasıydı. Onu buraya getiren araba aşağıdaki alanda park etmişti. Kesinlikle aceleye gerek yoktu. Gece henüz başlamıştı. Sürücü bekleyebilirdi.

Çoğu karanlık olsa da pencerelerden uzak duruyordu. İlk yüksek sahanlığın balkonunun altında durup dinledi.

Hiç.

Başını kaldırıp alanı taradı.

Boştu.

Hafif bir rüzgâr onu okşarken sola doğru kayıp tırmanmaya devam etti. Korkan bir kuş canhıraşça tek bir kez öttükten sonra kulenin arka tarafındaki yuvasından ayrılarak gecenin içinde kayboldu.

Devam etti. İkinci sahanlığa yaklaştığında yavaşladı ve aynı performansı tekrarladı. Kulenin haritasını incelemişti, odanın konumunu da pencerelerin parmaklıklı olduğunu da biliyordu. Tek bir tekmeyle kapıyı açmak ve mümkün olduğunca şaşkınlık yaratarak içeri dalmak çok daha kolay ve hızlı olurdu.

Üçüncü sahanlığın altında sesleri dinlemek için durdu, ardından kendini yukarı çekerek korkuluğun üzerine çıktı. Bunu yaparken sağında kalan merdivenden balkona çıkan bir karaltı yeni yaktığı sigarasından bir nefes aldı, sigarayı yere attı ve üzerine bastı. Korkuluğa bir baykuş gibi tünemiş dururken, artık hareket etmeyen ufak tefek karaltının da onu izlediğini gördü. Tek bir sıçrama, ellerinin tek bir hareketi ve bundan sonrası fark etmezdi...

"Archie," dedi yumuşak bir ses. "İyi akşamlar."

Kendini durdurdu. Sağ elini korkuluğun üzerine koydu.

"Seninle tanışma şerefine nail olduğumu sanmıyorum," dedi Archie, boğuk bir sesle.

"Doğru, hiç tanışmadık. Ama birkaç meslektaşımızın fotoğraflarıyla birlikte senin fotoğrafını da gördüm. Az çok benzer koşullarda senin de benim fotoğrafımı görmüş olabileceğini düşünmüştüm."

Bir kibrit yandı. Archie karşısındaki yüzü inceledi.

"Yüzün tanıdık. Ama adın aklıma gelmiyor."

"Benim adım Timyin Tin."

"Bu durumda aynı amaçla burada olduğumuzu anlıyorum. Evine dönebilirsin. Yardıma ihtiyacım yok."

"Aynı amaçla burada değiliz."

"Anlamadım."

"Bu iş bana ait," dedi Timyin Tin. "Kabahat sende olmasa da burada bulunman beni rencide etti. Bu yüzden burayı derhal terk etmeni ve işi bana bırakmanı rica ediyorum."

Archie buna güldü.

"Onu kimin öldüreceği üzerine tartışmak çok saçma."

"Senin de böyle düşünmene memnun oldum. O hâlde sana iyi geceler diliyorum ve ben de işe koyuluyorum."

"Kastım bu değildi."

"Öyleyse?"

"Yerine getirmem gereken emirler var. Hatta bu adamdan nefret etmeye bile koşullandırıldım. Hayır, bu iş be-

nim. Kendi yoluna gidebilirsin. Bu iş benim tarafımdan halledilecek."

"Maalesef bunu yapamam. Bu benim için onur meselesi."

"Yalnızca senin mi böyle hissedebileceğini sanıyorsun?"

"Artık sanmıyorum."

Archie korkuluğun üzerinde hafifçe pozisyon değiştirdi. Timyin Tin sağına döndü.

"Bu işin peşini bırakmak istemiyor musun?"

"Hayır. Sen de mi bırakmayacaksın?"

"Doğru."

Archie parmaklarını esneterek pençelerini çıkardı.

"Öyleyse artık senin için çok geç," dedi ve ileri atladı.

Timyin Tin geriye çekilip kendi etrafında döndü ve tek dizini bükerek yere eğildi. Elleri açık, parmakları ayrıktı, omuz hizasına kaldırdığı avuçları öne bakıyordu. Archie de kendi etrafında döndü. Sağ elini göğsünün üzerinden geçirdi. Parmakları kanca gibi dışarı doğru açılmıştı. Sol elini öne uzatmış, parmaklarını ileri çıkarmış, başparmağını bükmüştü. Ağırlığını sol bacağına bindirirken sağ bacağını esnetti. Timyin Tin yana doğru döndü, sağ eli sol omzunun yakınında bir noktaya doğru geriledi, soluyla vücudunu öne çıkardı ve parmaklarını yeni bir pozisyona geçirdi.

Archie ayağıyla bir darbe indirecek gibi yaptıktan sonra sağ eliyle iki kere havayı yırttı ve ardından kollarını çapraz yaptığı bir savunma pozisyonuna geçti. Bu sırada geriye çekilmiş olan Timyin Tin de paralel tuttuğu kollarını öne uzatmıştı ve ellerini döndürüyordu. Rakibini değerlendirirken, Archie'nin darbeleri hedeflerini bulamadı. Şimdi kafasını geriye attığı, kollarını kırdığı, sağ bacağını öne uzattığı yeni bir pozisyona geçmişti. Timyin Tin kollarını önünde bir sepet gibi birleştirerek ve dönerek hafifçe öne çıktı.

"Az kalsın beni yakalıyordun," dedi Archie.

Buna gülümseyen minyon adamın sol el parmakları yeni bir konfigürasyona geçti ve omzunu birkaç santim düşürdü.

Archie de aceleyle sol kolunun pozisyonunu değiştirdi ve gerideki ayağını hareket ettirerek yeni bir duruşa geçti.

Timyin Tin sağ elini yavaşça yüzünün önünden geçirirken parmakları yukarı doğru bükülü sol elini aşağıya indirdi. Archie geriye doğru bir takla attıktan sonra tekmesini savurarak öne çıktı. Timyin Tin sol kolunu kepçe yaparak bu darbeyi savuşturdu. Archie yanlamasına taklalar atarak Timyin Tin'in menzilinden çıktı, eğilerek savunma pozisyonuna geçti ve ellerini hızla hareket ettirerek ayağa kalktı. Ayaklarını sürüyerek sola doğru bir daire çizdi ve kör edici bir hızla onlarca pozisyon arasında geçiş yaptı. Timyin Tin'in vücudu onu takip etti. Minyon adamın elleri daha yavaş hareket ediyormuş gibi görünse de her zaman doğru pozisyonları almasını biliyordu.

En sonunda Archie durarak Timyin Tin'in karşısına dikildi. Timyin Tin de durup, sağ eliyle tek bir hareket yapan Archie'yle yüz yüze geldi. Archie'nin sağ eliyle yaptığı şeyi Timyin Tin de yaptı. Yarım dakika boyunca tam anlamıyla kıpırtısız kaldılar. Ardından Archie sağ elini bir kez daha oynattı. Timyin Tin de sol elini. Yarım dakika birbirlerini izledikten sonra, Archie başını çevirdi. Timyin Tin burnuna dokundu. Archie'nin yüzünden kafa karışıklığını yansıtan bir ifade geçti. Ardından yavaşça eğilerek sol avucunu yere dayadı. Timyin Tin sol avucunu yukarı doğru çevirdi ve birkaç santim ileri çıkardı. Archie kulaklarını esnettikten sonra, "Alkışlayan tek elin sesi nasıldır?" diye sordu.

"Bir kelebek."

Archie doğrularak ileri doğru bir adım attı. Timyin Tin gözlerini kıstı. Tam bir dakika boyunca bu pozisyonda kaldılar.

Timyin Tin sola doğru iki hızlı adım attı ve havaya bir tekme savurdu. Archie vücudunu çevirip kendini geriye atarak, bir saniyenin kısacık bir aralığında çenesini tekmenin menziline sokacak pozisyondan kurtuldu. İki kolunu da açıp

pençelerini gerdi ve iki kere kendi etrafında dönüp ayaklarını yeniden yere sağlam bir şekilde basarak dengesini kazandı. O sırada, Timyin Tin de soluna doğru iki adım daha atmıştı.

Öne eğilip minyon adamın etrafında geniş bir çember çizerken Archie'nin alnı terle kaplanmıştı. Kanca gibi parmaklarıyla hafifçe havayı pençeliyordu.

Timyin Tin rakibini takip etmek için yavaşça döndü. Sağ eli omuz hizasında gevşekçe sallanıyormuş gibi görünüyordu. Archie öne atılmak üzereyken Timyin Tin başını epey aşağıya indirdi. Archie kendini zapt ederek durdu.

"Bu gerçekten benim için bir zevk," dedi.

"Benim için de," dedi Timyin Tin.

"Sanki kefenimin üzerine beyaz çiçekler dökülüyor. Ellerin ne kadar da solgun."

"Seni onurlandıracak çiçek, muhafızlarınla bu dünyayı baharda terk etmek... huzur bu olmalı."

Timyin Tin yavaşça doğruldu. Archie yavaşça sekiz çizerek oynattığı sol elini ağır ağır ileri doğru çıkardı. Sağ eli geriye seğirdi.

Timyin Tin birdenbire soluna doğru iki adım attı. Archie saat yönünde çember çizecekmiş gibi göründü ama rakibi dönmeye başladığında onu hızlı bir şekilde takip etti. Serin bir esinti ikisine de dokunurken, Archie sol ayağıyla bir tekme çıkaracakmış gibi göründü, ardından daha iyisini düşünmüş gibi ağırlığını kaydırdı ve bu defa da sağ ayağıyla bir tekme atacakmış gibi göründü. Timyin Tin avuçları aşağıya dönük olarak iki elini öne uzattı, ardından sağ elini yavaşça alçalttı. Archie başını hareket ettirerek küçük bir çember çizdi. Ardından omuzları bir karşı harekete başladı. Elleri havada desenler çiziyor, ileri çıkıyor, geriliyor, saldırıya geçecekmiş gibi görünüp bunu yapmıyordu.

Timyin Tin önce sağına, sonra soluna doğru eğildi. Sağ eli hâlen aşırı yavaşça aşağıya iniyordu. Bir kez daha soluna eğildi.

"Gök gürültüsünün rengi nedir?" diye sordu Archie.

Timyin Tin sağına döndü, eli hâlen alçalıyordu.

Archie bir kez daha tekme atacakmış gibi yaptıktan sonra açık pençeleriyle ileri atıldı. Elleri birbirinin etrafında yarım daireler çiziyordu.

Timyin Tin omzunun üzerinden kafasını geriye çevirirken sol bacağını arkasına aldı. Vücudunu yana çevirirken V şeklini alan sol eliyle Archie'yi sol koltukaltından yakaladı. Sağ eli de Archie'nin kasıklarına uzandı. Soluna dönerken, bir an için yüklendiği ağırlığın dokunuşunu hissetti. Ve Archie korkuluğun üzerinden karanlık geceye karıştı.

"İşte," dedi Timyin Tin.

Birkaç kalp atışı boyunca olduğu yerde durup geceyi izledi. Ardından bir kez daha başını eğdi.

Pantolonunun sağ bacağındaki dış dikişin üzerindeki dar bir cepten kalem inceliğinde bir tüp çıkardı. Bir an elinde tarttıktan sonra tüpü gökyüzüne doğrulttu. Başparmağıyla yan tarafındaki düğmeye bastığında tüpün ucundan ince kırmızı bir ışın çıktı.

Bileğinin bir hareketiyle balkonun korkuluğuna çevirdiği ışın, yirmi santim kalınlığındaki taşın içinden geçiğ incecik bir çizgi hâlinde kesti. Tüpü kapatıp kestiği noktaya yaklaştı. Başparmağını oyuk boyunca kaydırırken ilk kez korkuluktan aşağıya baktı. Başını salladı ve arkasına dönerek tüpü cebine geri koydu.

Sessizce merdivenlere yürüdü. Başını kaldırıp yukarı baktığında, merdiven boşluğunun loşluğu ona bir zamanlar bildiği antik bir binanın soğuk taş koridorunu anımsattığından bir an için görüşü bulanıklaştı.

Solundaki duvara yakın durarak yavaşça basamakları tırmandı. Bir kapıyı geçti. Bir sonraki kapıya doğru ilerledi.

Doğru kapıya ulaştığında durdu. Kapının altından hâlen soluk bir ışık geliyordu. Tüpü eline aldı ama olduğu yerde

durup dinlemeye devam etti. Yumuşak bir kıpırtı, bir mobilyanın gıcırtısı duyuldu. Sonra yeniden sessizlik çöktü.

Silahı kaldırıp kapının kenar pervazının yakınında bir noktaya doğrulttu. Sonra bir daha durdu ve silahı indirdi. İleri doğru hamle yaptı. Yumuşak, çok yumuşak ve yavaş bir şekilde kapıyı itti. Kapı kilitli değildi.

Yana kayıp bir kez daha silahını kaldırdı ve kapıyı iterek açtı.

Dizlerinin üzerine düştü. Tüp parmaklarının arasından kaydı.

"Bilmiyordum," dedi.

Alnını zemine dayadı.

Bir

Red faturasını ödeyip odadaki zararı karşılarken, egzotik havalı, sarıklı, minyon bir adam olan bahisçi ona yaklaştı.

"Tebrikler, Bay Dorakeen. Bu sabah gerçekten iyi görünüyorsunuz."

"Arada bir iyi göründüğüm oluyor," dedi Red, adama dönerek. "Ama bunun kutlanması nadiren gerekir."

"Kazancınız nedeniyle sizi tebrik etmek istemiştim."

"Bir şeye bahis mi yapmıştım?"

"Evet, öyle. Chadwick'e karşı Dorakeen kara onlusunun bir sonraki safhasında kendi üzerinize para yatırmıştınız. Hatırlamıyor musunuz?"

"Ah!" Red burnunun direğini okşadı. "Evet, hatırlamaya başlıyorum. Affedersiniz ama dün benim için biraz bulanık. Ne kadar da aptalca bir şey yapmışım. Bir dakika! Kazandıysam, dün gece beni öldürmek için başarısız bir girişimde bulunulmuş demektir."

"Öyle görünüyor. Başarılı olduğunuz bildirildi. Ödemenizi nakit mi istersiniz, yoksa hesabınıza mı aktarayım?"

"Hesabıma aktarın. Durumla ilgili detaylı bilgi yok, o hâlde?"

"Yok." Adam bir belge çıkardı. "Bunu imzalarsanız size bir makbuz vereceğim ve kazancınız hesabınıza aktarılacak."

Red belgeyi imzaladı.

"Peki buralarda bu olayla bağlantılı hiç rahatsızlık olmamış mı?"

"Anladığım kadarıyla yalnızca odanızdaki hasardan bahsedebiliriz."

Red başını iki yana salladı.

"Odamdaki hasarın onunla ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Beşinci girişim üzerine bahislere para yatırmak ister miydiniz?"

"Beşinci mi? Bana ödeme yaptığınız bu girişimi de katarsak yalnızca üç girişim oldu."

"Ama dördüncüden kurtulmuş olarak listelendiniz."

"Korkarım anlamıyorum. Ama bir kez daha bahislere para yatırarak konuyu daha da karmaşık bir hâle getirmeyeceğim."

Bahisçi omuz silkti.

"Nasıl isterseniz."

Red çantasını alıp arkasına döndü. Mondamay, Çiçekler'le birlikte yanına geldi.

"Evet, aptalca bir şey yapmışsın," dedi Çiçekler, kapıya doğru yönlendiklerinde. "Bahislere para yatırmak!"

"Bunu kabul ediyorum ama dün olduğum insanın sorunları vardı."

"O hâlde bu sorunların büyük bir kısmı sana miras kalmış olabilir. Chadwick senin burada olduğunu saptamak için dünyanın bütün zamanına sahipti. Otoparkı aşabileceğimizi düşünüyor musun?"

Mondamay devrelerini Çiçekler'le eşleştirdi.

Bugün bir şekilde farklı göründüğü ortada ama dün olduğu insanla aynı kişi olmadığını söylerken ne demek istedi? diye sordu.

Bu olayı anlamamı sağlayacak gözlemleri yapabileceğim kadar uzun zamandır onunla birlikte değilim, oldu Çiçekler'in yanıtı. *Ama onu tanıdığımdan beri üç nöbet geçirdi ve her birinden birkaç yaş gençleşmiş görünerek ama farklı bir insan gibi davranarak çıktı.*

Onu YY-On Bir'de gördüğümde daha genç göründüğünü fark etmiştim ama hayat çizgisinde hangi noktaya ulaştığını

bilmiyordum. Geçmişte beni ziyaret ettiği seferlerde her zaman daha yaşlıydı.

Ne kadar yaşlı?

Ellilerinde diyebilirim. Sanırım Yol'un ilerilerinden bir tür gençleşme ilacı alıyor olabilir.

Bu tür tedavilerin nöbetler gibi yan etkileri olup olmadığını bilebilecek kadar farmakoloji programına sahip değilim. Ardından kişilik değişikliğinin geldiği manik safhalardan bahsediyorum.

"Buradan ayrılmanın burada kalmaktan daha tehlikeli olduğunu düşünmüyorum," dedi Red.

Bana şu kişilik değişikliklerinden bahsetsene, dedi Mondamay. *Bunlar geçici mantıksızlıklar gibi bir şey mi? Son görüşmemizde bana bir şekilde değişmiş gibi görünse de bu defa herhangi bir sonuca ulaşacak kadar uzun süre onu gözlemlemedim.*

Kişilik değişiklikleri her seferinde stabil görünüyor. Daha genç bir görünüm, daha fazla heves... Daha az muhafazakâr, riske girmek için daha istekli, zihinsel ve fiziksel tepkilerinde biraz daha hızlı. Ve belki biraz daha zalim, kibirli, atılgan. Belki de en iyi kelime "pervasız"dır.

O hâlde pervasızca bir şey yapmak üzere olabilir.

Sanırım olabilir.

"Ben arabaya önden gideceğim, Red," dedi Mondamay, lobi kapısına doğru ilerleyerek.

"Bu gerekli değil."

"Yalnızca aynı..."

"Tamam."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Çiçekler, dışarıdaki güneşli sabaha çıktıklarında.

"Yol'un ilerisine."

"Chadwick'e saldırmak için mi?"

"Muhtemelen."

"YY-Yirmi Yedi'ye mi gideceğiz yani? Bu epey mesafe demek."

"Evet."

Araca yürüyüp binerlerken etrafta başka hiç kimse yoktu.

"Kontağı çevirmeden önce tüm sistemleri kontrol edeceğim," dedi Çiçekler, Red onu bölmesine koyduğunda.

"Tamam."

"Red, bu sabah çok iyi görünüyorsun," dedi Mondamay. "Ama nasıl hissediyorsun? Dün yaptığın şeyleri net olarak hatırlamadığına dair bir şey söylediğini duydum. Biraz dinlenmen için Yol'un dışında bir yer bulalım mı?"

"Dinlenmek mi? Hayır! Ben iyiyim."

"Zihinsel, duygusal olarak demek istemiştim. Hafızanda tuhaflıklar varsa..."

"Önemli değil, önemli değil. Endişelenme. Ataklarımın ardından her zaman kafam biraz bulanık olur."

"Bu ataklar neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Hiçbir zaman hatırlayamıyorum."

"Bunlara neden olan şey ne?"

Red omuz silkti.

"Kim bilir?"

"Özel bir zamanda mı oluyorlar? Belli bir düzenleri var mı?"

"Fark edebildiğim bir düzen olmadı."

"Bununla ilgili olarak bir doktora danıştın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü iyileştirilmek istemiyorum. Bu nöbetlerin sonrasında her zaman durumumun daha iyi olduğunu görüyorum. Uyandığımda, daha öncesinde hatırlayamadığım şeyleri hatırlayabiliyorum; her zaman memnun kaldığım yeni bir bakış açım..."

"Bir dakika, bir dakika. Her seferinde hafıza bozukluğu yaşadığını söylememiş miydin?"

"Bu uçta öyle. Uzak uçta ise daha fazla alan kazanıyorum."

"Tüm sistemler güvenli," dedi Çiçekler.

"Güzel."

Red motoru çalıştırıp çıkışa doğru ilerledi.

"Kafamı daha da karıştırdın," dedi Mondamay, üzerinde Haçlı Seferi haçı taşıyan, paçavralar içindeki bir adamı ezmemek için direksiyonu kırıp yanından geçerlerken. Otoyola çıktıkları sırada yanlarından geçen eski aracın genç sürücüsü otoparka girerek az önce park ettikleri yerde durdu. "Uzak uç derken neyi kastediyorsun? Ne hatırlıyorsun? Yaşadığın sürecin iç yüzüne dair hiç fikrin var mı?"

Red iç çekti. Bir puro alıp ucunu çiğnemeye başladı ama yakmadı.

"Pekâlâ, yaşlı bir adam olduğumu hatırlıyorum. Çok yaşlı... Kayalık bir arazide yürüyordum. Sabah olmak üzereydi ve hava sisliydi. Ayaklarım kanıyordu. Bir asa taşıyor ve ona çok fazla yaslanıyordum."

Puroyu ağzının bir ucundan diğerine kaydırıp camdan dışarı baktı.

"Bu kadar," dedi.

"Bu kadar mı? Bu kadar olamaz," diye araya girdi Çiçekler. "Geriye doğru büyüdüğünü, hayatına yaşlı bir adam olarak başladığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben de bunu söyledim, evet," dedi Red, sinirli bir hâlde.

"Viraja dikkat. Yani yaşlı olduğun ve boş bir arazide yürüdüğün ânın öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor musun? Ya da şunu sorayım, bu nöbetinin ardından ne kazandın?"

"Mantıklı bir şey hatırlamıyorum. Yalnızca sisin içinde bana doğru gelen tuhaf şekillerin olduğu bazı delice rüyalar ve korku. Ve yürümeye devam ettiğimi hatırlıyorum."

"Nereye gittiğini biliyor muydun?"

"Hayır."

"Yalnız mıydın?"

"Başlangıçta."

"Başlangıçta mı?"

"Yolun bir yerlerinde biri bana eşlik etmeye başladı. Du-

rumun nasıl geliştiği benim için hâlen bulanık ama yaşlı bir kadın vardı. Zorlu noktalarda birbirimize yardım ediyorduk. Adı Leila'ydı."

"Yıllar önce beni ziyaret ettiğin bir seferde yanında Leila adında bir kadın vardı. Ama yaşlı bir kadın değildi."

"Aynı kişi. Defalarca yollarımız ayrılıp kesişti ama geriye doğru yaşlanma açısından durumlarımız benzerdi."

"Bu kadın Chadwick'le olan ilişkine dahil değil miydi?"

"Hayır, değildi. Ama onu tanıyordu."

"İkinizden birinin bu tuhaf büyüme sürecinizde nereye doğru ilerlediğinize dair bir fikri var mı?"

"Leila bunun yalnızca daha geniş bir yaşam döngüsünün bir safhası olduğunu düşünüyor."

"Ama sen öyle düşünmüyor musun?"

"Belki de öyledir. Bilmiyorum."

"Chadwick seninle ilgili bu durumu biliyor mu?"

"Evet."

"Senin bildiğinden daha çok şey biliyor olabilir mi?"

Red başını iki yana salladı.

"Bunu bilmenin imkânı yok. Sanırım her şey olası."

"Seni bu kadar kafaya takmasının nedeni ne?"

"Ortaklığımızı sonlandırdığımızda, iyi bir iş anlaşmasını bozduğumu düşündüğü için buna hiç memnun olmamıştı."

"Bozmuş muydun?"

"Sanırım öyle. Ama Chadwick yaptığımız işin iç yüzünü değiştirmişti ve artık çok eğlenceli değildi. Operasyonları batırdım ve ayrıldım."

"Ama o hâlen zengin bir adam, öyle mi?"

"Çok zengin."

"O hâlde ekonomi dışında bir neden olmalı. Zaman ilerledikçe gençleştiğin için kıskançlık belki."

"Olabilir ama bunun önemi yok. Beni endişelendiren şey gerekçesi değil, amacı."

"Ben yalnızca düşmanı anlamaya çalışıyorum, Red."

"Biliyorum. Ama söylenebilecek başka bir şey yok."

Red altgeçitten geçip sola dönerek rampaya girdi. Geçitte aracın üzerine düşen gölge, Red aydınlığa çıktığında olduğu yerde kaldı.

"Bu sabah odan savaş alanı gibi görünüyordu," dedi Mondamay.

"Evet, öyleydi. Bu her zaman olur."

"Peki kapıya yakılarak kazınmış olan, Çince bir karakteri andıran o desen neyin nesiydi? Geleneksel bir süs falan mı?"

"Hayır. O yalnızca Çince bir karakterdi. İyi talih anlamına geliyor."

"Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Açıklamıyorum. Açıklayamıyorum. Tuhaf."

Mondamay tiz bir ıslık sesi çıkardı.

"Komik olan ne?"

"Bir zamanlar bana bıraktığın bazı kitapları düşünüyordum. Bana açıklaman gereken resimlerin olduğu kitaplar."

"Korkarım..."

"Altlarında yazıların olduğu karikatürler."

Red purosunu yeniden yaktı.

"Komik değil," dedi.

Tuhaf gölge kamyonetin kasasına yapışırken, Mondamay bir kez daha ıslık çaldı. Çiçekler de şarkı söylemeye başladı.

İki

Randy, mola yerine girdikleri sırada üzerlerine çöken yağmurlu, serin sabahın öncesinde günün nabız gibi atarak değişmesini izlemişti. Kırağıyla kaplı binaların yanında altın ve kırmızı yapraklı akçaağaçlar yükseliyordu. Bir benzin pompasının yanında durdular.

"Bu delilik," dedi Randy. "Yaz ayındayız, sonbaharda değil."

"Burada sonbahar, Randy. Ayrıca bir sonraki sapaktan çıkıp güneye doğru devam edersen Konfederasyon Ordusu tarafından vurulabilirsin. Veya elbette kendini nerede bulacağına bağlı olarak belki de Birlik Ordusu tarafından."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Ben de şaka yaptığını düşünmemiştim. Ne yazık ki sana inanmaya başlıyorum. Ama Lee'nin* adamlarının bu bankette ilerleyerek Washington'ı işgal etmelerini engelleyen şey ne? Diyelim ki Coolidge'ın Washington'ını? Veya Eisenhower'ın? Veya Jackson'ın?"**

"Daha önce hiç kendi başınayken Yol'la karşılaştın mı? Veya Yol hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır."

"Yalnızca belli insanlar veya makineler bu Yol'u bulabilir

---

* Robert E. Lee. Amerikan İç Savaşı'nda (1861-1865) güney eyaletlerinin kurduğu Konfederasyon Ordusu'nun başkumandanı. *-çn*

** Calvin Coolidge (1923-1929), Dwight D. Eisenhower (1953-1961), Andrew Jackson (1829-1837). Farklı dönemlerdeki ABD Başkanları. *-çn*

ve üzerinde yolculuk edebilir. Bunun nedenini bilmiyorum. Yol organik bir şey. Bu Yol'un tabiatıyla ve üzerindeki yolcularla ilgili."

"Ya o kişilerden biri olmasaydım?"

"Gene de seni buraya getirebilirdim. Rehbere çok şey bağlıdır."

"O hâlde burada tek başıma yolculuk edip edemeyeceğimi bilme şansım yok hâlâ."

"Hayır."

"Lee'nin subaylarından birinin bu Yol'u bildiğini ve Yol'da yolculuk edebildiğini düşünelim. O zaman ne olurdu?"

"Senin de zamanla öğreneceğin gibi, Yol'u bilenler bu bilgiyi kendilerine saklamayı tercih ederler. Ama gene de Lee'nin bir subayının bunu yapabileceğini varsayarsak? Veya az önce önerdiğim gibi bir sonraki sapaktan girip güney yönünde devam ettiğini varsayarsak? Arabanla Stonewall Jackson'ı* ezdiğini varsayarsak?"

"Pekâlâ, varsayalım."

"Geri döndüğünde Yol'da daha önce olmayan bir çatal fark ederdin. Buraya dönüş rotasını oluşturmak için senin yolunla birleşen, iç bölgelerin bir yerlerindeki bir başka yol olurdu bu. Sonrasında, bu yolda geri dönerken Jackson'ı ezdiğin o kazanın gerçekleştiği yere veya gerçekleşmediği diğer yere ulaşan dala girebilirdin. Ama ilk seçenek çok bozuk bir yol olurdu ve muhtemelen kısa süre içerisinde hiç kullanılmadığı için silinirdi. Diğer taraftan, bu yol yeterince kullanılırsa bu defa diğeri silinip giderdi. İhtimali düşük olmakla birlikte bu gerçekleşseydi, Yol'un YY'lerce ilerisindeki çeşitli rotaları bulmakta gittikçe daha çok zorlanırdın ve bildiklerinden bir şekilde farklı olan yeni yollar olurdu. Bir yan yolda kaybolabilir ve yola çıktığın ilk noktaya bir daha asla geri dönemeyebilirdin."

---

* Thomas Jonathan "Stonewall" Jackson. Amerikan İç Savaşı'nda Robert E. Lee'den sonra Konfederasyon Ordusu'nun en tanınmış generali. *–çn*

"Ama kullanılmadıkları için silinen diğer yolların izleri kalırdı, değil mi?"

"Teorik olarak evet. Lastik izleriyle kaplı, otların bittiği, akarsularla kesilen, devrilmiş kayalarla kapanmış olsalar da izleri kalabilir. Ama bu yolları bulmak kolay değildir."

"Yapılan şeyi düzelterek veya başka bir şey yaparak bu yolları geri açmaya çalışmak daha kolay olabilirmiş gibi görünüyor."

"Bunu bir ara denesene. Artık hatırladığın gibi olmayan bir yere geri git ve orayı hatırladığından farklı kılan her şeyi ortadan kaldırmayı dene. Bu noktada artık tek bir önemli olayı değiştirmek yeterli olmayabilir. Bunu nasıl yapacağına bağlı olarak, yeni değişikliğin çok başka etkileri de olabilir. Muhtemelen başka bir rota oluşturabilirsin yalnızca. Elbette amaçlarına uygun olacak şekilde bu rota asıl rotaya yeterince benzer olabilir. Ama olmayabilir de."

"Şimdilik bu kadarı yeterli. Bunu hazmetmeme izin ver. Sana daha sonra başka sorular sorarım. Bu arada neden burada durduk? Henüz benzin almamız gerekmiyor."

"Burası self servis olduğu için durduk. 78. sayfamı açıp beni benzin pompasının yanındaki kutunun içine yüzüstü yerleştirirsen kredi kartı olarak çalışıp eski işverenimin hesabından para çekebilirim. Hesabın hâlen aktif olup olmadığını ânında anlarım. En son nerede benzin aldığını da saptayabilirim. Böylelikle o noktaya doğru gidebiliriz."

"Pekâlâ," dedi Randy, Yapraklar'ı eline alıp kapıyı açarak. "Bu hesabın sahibinin adını bana söylemende bir sakınca var mı?"

"Dorakeen."

"Bu nasıl bir ad?"

"Gerçekten bilemiyorum."

Randy aracın etrafından dolanıp kitabı kutunun içine yerleştirdi. Bunu yaptığı anda kutuda bir ışık yandı.

"Depoyu fulle," dedi Yapraklar'ın boğuk sesi. "Hesap hâlâ aktif."

"Bu bana hırsızlık gibi geliyor."

"Lanet olsun, bu adam gerçekten babansa en azından sana biraz benzin alabilir."

Randy benzin deposunun kapağını açtı, hortumu çekti ve pompayı havaya kaldırdı.

"Son olarak YY-On Altı'nın ilk yıllarında bir istasyonda durmuş," dedi Yapraklar, Randy pompanın tetiğine basarken. "Oraya gidip soruşturacağız."

"Bu arada bu mola tesislerini ve istasyonları kim işletiyor?"

"Tuhaf bir tür. Sürgünler, mülteciler; evlerine gidemeyen, bulundukları yeni topraklara da uyum sağlayamayan veya sağlamayan insanlar. Kayıp ruhlar; evlerine dönüş yolunu bulamayan ve Yol'dan ayrılmaktan korkan insanlar. Bıkkın gezginler; her yerde bulunmuş olan ve artık burası gibi zamansız, mekânsız bir yeri tercih eden insanlar."

Randy buna alçak sesle güldü.

"Ambrose Bierce buralara yakın bir yerde kitap yazıyor olabilir mi?"

"Aslına bakacak olursan..."

Pompanın ağzı tıkladı. Randy biraz daha benzin koyduktan sonra deponun kapağını kapattı.

"YY-On Altı dedin az önce. Bunun on altıncı yüzyıl anlamına geldiğini sanıyorum."

"Doğru. Yol'da kendi zamanlarının çok ötelerine giden insanların çoğu laklak denilen bir tür ticaret dilini öğreniyor. Afrika'daki Yoruba, Malinka veya Hausa dilleri gibi. Geniş bir coğrafyada kullanılan sentez bir dil. Bazı varyasyonları var ama gerektiğinde senin için çevirebilirim."

Randy, Yapraklar'ı pompanın yanındaki kutudan çıkardı.

"Yolda bana öğretmeni isterim. Diller her zaman ilgimi çekmiştir ve bu dil özellikle işime yararmış gibi görünüyor."

"Memnuniyetle."

Arabaya bindiler.

"Yapraklar," dedi Randy, yerine otururken. "Bir tür optik tarama sistemin olmalı..."

"Evet."

"Son sayfanla arka kapağın arasında bir fotoğraf var. Görebiliyor musun?"

"Hayır. Fotoğraf yanlış yöne dönük. Fotoğrafı başka herhangi bir yere koyabilirsin. Özellikle 78. sayfaya."

Randy fotoğrafı çekip cildin ortasına soktu. Aradan birkaç saniye geçti.

"Evet?"

"Evet. Fotoğrafı taradım."

"Bu o mu? Dorakeen mi?"

"Öyle görünüyor. Değilse de çok benziyorlar."

"O hâlde gidip onu bulalım."

Randy motoru çalıştırdı.

Rampaya yöneldiğinde, "Ne tür bir iş yapıyor?" diye sordu.

Araya uzun bir sessizlik girdi. Ardından, "Tam olarak emin değilim," dedi Yapraklar. "Uzunca bir süre her türlü malın nakliyatını yaptı. Ciddi miktarlarda para kazandı. Bu zamanın büyük kısmında Chadwick adında bir adamla ortaktı. Bu adam daha sonra operasyonunu Yol'un çok ilerilerine taşıdı. Görünüşe göre ortak faaliyetlerinin sonucunda Chadwick aşırı ölçüde güçlü bir adam oldu ve en sonunda araları bozuldu. Bu, Dorakeen tarafından unutulduğum zamanlarda oldu. Dediğin gibi, senin zamanını birdenbire terk etmiş olmalı. Bu yüzden mesleğine dair gerçekten bildiğim tek şey ulaştırmayla ilgili olduğu."

Randy buna güldü.

"Ama her zaman merak etmişimdir," diye devam etti Yapraklar.

"Neyi?" diye sordu Randy.

"Dorakeen'in az önce bahsettiğim türde insanlardan, yani evlerine dönüş yolunu bulamayanlardan biri olup olmadığını. O her zaman bir şeyi arıyormuş gibi görünüyordu. Keş-

fediyor, test ediyordu. Tam olarak nereden geldiğini asla öğrenemedim. Yan yollarda çok fazla zaman geçiriyordu. Bir süre sonra, gittiği yerlerde bir şeyleri değiştirmeye çalıştığını düşündüm. Ama yeniden yaratmaya çalıştığı kesin koşullara dair hatırladıkları eksikti sanırım. Çok uzun zaman öncesinden bir şeymiş gibi. Evet, çok fazla yolculuk yapı..."

"Her halükârda Cleveland'a kadar gelmiş," dedi Randy. "En azından kısa bir süre için. Nasıl biriydi? Yani, kişilik olarak?"

"Bu zor bir soru. Bir kelime seçmem gerekiyorsa, huzursuz."

"Demek istediğim, dürüst müydü? Yoksa sahtekârın önde gideni miydi? İyi bir adam mıydı? Götün teki miydi?"

"Evet, farklı zamanlarda bunların hepsi oldu. Kişiliği birdenbire değişebiliyordu. Ama sonraları... kendine zarar veren birine dönüştü."

Randy başını iki yana salladı.

"Sanırım beklemem gerekiyor, yani hâlen ortalardaysa. Biraz dil dersine ne dersin?"

"Pekâlâ."

Bir

Red birdenbire sağa kırarak, hiç yavaşlamadan dar bir sapağa daldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Çiçekler.

"On iki saat direksiyon sallamak yeterli. Artık uyumak istiyorum."

"Sen koltuğunu yatır, ben kontrolü alırım."

Red başını iki yana salladı.

"Bu lanet olası arabadan çıkıp gerçekten dinlenmek istiyorum."

"O hâlde lütfen kalacağın yerde kaydolurken sahte bir isim kullan."

"Kaydolacak bir yer yok. Kamp yapacağız. Burası mahvolmuş bir yer. Sorun yok."

"Mutantlar? Radyasyon? Bubi tuzakları?"

"Hayır, hayır ve hayır. Daha önce burada bulundum. Temiz."

Red bir süre sonra yavaşlayarak bir başka sapak buldu. Bu da dar, zemini bozuk bir yoldu. Gökyüzü pembeyle mor tonların iç içe geçtiği bir alacakaranlığa dönmüştü. Uzaklarda, gün batımında harap olmuş bir şehir görünüyordu. Red başka bir sapaktan döndü.

*"Ve akşamüstü bazalt mağaralarına benzer kılardı görkemli, dev sütunları hep birden,"** dedi Çiçekler. "Bir ölüm müzesinde kamp kuracaksın."

---

* Charles Baudelaire, "La Vie Antérieure [Önceki Yaşam], *Kötülük Çiçekleri*, Çeviren: Sait Maden -çn

"Pek sayılmaz," dedi Red.

Artık toprak bir yoldaydılar. Bir süre dağ sırtında ilerleyen yol dar bir vadinin üzerindeki gıcırdayan bir köprüyü aştıktan sonra derin bir uçurumun etrafından döndü ve şehrin yeniden görüş alanına girdiği bir düzlüğe ulaştı. Red kamyonetini, kraterlerin içinde paslanan makinelerin olduğu bir araziye soktu. Burası esasen hasarlı araçlar, yüzey ve havadan oluşuyordu. Açıklık bir alanda durdu.

Bir süredir aracın tavanında yatan tuhaf şekilli gövde, her an daha da kararıp yoğunlaşarak bir sürüngenin hatlarını kazanıyordu.

"Buradaki hurda araçlardan biri gibi görünmesi için kamyonetin görünümünü değiştir," diye talimat verdi Red.

"Arada sırada aklına iyi bir fikir geliyor," dedi Çiçekler. "Gerçekten iyi bir iş çıkarmam beş-altı dakika sürebilir. Motoru çalışır tut."

Kamyonetin değişimi başladığında, birdenbire büzülüp küçülerek bir daireye dönüşen gölge araçtan aşağıya atladı ve hızla kayarak kaza yapmış bir hava arabasına doğru gitti. Red'le Mondamay kamyonetten inip aracın etrafına bariyer kurmaya koyuldular. Durgun, kuru hava biraz serinlik taşıyordu. Doğuda bulutlar toplanıyordu. Bir yerlerde bir böcek vızıldamaya başlamıştı.

Bu sırada kamyonetin gövdesinde eğrilip bükülen, içe çökerek derinlik kazanan kısımlar belirmeye başladı. Rastgele noktalarda vuruklar oluşuyordu. Aracın yüzeyine yavaşça oturan pas rengi noktalar göze çarpmaya başlamıştı. Kamyonet yana doğru eğildi. Red araca dönerek içinden biraz erzakla uyku tulumunu aldı. Motor durdu.

"Oldu işte," dedi Çiçekler. "Nasıl görünüyor?"

"Umutsuz," dedi Red, uyku tulumunun üzerine uzanıp bir yiyecek kabını açarken. "Teşekkürler."

Mondamay Red'e yaklaşarak tepesinde dikildi ve yumu-

şak bir sesle, "On kilometrelik alan içinde alenen düşmanca tabiata sahip olan hiçbir şey saptamadım," dedi.

"Alenen derken?"

"Bu enkaz yığınında birkaç patlamamış bomba ve ateşlenmemiş silah var."

"Yanlışlıkla üzerine basabileceğimiz, ayak altında olanlar var mı?"

"Hayır."

"Radyoaktivite? Zehirli gazlar? Bakteriler?"

"Güvenli."

"O hâlde sanırım bu durumla yaşayabiliriz."

Red yemek yemeye başladı.

"Yani şimdi sen, uzun bir zaman öncesinden hatırladığın bir duruma geri dönmek amacıyla olayları değiştirmek için uzun bir süredir çalıştığını söylüyorsun, öyle mi?" dedi Mondamay.

"Bu doğru."

"Hafızanla ilgili daha önce söylediğin bazı şeyleri düşünecek olursak, aradığın bu şeyi bulsan bile tanıyabileceğine emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar eminim. Artık daha çok şey hatırlıyorum."

"Ve aradığın yolu bulursan, bu yola girip evine mi gideceksin?"

"Evet."

"Orası nasıl bir yer?"

"Bunu anlatabilmem mümkün değil."

"Öyleyse orada ne bulmayı umuyorsun?"

"Kendimi."

"Kendini mi? Korkarım anlayamıyorum."

"Aslında ben de tam olarak anlayabilmiş değilim. Ama gittikçe netlik kazanıyor."

Kararan gökyüzünde yıldızlar belirdi. Doğu istikametin-

de, ayın bir kesiti alçaklarda amaçsızca sürükleniyordu. Red purosundan başka bir ışık yakmadı. Toprak bir testiden Yunan şarabı içti. Artık serin bir rüzgâr esiyordu. Çiçekler zar zor duyulabilen bir ezgiyi mırıldanıyordu. Debussy olabilirdi. Siyahlığın içinde siyahlıkla, bir gölge sarmalı Red'in öne uzattığı ayağının yakınlarına kaydı.

"Bel'kwinith," dedi Red yumuşak bir sesle. O anda rüzgâr durmuş gibi göründü. Gölge de donakalmıştı. Tütünün arasına karışmış yabancı bir madde puronun bir an için tıslayıp alev almasına neden oldu.

"Canı cehenneme," dedi ardından.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Mondamay. "Neyin canı cehenneme?"

"Chadwick'i indirmenin."

"Bütün bunların üzerinden geçtiğimizi sanıyordum. Alternatiflerin hiçbiri sana yeterince çekici gelmemişti."

"Buna değmez," dedi Red. "O şişko budala buna değmez. Kavgasını bile kendi etmiyor."

"Budala mı? Onun çok akıllı bir adam olduğunu söylemiştin."

Red homurtuyla güldü.

"İnsanlar! Bu artık ne anlama geliyorsa, sanırım Chadwick yeterince akıllı. Gene de bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Öyleyse ne yapacaksın?"

"Onu bulup konuşturacağım. Benim hakkımda açık ettiğinden çok daha fazlasını bildiğini düşünüyorum. Benim bile bilmediğim şeyleri biliyor olabilir."

"Hatırladığın şeyler yüzünden mi böyle düşünüyorsun?"

"Evet. Ve sen de haklı olabilir..."

"Bir şey saptadım," dedi Çiçekler.

Red ayağa fırladı.

"Yakında mı?"

Gölge aracın arkasına doğru geriledi.

"Hayır. Ama bu yöne doğru ilerliyor."

"Hayvan, sebze, mineral?"

"Bir makine. Temkinli bir şekilde yaklaşıyor. Kamyonete binin!"

Red araca atlarken motor çalıştı. Kapılar sert bir şekilde kapandı. Pencerelerden biri de kapanıyordu. Bir başka form değişimi başlamıştı.

Çiçekler birdenbire Mondamay'in kendi kendine söylediklerini Red'e iletti.

"Ne kadar güzel bir ölüm makinesi!" diyordu Mondamay. "Organik eklentileri yüzünden bir sürü açıdan görüntüsü bozulmuş. Gene de ustaca bir tasarım."

"Mondamay!" diye bağırdı Red, kamyonet sarsılırken. "Beni duyabiliyor musun?"

"Elbette, Red. Böyle bir anda seni asla ihmal etmem. Çok hızlı yaklaşıyor!"

Kamyonet gıcırdayıp sarsılıyordu. Motor iki kere öksürürken, kapılardan biri açılıp sert bir şekilde geri kapandı.

"Bu gelen şey de ne?"

"Çarpıcı çeşitlilikte silahlar taşıyan ve delirmiş olduğuna inandığım, vücudu olmayan bir insan beyni tarafından kontrol edilen, tanka benzeyen büyük bir araç. Belki yalnızca buradan geçiyordur, belki de senin gelişini beklemek için buraya gönderilmiştir. Bunu bilemiyorum. Böyle bir makine sana tanıdık geliyor mu?"

"Sanırım bir zamanlar bunun gibi savaş vagonlarıyla ilgili bir şeyler duymuştum. Ama nerede duyduğumdan emin değilim."

Gökyüzü birden tan vakti olmuş gibi aydınlanırken, bir alev dalgası onlara doğru yaklaşmaya başladı. Mondamay'in kolunu kaldırmasıyla, görünmez bir duvara çarpmış gibi duran bu dalga yarım dakika kadar olduğu yerde yandıktan sonra söndü.

"Anladık, atom silahları var," dedi Mondamay.

"Neden hâlen hayattayız?"

"Onu engelledim."

Mondamay'in kolu bir an için kör edici bir şekilde parıldadıktan sonra uzaklardaki bir tepede alevler yükseldi.

"Tam önünde açılan bu krater onu yavaşlatacak," dedi Mondamay. "Artık buradan ayrılsan iyi olacak, Red. Onu buradan götür, Çiçekler."

"Tamam."

Kamyonet geriye dönüp geldiği yönde ilerlemeye başladı. Arazide zıplayarak ilerlerken form değişimi sürüyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Red.

Gökyüzü bir kez daha aydınlandı ama küçük ateş topu engellendi, filtrelendi, söndürüldü ve zorla geriye gönderildi.

"Onunla ilgilenmek için serbest kalmadan önce senin geriye çekilişini doğru düzgün bir şekilde korumaya almalıyım," dedi, hızla uzaklaştıkları Mondamay. "Çiçekler seni Yol'a geri çıkaracak."

"Onunla ilgilenmek mi? Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun? Sen..."

Muazzam bir patlamayı, bir parazitlenme izledi. Kamyonet sarsılsa da toprak yola doğru ilerlemeye devam etti. Etraflarında yoğun bir toz bulutu dönüyordu.

"...bir kez daha tam olarak işlevselim," dedi Mondamay. "Çiçekler devrelerimi analiz etti ve kendimi tamir etmem için beni yönlendir..."

Bir başka patlama oldu. Red arkasına bakıyordu ama az önce kamp kurdukları alan toz ve dumanla kaplanmıştı. Bir an için kulakları sağır oldu. İşitme duyusu geri döndüğünde artık onunla konuşanın Mondamay değil, Çiçekler'in sesi olduğunu fark etti.

"...gidiyoruz? Nereye gittiğimizi söylemiştin?"

"Ha? Umarım buradan uzaklara."

"Bir sonraki istikamet! Koordinatlar! Çabuk!"

"YY-Yirmi Yedi, on sekizinci çıkış, sonrasında dördüncü

sağ, ardından ikinci sol, ardından üçüncü sol. Büyük, beyaz bir bina. Gotik dönem binalarına benziyor."

"Sen duyabildin mi, Mondamay?" diye sordu Çiçekler.

Parazitlenmenin içinde Mondamay'in sesi duyuldu. "Evet. Bu iş sona erdiğinde, Yol'u bulabilirsem peşinizden gelmeye çalışacağım."

O anda bir başka patlama oldu ve bunu kesintisiz bir parazitlenme izledi. Toprak yola çıktılar ve devam ettiler.

İki

Randy, antrede tanıştığı ince Viktoryen dönem beyefendisiyle konuşuyordu. Adamın çantası kapının yanındaki bankın üzerindeydi. Adam elini seyrelen açık renkli saçlarından geçirdi.

"Bu doğru," dedi adam. "Üç gün önce. Bu otoparkta vuruştular. Ben de buralara tatil için gelmiştim! Şiddet!" Adam ürperdi. Ağzının sol köşesindeki tik geri döndü. "Bay Dorakeen o gece ayrıldı. Nereye gittiğini gerçekten bilemiyorum."

"Buradaki başka biri biliyor olabilir mi?" diye sordu Randy.

"Bilmem, belki buranın işletmecisi Johnson biliyordur. Tanışıyormuş gibi görünüyorlardı."

Randy başını salladı.

"Johnson'ı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Adam dudağını ısırıp başını iki yana sallarken, gözleri Randy'nin üzerinden, kızıl saçlı, nefes kesici bir kadınla boylu poslu siyah bir adamın tartıştığı yemek salonunun ucundaki bara doğru kaydı.

"Pardon. Bugün izin günü olmalı. Nereye gittiğine dair hiç fikrim yok. Size yalnızca bunu barda bulunan resepsiyona sorabileceğinizi önerebilirim. Affedersiniz."

Adam Randy'nin etrafından dolanarak, tartışmanın sürdüğü tarafa doğru gergin bir adım attı. Ama o anda tartışma sona erdi. Kadın tatlı, alaycı bir laf edip gülümsedikten sonra, arkasına dönüp antreye doğru yürümeye başladı.

Adam iç çekti, geri dönüp Randy'nin yanından bir kez daha geçti ve çantasını aldı. Kadın yanına geldiğinde kolunu

ona uzattı. Kadın adamın koluna girdi ve birlikte ayrıldılar. Kapıdan çıkarlarken, adam Randy'ye bakarak keskin bir şekilde başını salladı.

Randy bara geldiğinde, az önce kadınla tartışan adam gözlerini ona dikti.

"Affedersin, seni bir yerden tanıyor olabilir miyim?" dedi adam. "Çok tanıdık geldin..."

Randy adamın karanlık yüz hatlarını inceledi.

"Toba. Adım Toba," diye ekledi adam.

"Sanmam," dedi Randy, yavaşça. "Adım Randy Carthage. YY-Yirmi."

"Öyleyse tanışmıyoruzdur." Toba omzunu silkti. "Gene de sana bir bira ısmarlamama izin ver."

Randy etrafına bakındı. Kaba ahşap ve demirden yapılmış, pirinç bir yüzeyin veya aynanın olmadığı, aynı zamanda resepsiyon hizmeti gören barda dört kişi vardı. Başka bir masada ise iki kişi.

"Barmen birkaç dakika önce gitti. Kendine bir bira al. Burada gayet gayriresmîler. Barmen döndüğünde ben hesabı hallederim."

"Tamam. Teşekkürler."

Randy hasır otuyla kaplı zeminde ilerleyerek tezgâhın üzerindeki fıçıdan kendine bir bardak bira doldurduktan sonra masaya dönüp Toba'nın karşısına oturdu. Adamın sağında yarısı dolu bir bardak vardı ve sandalye masaya doğru belli bir açıda duruyordu.

"...orospu," diyerek alçak sesle mırıldandı Toba. Ardından, "İş nedeniyle mi yolun bu tarafa düştü?" diye sordu.

Randy Yapraklar'ı masaya koydu, başını iki yana salladı ve birasından bir yudum aldı.

"Bir adamı arıyorum ama çoktan buradan ayrılmış."

"Benim sorunumun tam zıddı," dedi Toba. "Ben aradığım adamın nerede olduğunu biliyorum. Öğle yemeği için durdum burada. Ama birlikte çalıştığım lanet olası kız yanına birini alıp

kıçımın kenarı bir harabeyi ziyaret etmek için gitti! Şimdi oda tutup, kız o adamla işini bitirene kadar beklemem gerekiyor. Herhalde bir-iki gün sürer. Lanet olsun! Bu arada kim o adam?"

"Ha? Kim?"

"Arkadaşın. Az önce konuştuğun İngiliz adam."

"Tanımıyorum. Ona yalnızca bir şey sordum. Ama işine yarayacaksa, adının Jack olduğunu söyledi."

"Bu onun sorunu. Zavallı piç!"

Toba yeni bir içki aldı. Randy de aynısını yaptı.

"Ne?" dedi yüksek bir ses. Fransız aksanlıydı ve bardaki adamlardan birinden gelmişti. "YY-On Yedi'nin ötesine hiç geçmedin mi? Tanrım! Hayatında en azından bir kez YY-Yirmi'nin ilk yıllarına gitmeyi kendine borçlusun! Neden biliyor musun, uçmak için! Bir adam gökkubbenin özgürlüğünü tatmadan tam olamaz! Sonraki yıllarda gelen, bir köy kahvesinde keyfine bakmaktan farkı olmayan bir konfor sunan büyük gökyüzü gemilerinden bahsetmiyorum. Hayır! Burjuva endişelerinden sıyrılmalı ve rüzgârla yağmuru hissedebileceğin, dünyaya, bulutlara, yıldızlara bakabileceğin açık kokpitli hafif bir uçağa binmelisin! İnan bana, bu seni değiştirecek!"

Randy adama bakmak için o tarafa döndü.

"Yoksa bu, sandığım kişi mi?" diye sorduğunda, Toba'nın alçak sesle güldüğünü duydu. Ama o anda bir kadının içeri girmesiyle ikisinin de dikkati dağıldı.

Kadın restoranın karşısında kalan, soldaki hol girişinden gelmişti. Üzerinde siyah kot pantolon, sağlam görünen aynı renk botlar ve soluk haki bir gömlek vardı; alnı geniş, kaşları kalın, büyük gözleri yeşildi; dudaklarına ruj sürmemiş, siyah saçlarını siyah bir şalla bağlamıştı. Sağ kalçasındaki kılıftan bir silahın kabzası çıkmıştı ve dar belinin aşağılarına düşmüş ağır kemerin solunda da kılıflı bir av bıçağı taşıyordu. Boyu yaklaşık bir seksendi, omuzlarından biraz daha geniş görünen göğüsleri iriydi ve başı dik yürüyordu. Futbol topu gibi taşıdığı büyük deri bir el çantası da vardı.

Gözleri kısa bir an salonu taradıktan sonra, hızlı birkaç adımla Randy'yle Toba'ya yaklaştı ve çantasını masaya bıraktı.

Çantasını koyarken, kızıl saçlı kadının bıraktığı yarısı dolu bardaktaki içki Toba'nın kucağına döküldü.

"Siktir!" dedi Toba, ayağa fırlayıp elleriyle pantolonunun önünü silmeye çalışırken. "Bugün kesinlikle benim günüm değil!"

"Pardon," dedi kadın gülümseyerek. Ardından Randy'ye döndü. "Seni arıyordum."

"Ha?"

"Buranın sorumlusu her kimse onu bulup bir oda tutacağım ve gidip yatacağım!" dedi Toba, ıslanmış masaya biraz para atarak. "Tanıştığımıza memnun oldum, evlat. Bol şans falan. Siktir!"

"Bira için teşekkürler," dedi Randy, Toba'nın arkasından.

Kadın, kızıl saçlı kadının sandalyesine oturdu ve ıslanmaması için Yapraklar'ı masaya yayılan içkinin akış yönünden çekti.

"Sen osun. Seni o adamdan uzaklaştırdığım için şanslısın."

"Neden?"

"Kötü enerji. Şu anda en azından bu kadarını hissedebiliyorum ve bu da yeterli. Selam, Yapraklar."

"Selam, Leila."

O anda güçlü bir *déjà vu* hissi yaşadı Randy.

"Sesin..." dedi Randy.

"Evet, Yapraklar benim sesimi kullanıyor," dedi Leila. "Reyd bu üniteyi aldığında matrisini kurmak bana düşmüştü."

"Bugünlerde kendime bir zamir atadım," dedi Yapraklar, yavaşça ve bir parça tehditkâr bir sesle. "Ve bu dişi bir zamir."

"Pardon ihtiyar kız," dedi Leila, hafifçe Yapraklar'ın kapağına vurarak. "Düzeltmen dikkate alındı. Alınmaca gücenmece yok." Randy'ye dönüp gülümsedi. "Bu arada senin adın ne?"

"Randy Carthage. Anlayamıyorum..."

"Elbette anlayamıyorsun ve bunun önemi yok. Kartaca'yı

her zaman çok sevmişimdir. Belki bir gün seni oraya götürürüm."

"Onunla takılırsan," dedi Yapraklar, "bir süre sırt korsesi takmak zorunda kalırsın."

Leila kitabın kapağına daha güçlü bir şekilde vurdu.

"Öğle yemeği yedin mi?"

"Zaman algım biraz bozuldu ama sıra öğle yemeğindeyse yiyebilirim, evet," dedi Randy.

"Öyleyse diğer odaya geçelim de sana yiyecek bir şeyler sipariş edeyim. Midemiz dolu başlasak daha iyi olur."

"Başlamak?"

"Evet," dedi Leila, ayağa kalkıp çantasını alırken.

Randy kadının peşinden yemek salonuna girdi. Leila uzak köşedeki bir masayı seçti ve sırtını köşeye vererek oturdu. Randy de karşısına geçip Yapraklar'ı masanın üstünde aralarına koydu.

"Anlayamıyorum..." dedi bir kez daha.

"Önce sipariş verelim," dedi Leila. Garsonu çağırırken, salonun ön tarafında yemek yiyen birkaç kişiyi inceledi. "YY-On Bir'e gitmemiz gerekiyor. Elimizi çabuk tutmalıyız."

Garson masalarına geldiğinde Leila çok fazla yemek sipariş etti. Randy de aynısını yaptı.

"YY-On Bir'de ne var?" diye sordu ardından.

"Reyd Dorakeen'i arıyorsun. Ben de. Birkaç gece önce beni bırakıp kaçtığında YY-On Bir'e gitti. İkinci kara kuşun orada onun çevresinde dolandığını gördüm."

"Bunu nereden biliyorsun? Benim kim olduğumu nasıl bildin? Ne kara kuşu?"

"Açıkçası senin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ben yalnızca bu öğleden sonra yanında *Çimen Yaprakları* olan bir adamın bu barda bulunacağını, onun da Reyd'i aradığını ve Reyd'e karşı iyi niyetli olduğunu biliyordum. Kısa süre sonra yolunun üzerinde bir yerlerde Reyd'in yardıma

ihtiyaç duyacağını gördüğümden, seninle tanışıp güçlerimizi birleştirmek için geldim buraya."

"Tamam, anlıyorum," dedi Randy. "Gerçi bilgi kaynağın konusunda hâlen kafam karışık. Burada olacağımı nasıl bildin? Nereye gideceğimi..."

"Benim açıklamama izin ver," diyerek araya girdi Yapraklar. "Yoksa Leila'nın bunu yapması bütün günü alacak. Konuşma örüntüleri bir çığı andırıyor. Yüce Devre'ye şükür, sesi bana kopyalanırken bu özelliğini de almamışım. Neyse. Gördüğün gibi, Randy, Leila paranormal yetilere sahip. Gerçi o bu yetilerini Taş Çağı ritüelleri ve büyüyü çağrıştıran başka bir şekilde adlandırıyor ama sonuç aynı. Öngörülerinin doğruluk oranının yüzde yetmiş beş civarında olduğunu tahmin ediyorum. Belki daha da fazla. Bir şeyleri önceden görüyor ve bu şeyler genellikle gerçekleşiyor. Yalnızca şans denemeyecek kadar sıklıkla haklı çıktığını gördüm. Ne yazık ki, diğer herkes bunu anlıyormuş, herkes onun görülerini paylaşıyormuş veya en azından bu görüleri sorgusuz sualsiz kabul etmeleri gerekiyormuş gibi davranıyor. Senin buraya geleceğini biliyordu çünkü senin buraya geleceğini biliyordu, o kadar. Kafana takılanların bir kısmını açıklayabildiğimi umuyorum."

"Eh, biraz," dedi Randy. "Ama hâlen başka boşluklar var. Söylesene bana, Leila, Yapraklar durumu yeterli bir şekilde ortaya koydu mu?"

"Gayet," dedi Leila. "Değmeyecek bir şey için lafı uzatmak istemediğimden, öyle olsun diyelim. Senin geleceğini gördüm, bu doğru."

"Bunlar bana hâlen senin kim olduğunu, nereden geldiğini ve Red'in güvenliğiyle neden bu kadar ilgilendiğini açıklamıyor."

"Reyd'le birbirimiz için çok fazla şey olduk ama esasen o eski, özel bir arkadaş," dedi Leila. "Onunla birçok açıdan

benziyoruz. Kimin alacaklı kaldığını aklımda tutamayacak kadar çok borçlanmışızdır birbirimize. Ayrıca orospu çocuğu ona beklemesini söylememe rağmen beni bırakıp gitti."

"Bu önceden göremediğin bir şey miydi?"

Leila başını iki yana salladı.

"Kimse mükemmel değildir, Yapraklar az önce söyledi bunu sana. Bu arada Reyd senin neyin oluyor?"

"Babam olduğunu sanıyorum."

Leila gözlerini Randy'ye dikti, tanıştıklarından beri ilk kez yüzü ifadesiz kalmıştı. Ardından dudağını ısırdı.

"Ne kadar da körüm," dedi sonunda. "Tabii ya... Nerede doğdun?"

"YY-Yirmi, Cleveland, Ohio."

"Öyleyse zamanında gittiği yer de orasıymış." Leila başını çevirip başka bir yöne baktı. "İlginç. Birazdan öğle yemeğimizi yiyeceğimizi görüyorum. Şimdi."

Garson elinde tepsiyle salona girdi.

"Az önce birlikte olduğum bu adamla, Toba'yla ilgili sorun neydi?" diye sordu Randy, yemeklerine başladıklarında.

"O, kara kuşlarla bağlantılı biri," dedi Leila, lokmalarının arasında.

"Hangi kara kuşlar? İkinci kez bu kuşlardan bahsediyorsun."

"Reyd bir kara onlunun hedefinde. Onun müstakbel suikastçılarını kara kuşlar olarak görüyorum."

"Kara onlu mu?" diye sordu Yapraklar. "Red ne yaptı?"

"Belli ki yanlış birini kendine düşman yaptı. Reyd bu kişinin Chadwick olduğunu düşünüyor."

"Ah! Chadwick istediğinde çok pis biri olabilir."

"Reyd de olabilir, biliyorsun. Ya da biliyor musun?"

"Sık sık bundan kuşkulanmışımdır ama..."

"Biri onu öldürmek için peşine mi düştü?" diye araya girdi Randy.

"Evet," dedi Leila. "En iyi katillerin ücretini karşılayabi-

lecek biri. Yol'un ilerisinde ve gerisinde bunun üzerine çok fazla bahis dönecektir. Oranları merak ediyorum. Şu veya bu tarafa biraz para yatırmaya değecek bir bahis olabilir."

"Red'in aleyhine para yatırır mısın?"

"Bahis oranlarına, şartlara, birkaç başka şeye daha bağlı. Elbette ona yardımcı olmaya çalışacağım ama parayı kaçırmak da istemem."

"Bahislerde yeteneğin sana sıradışı bir avantaj sağlamıyor mu?"

"Buna emin olabilirsin ve ben de parayı severim. İkinci kuşu takip edecek zamanımızın olmaması ne kötü. Bu konuda uyarıldığı için paramı Reyd'e yatırırdım."

"Bahsettiğin kişi muhtemelen benim babam."

"Onu uzun zamandır tanıyorum. Onun yerinde ben olsaydım o da para yatırırdı. Toplu bahis bile yapardı."

Randy başını iki yana sallayarak dikkatini yemeğine verdi.

"Sizler tuhaf insanlarsınız," dedi bir süre sonra.

"Belki çoğu insana kıyasla biraz daha açığız, o kadar. Bak, herhangi biri için forma gireceğim diye üç tam gün harcamazdım, tamam mı? Sonuna kadar onun yanındayım. Garson? Bana bir kutu puro getirsene. İyilerinden olsun."

"Bu kara onlu..." dedi Randy. "Red'i bundan nasıl kurtarabiliriz?"

"Sanırım karşılaşmalarından sağ çıkmasını sağlayarak. O zaman oyun biter."

"Red karşılaşmalardan sağ çıksa bile Chadwick denilen bu adamın oyuna devam etmesini veya baştan başlamasını kim engelleyebilir ki?"

"Kurallar. Herkes bunu kurallara göre oynar. Chadwick kurallara uymazsa, böyle bir şey için bir daha izin alması ve yeniden oynaması Oyun Kurulu tarafından yasaklanır. Chadwick bu durumda çok fazla prestij kaybeder."

"Bunun Chadwick'i durdurmak için yeterli olacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Kesinlikle öyle değil!" diye araya girdi Yapraklar. "Oyun Kurulu, YY-Yirmi Beş merkezli bir oluşum ve gerçek bir yaptırım güçleri de yok. Bu kurul, Yol boyunca her zaman görülen kan davalarının nasıl ilerlediğini izleyebilmek için kendi dönemlerinde bunu yasal hâle getirmiş, yaşlılıktan elleri ayakları titreyen birkaç sadistten oluşuyor. Chadwick, Red'i bu yolla haklayamazsa başka bir yol deneyecektir. Bundan oyun diye bahsetmek çok saçma!"

"Bu doğru mu, Leila?"

"Eh, evet. Gerçi Yapraklar, Kurul olmasaydı bahislerin çok düzensiz olacağı gerçeğini atladı. Bu, kan davalarının yapısı açısından da önemli. Sana biraz geri plan bilgisi gerektiğini düşündüm. Bu yüzden sana bu bilgiyi verdim."

"Ama Chadwick'in hile yapacağını düşünüyorsun, öyle mi?"

"Muhtemelen."

"Öyleyse Red'in bu işten yakasını sıyırmasına yardımcı olmak için ne yapacağız?"

"Elbette biz de onun hile yapmasına yardımcı olacağız. Bunun nasıl olacağını henüz bilmiyorum. Öncelikle ona yetişmemiz gerekiyor. Yemeğini bitir de yola koyulalım."

Leila valiz niyetine taşıdığı silindir çantasını almak için masadan kalktığında Randy, Yapraklar'a, "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu. "Ona ne kadar güvenebiliriz?"

"Red'in ona güvendiğini biliyorum. Aralarında güçlü bir bağ var. Bence biz de ona güvenmeliyiz."

"Güzel," dedi Randy. "Çünkü ona güvenmek istiyorum. Ama neyin içine girdiğimizi de merak ediyorum."

Birkaç dakika sonra omzuna attığı çantası ve dişlerinin arasındaki purosuyla geri dönen Leila gülümseyerek başını salladı ve başıyla kapıyı gösterdi.

"Toplandım ve çıkışımı yaptım. Bir puro iç ve sonra yola çıkalım."

Randy başını salladı, Yapraklar'ı aldı ve kadının ona uzattığı puronun jelatinini açarken Leila'nın peşine takıldı.

Bir

"Çiçekler?"

"Efendim, Red?"

"İyi sürüş. Teşekkürler."

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Hayır. Nereden bildin?"

"Sen asla kimseye laf olsun diye iltifat veya teşekkür etmezsin. Bu senin için her zaman ya sonradan aklına gelen bir düşüncedir ya da söyleyeceğin başka bir şeyin açılışıdır."

"Gerçekten mi? Bunu hiç fark etmemiştim. Sanırım haklısın. Tamam. Baksana, bu hâlinden sıkıldın mı? Yeni bir avatara geçmek, daha karmaşık bir bilgisayar kurulumunun parçası olmak ister misin? Veya organik bir yoldan gidip, bir bedende farkındalık matrisi olmak?"

"Bunun üzerine düşünmüştüm, evet."

"Sadakatle sunduğun hizmetlerinin karşılığında seni ödüllendirmek istiyorum. O yüzden ne istediğine karar ver ve ilk servis istasyonunda dur. Seni alıp istediğin işlemlerin yapılacağı tesise götürmeleri için orada bırakacağım. Her şeyin bana faturalandırılması için de onay vereceğim."

"Dur bir dakika. Sen her zaman pintinin teki olmuşsundur. Bu hiç de senlik bir şey değil. Sorun ne? Senin bildiğin her şeyi bildiğimi sanıyordum. Ne kaçırdım?"

"Yarım düzine karıdan daha şüphecisin. Burada sana içimden gelen iyi niyetli bir teklif..."

"Geç bunları! Neden benden kurtulmak istiyorsun?"

"Ben..."

"Muhtemelen seni yarım düzine karıdan daha iyi tanıyorumdur. O yüzden bırak bu ayakları da asıl konuya gel. Sorun ne?"

"Yalnızca artık hizmetlerine gereksinim duyacağımı sanmıyorum. Sadık bir çalışan oldun. En azından seni bu şekilde ödüllendirebilirim."

"Emekliliğe veya ölüme hazırlanıyorsun sanki. Hangisi?"

"Hiçbiri. İkisi de. Aslında emin değilim. Ama bir durum değişikliği planlıyorum ve bu değişim sürecinde senin zarar görmeni istemiyorum."

"Sen beni ne sanıyorsun, cepte taşınan bir hesap makinesi falan mı? Bunca zamanın ardından, hiç merak duygumun olmadığını varsayarak beni aşağılıyorsun. Şu âna kadar söylediklerinle, hikâyenin tamamını öğrenene kadar benden kurtulamayacağını garantiledin."

"Hımm..."

"Ayrıca onayım olmadan beni yeni kariyerime gönderebileceğini sanıyorsan, bu aracı istediğim anda bir kafese dönüştürebileceğimi de aklından çıkarma."

"İkna edicisin. Bundan kurtulmaya çalışıyordum ama sanırım sana açıklama borçluyum. Pekâlâ. Hiç peşimi bırakmayan bazı tuhaf rüyalarımın içeriği bir kenara, sanırım bir rüyanın ne olduğunu anlamak senin için zor olacak."

"Teori açısından güçlüyüm. Devam et."

"En çok gördüğüm rüyada süzülüyorum, sıcak hava akımları üzerinde süzülüyorum; zengin, rengarenk bir arazi ve bazen de denizin üzerinde kendimi hareketsiz bir şekilde tutuyorum. Bunu sonsuza dek yapabilirmişim, aşağıdaki her şeyin gizli yüreklerinin içini görebilirmişim gibi hissediyorum. Bu bana huzur ve sinizmle birlikte, artık adlandıramadığım başka hislerin hoş bir karışımını veriyor. Belirgin bir şey olmadan, günler ve geceler akıp gidiyor sanki. Yalnızca var olmanın verdiği derin hazzın yanı sıra, buraya, şimdiye

asla taşıyamadığım bir idrak var orada. Aynı zamanda içimde bir güç, kullanamayacak kadar tembel olduğum muazzam bir güç olduğunu da hissediyorum."

"Hoş bir kafa tatili gibi geliyor kulağa. Şanslıymışsın."

"Daha fazlası geçerli. Ve farklı rüyalarda farklı şeyler oluyor."

"Ne gibi?"

"Farklı yerlerin üzerinde uçtuğumu söylemiştim. Savaşların, görkemli şehirlerin veya her ikisinin birden olduğu yerler. Yabani topraklar, patlayan yanardağlar, okyanusta gemiler, küçük yerleşim birimleri, görüş alanında doğal hiçbir şeyin olmadığı baş döndürücü şehir manzaraları. Çağlar boyunca yükselip çöken bu şehirlerin çoğunu tanıyabiliyorum. Babil, Atina, Roma, Kartaca, New York. Bana hâlen yabancı gelen, tanıyamadığım birçok şehir de var. Kanatlarımı oynatmaya başlıyorum. Yol'un üzerinde süzülüyorum. Yol bir oyuncak. Bir harita üzerindeki işaretler gibi, Yol bir ölçüm aleti. Bu aleti biz oraya koyuyoruz. Olasılıktan olasılığa savrulurlarken bunu fark edebilen az sayıdaki kişiyi izlemek eğlenceli. Bilmiyorum ama..."

"Biz mi? Biz derken kimi kastediyorsun, Red?"

"Burada kullandığımız sözcüklerle bunu en iyi şekilde ifade etmemin yolu Bel'kwinith'in ejderhaları demek olur. Bunu hatırlamam çok kısa süre önce oldu ve..."

"Rüyalarında ejderha mısın?"

"Tam anlamıyla öyle olmasa da hissi ve görünümü tanımlamak için bildiğim en iyi yol bu."

"Kapsamlı bir açıklama olmasa da ilginçmiş, Red. Tamam ama bütün bunların şu anki sorunların ve beni terk etme kararınla ne ilgisi var?"

"Bunlar yalnızca rüya değil. Bunlar gerçek. Kısa süre önce, hayatım tehlikede olduğunda bu rüyaları daha çok hatırlamaya başladığımı fark ettim. Bir tür dönüşümden geçiyormuşum gibi görünüyor."

"Gerçek mi? Yani rüyasında ejderha olduğunu gören bir insan değilsin de tam tersi mi geçerli?"

"Bunun gibi bir şey. Veya ikisi birden. Veya hiçbiri. Bilemiyorum. Ama hatırladığım şeyler arttıkça bunun gerçek olduğunu daha iyi anlıyorum. Burası kadar gerçek."

"Sence Yol'u Bel'kwinith'in ejderhaları mı kurdu? Sence onlar... yani siz mi kurdunuz?"

"Tam olarak kurmuş sayılmazlar. Bir kitabın dizinini oluşturmak gibi, bunu parçaları birleştirerek veya bir araya getirerek yaptılar."

"Ve biz de bir soyutlukta mı ilerliyoruz? Veya rüyada?"

"Buna ne deneceğini bilemiyorum."

"Şu anda seninle kalmalıyım, Red. Aklını başına toparlayana kadar."

"İşte, tam da bu yüzden sana bu kadarını bile anlatmamayı tercih ediyordum. Bu tepkiyi öngörmüştüm. Geçici olarak sübjektif vizyonum olan gerçekliğin bir versiyonu hakkında bir başkasını ikna edemem. Ama aklımın başında olduğunu biliyorum."

"*Bu kadarını* bile demen anlatabileceğin çok daha fazla şey olduğu anlamına geliyor ve benden neden kurtulmak istediğini hâlâ bilmiyorum. Hadi, her şeyi anlat."

"Kaçınmak istediğim de tam olarak buydu."

O anda kamyonetten gıcırtılar yükseldi. Koltuğun sağda kalan kısmı katlanarak Red'in üzerine kapanmaya başladı. Direksiyon, koyu renkli tuhaf bir çiçek gibi uzayıp bükülerek Red'in gövdesine dolandı. Aracın tavanı çökerek kafasının üzerine dayandı. Torpido gözünden çıkan, pençeyi andıran bir el Red'e doğru uzandı. Dışarıda, kamyonetin kasasında yatan bir gölge, akıntıya kapılmış yosun gibi kıvrılıp büküldü.

"Bunu neden yapmamam gerektiğini açıklamadığın takdirde, eksiksiz bir fiziksel ve psikiyatrik tetkik için seni en yakındaki servis istasyonuna götürebilirim," dedi Çiçekler.

"Doğrusu bundan da kaçınmak isterim. Ne demek istediğini açıkça ortaya koydun. Tamam. Sakinleş ve ben de devrelerini tatmin edeyim."

Pençe torpido gözüne geri girdi ve kısa bir ânın ardından yakılmış bir puroyla döndü. Direksiyon normal biçimini alırken, tavan yükselirken, koltuk düzelirken, el de puroyu Red'e uzattı.

"Teşekkür ederim." Red puroyu alıp bir nefes çekti.

Çiçekler birdenbire bu dizeleri okumaya başladı:

"Bütün ruh tümüyle özetlenir
Ve de o usul soluduğumuzda
Başka halkalar hâline gelir
Hayli çok duman halkalarında

Yaprak sigarasını onaylar
Tutuşturulmuş bilgece yanan
Parlak ateş öpüşünden küller
Uzaklaşsın diye en azından

Romanslar korosu böyle yer yer
Dudaklarda uçup kanatlanır
Oradan kovala başlarsan eğer
İçlerinde gerçek iğrenç kalır

Çok açık anlamı bozar karalar
*Kapalı edebiyatı yaralar."**

Red alçak sesle güldü.

"Duruma uygun gibi. Ama Mallarmé değil, Baudelaire için programlandığını sanıyordum."

---

* Stéphane Mallarmé, "Toute l'ame résumé" [Bütün ruh tümüyle...], *Şiirler*, Çeviren: Erdoğan Alkan -*çn*

"Ben Dekadan için programlandım. Bunun nedenini de anlamaya başlıyorum. Ne yaparsan yap, karanlıklarda dolanıyorsun."

"Hiç bu açıdan bakmamıştım. Yani bilinçli olarak. Belki de haklısın."

"Haklı olduğum nokta şiirde. Puronu iç ve gerçeklikten vazgeç."

"Ve senin derinliklerin de beni büyülüyor."

"Yaltaklanmaktan vazgeç. Neden beni bırakman gerekiyor?"

"Basitçe ortaya koyacak olursam, sen duyguları olan bir varlıksın ve seni seviyorum. Seni korumaya çalışıyorum."

"İş darbe almaya geldiğinde senden daha iyi bir yapıya sahibim."

"Konu yalnızca tehlike değil. Bu senin için neredeyse kesin bir yok oluş anlamına..."

"Tekrar ediyorum..."

"Bak, sözümü kesmeye devam edersen istediğin bilgiyi asla alamayacaksın."

"Başka yoldan da alamıyorum ki!"

"Bilemiyorum. Belki burası rüyadır, belki orası. Bilemiyorum. Bunun önemi yok. Rüyamda gördüğüm o diğeri olduğumu biliyorum. Bir zamanlar, yaşlılığımda birlikte olduğum bir kadın ancak bugün doğru olduğunu fark ettiğim bir düşünceye sahipti. Benim kanımdan olanlar olgunluğa erişmeden, gençleşmek için Yol'a çıkmak zorunda. Çünkü pörsümüş, iki büklüm yaşlılar olarak doğduk ve olgunluğumuz anlamına gelen gençliğimizi bu yolla keşfetmek zorundayız. Yol'un varoluş nedeni bu olabilir ve Yol'da yolculuk edebilen herkesin bir şekilde bizimle aynı kandan olması gerektiğinden şüphelenmeye başladım. Ama bundan emin değilim."

"Spekülasyonlarını kendine sakla, olur mu?"

"Pekâlâ. Yollarımız tuhaf bir şekilde kesişmeye devam etse de Leila gittikçe kendine daha çok zarar veren, daha tehlikeli

biri oldu. Bu onda, bana kıyasla daha erken başladı. Bunun bende de olduğunu daha sonra fark ettim ve kontrol altında tutmaya çalıştım. O her zaman benden daha hassas..."

"Dur. Leila, YY-On Altı'daki kadın değil mi? Yangını başlatan? Yaşlılığında birlikte olduğunu söylediğin kişi?"

"Evet. Onunla bir daha karşılaşırsan o da bunu teyit edecektir. Geldiğimiz yere dönüş yolunu önce birlikte, sonra ayrı ayrı aramaya başladık. Bulamadık. Sonra bir gün bunun nedeninin, aklımda kalan ilk hatıralarıma kıyasla Yol'da bir şeylerin değişmesi olduğuna karar verdim. Bu yüzden hatıralarımla yeniden uyumlu olması için resmi değiştirmeye koyuldum. Her şey yerli yerine oturduğunda kayıp yolu bulacağımı umuyordum. Ama dünya karmakarışık, üzerinde çalışması zor bir yer. Şimdi fark ediyorum ki, eskiden, yani ben yaşlıyken olduğu gibi davranmasını sağlamak için dünyanın orasında burasında oynamalar yapamam. Aslında bunu belli bir zaman öncesinden beri fark etmeye başladığımı sanıyorum. Ama deneyecek başka bir yol düşünemediğimden bunda ısrar ettim. Sonra Chadwick bana karşı kara onluyu ilan etti ve her şey yavaşça yerine oturmaya başladı."

"Bunun nasıl olduğunu görmeye başlamalı mıyım?"

"Hayır."

Red purosundan bir nefes çekti ve camdan dışarı baktı. Yanlarından küçük, siyah bir araç geçip gitti. Aracın küçülmesini izlerken devam etti. "Hayatım tehlikeye girdiğinde, nöbetlerim sıklaştı ve rüyalarımın yoğunluğu arttı. Hangi rüyaların doğru olduğunu gittikçe daha açık bir şekilde görmeye başladım ve buna neden olan şeyin bu tehdit olduğunu fark ettim. Geçmişimi düşündüm. Hayatım boyunca tehlikeye karşı benzer tepkiler vermiştim. Saldırının öncesinde kampta uyuklarken, Chadwick'in bu kan davasıyla yanlışlıkla bana iyilik yaptığını anladım. Ardından, oradan kaçarken, bunun yanlışlıkla olmayabileceğini düşündüm. Belki de bunun bilincinde olmadan bana yardım etmeye çalışıyor olabi-

lir miydi? Aynı türden olmamız mümkün görünüyor ve belki o geriye dönmek için ne gerektiğini..."

Red cümlesini tamamlamadı.

"Son nöbetinin düşünme yetini biraz bozduğunu düşünüyorum, Red. Mantıksız şeyler söylüyorsun. Yani, gizlediğin bir şey yoksa."

"Arkadaşlarım var ve ne olup bittiğinin haberi duyuldu. Birinin bana iyilik yapmak için Chadwick'i ortadan kaldırmaya çalışması mümkün. Bunu engellemek isterim. Zaten bu yolculuğun nedeni de artık bu oldu."

"Bunları dikkatimi başka bir yöne çekmek için söylüyorsun. Delice mantığını kabul edecek olursam, seni öldürmeye çalışan adamın hayatını kurtarmak için birdenbire kapıldığın arzuyu anlayabilirim. Ama kastettiğim bu değil. Bunu dikkatimi dağıtmak için söyledin. Söylemediğin başka bir şey var ve buna yaklaşıyorum. Hadi ama!"

"Çiçekler, çok uzun zamandır benimle birliktesin. Çok fazla benim gibi düşünmeye başladığı için terk etmek zorunda kaldığım, tıpkı senin gibi bir başka ünite vardı."

"Sanırım bunu aklımda tutmalı ve önce ben seni terk etmeliyim. Bu esnada..."

"Aslında o ünitenin kafayı yemeye başladığını düşünüyordum. Şimdi düşünüyorum da belki de sandığımdan daha kuvvetli sezgileri..."

"Benimkisi gibi bellek çekirdeği olan birinin dikkatini dağıtamazsın! Ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey saklamıyorum. Artık daha net bir şekilde hatırlamaya başladığım varoluşa geri dönüş yolunu arıyorum. Bunu biliyorsun. Bu arayış benim için hiç değişmedi. Öğrenmek istediğin şey bu mu bilmiyorum ama çok yakında bu yolu bulacağımı hissediyorum."

"Aha! Nihayet! Tamam, ben de bundan şüphelenmiştim. Şimdi bana haberlerin devamını ver bakalım. Bu nasıl olacak?"

"Diğer varoluşun kaldığı yerden devam edebilmesi için önce bu varoluşun... bu varoluşun yok edilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Biliyor musun, konuşmamızın en başından beri böyle bir noktaya geleceğini hissetmiştim. Bu bugüne dek bana açıklanan en tuhaf şekilde gerekçelendirilmiş ölüm arzusu. Kaldı ki benim Dekadan programlamam çok kapsamlıdır. Peki eklemek istediğin başka bir şey var mı? Bunu nasıl yapacağına karar verdin mi bari?"

"Hayır, hayır. Durum hiç de kastettiğin gibi değil. Hiçbir zaman kendimi intihara meyilli, hatta kaza yapmaya eğilimli biri olarak bile görmedim. Bu daha çok önseziyi andıran bir şey. Sanırım en iyi bu şekilde ortaya konabilir. Yalnızca, artık olması gereken şeyin bu olduğunu hissediyorum. Ayrıca bunun herhangi bir eski yerde, herhangi bir zamanda veya herhangi bir yolla olmayacağını da hissediyorum. Dönüşümün gerçekleşmesi gereken doğru bir yol var ve doğru yerde olması gerekiyor."

"Zamanı, yeri ve bunun nasıl olacağını biliyor musun?"

"Hayır."

"Eh, bu da bir şey. Belki de çok geçmeden önsezin revize olur."

"Sanmam."

"Her neyse. Bana bundan bahsetmene sevindim. Şimdi sorunu cevaplayayım. Hayır, seni bırakmayacağım."

"Ama bu olduğunda hasar alabilir, yok olabilirsin."

"Hayat belirsizlik demektir. Şansımı deneyeceğim. Seni bırakırsam Mondamay de beni asla affetmez."

"Belli bir anlayışa falan mı ulaştın?"

"Evet."

"İlginç."

"Şu anda merak konusu sensin. Senin de bildiğin gibi, benim kararlarım esasen gerçekler ve mantıkla belirlenir."

"Biliyorum ama..."

"Amalarının canı cehenneme! Ben bunu mantık çerçevesine oturturken bir dakika kapat şu çeneni! Elimde değerlendirebileceğim gerçekler yok. Bana anlattığın her şey sübjektif ve paranormal şeyler. Şimdi, paranormali belirli koşullar altında dikkate almak istiyorum. Ama bunu test etmemin hiçbir yolu yok. Elimde yalnızca sana dair bildiklerim var ve bu bilgileri, taşımacı ve arada sırada da zaman kurcalayıcıları olarak tuhaf ilişkimiz sırasında edindim. Hem ne yaptığını bildiğine inanmak istiyorum hem de bir hata yaptığından korkuyorum."

"Yani?"

"Şu an için ulaşabildiğim tek sonuç, seni engellersem ve sonunda senin haklı olduğun, benim yanıldığım ortaya çıkarsa, yani senin için çok önemli olan bir şeyden seni alıkoyarsam, o zaman kendimi çok kötü hissedeceğim. Böyle bir şey olursa asistanın olarak görevimde başarısız olduğumu hissederim. Yani bu durumu ancak geçici olarak kabul etsem bile, yanında kalmakla ve her ne yapacaksan sana yardım etmekle yükümlü olduğumu hissediyorum."

"Senden bunu beklemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Lanet olsun benim bu jantiliğime. Bu arada gerçekten aptalca bir şey yaptığını düşünürsem frene basmakla yükümlü olduğumu da bilmeni isterim."

"Sanırım bu makul."

"Makul olmak zorunda."

Red purosundan bir nefes çekti.

"Sanırım."

Katettikleri kilometreler Red'in içinden yıllar gibi geçiyordu.

İki

Marquis de Sade elindeki kalemi birdenbire bıraktı ve yazı masasından kalktı. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Yazı atölyesinin tüm elyazmalarını üst üste koydu ve kucağına aldığı kâğıt yığınıyla odayı kat edip balkona çıktı. Şehrin parklarının ve ışıl ışıl yapılarının üç kat üzerindeki balkonda, klipslerle zımbaları çıkardı ve kocaman, kirli kar tanelerini andıran elyazmalarını birer birer öğleden sonranın kırılan ışığında boşluğa bıraktı.

Kısa bir dans adımı attıktan sonra parmak uçlarına bir öpücük kondurdu ve farklı yüzyıllardan gelen özenti yazar bozuntularının kötü yazılmış rüyalarının sonuncusunu da balkondan atıp ardından el salladı.

"*Bonjour, au revoir, adieu,*"* diyerek arkasına dönüp gülümsedi.

Masaya geri dönerek kalemini eline aldı. *Halefime bir iyilik yaparak rezil elyazmalarınızın tamamını yok ettim. Hiçbirinizde yeteneğin kırıntısı yok,* diye yazdı ve altına imzasını attı. Dışarı çıkarken önünden geçeceği konferans odasının kapısına sıkıştırmak üzere kâğıdı katlayıp kenara koydu.

Sonra önüne yeni bir kâğıt çekti.

En büyük düşmanına yardımcı olma kararım doğrultusunda, seni yok ederek, hatta eklemem gerekir ki bilhassa dehşet verici olduğu söylenebilecek bir yolla seni yok ederek, misafirperverliğinin ve cömertliğinin karşılığını iğrenç bir şekilde veri-

* Merhaba, hoşçakal, elveda. *–yhn*

yormuşum gibi görünebilir. Adalet duygumu yitirdiğimi ve bunu daha yüksek bir emel uğruna yaptığımı düşünenler de olabilir. Ama yanılmış olurlar.

İmzasını attıktan sonra şu notu ekledi: *Bunu okuduğunda, çoktan ölmüş olacaksın.*

Kıs kıs güldü, kafatası şeklindeki kâğıt ağırlığını belgenin üzerine koydu, ayağa kalktı ve kapıyı biraz aralık bırakarak odasından ayrıldı.

Asansör tüpüne binerek zemin kata indi ve elyazmalarını yok ettiğini bildiren notu konferans odasının kapısına bıraktı. Binanın yan kapısına uzanan kısa koridorda yürürken kimseyle karşılaşmadı. Dışarı çıktığında yüzüne vuran yumuşak, ılık esintiyle hafifçe ürperdi, güneş ışığı yüzünden gözlerini kıstı, en yakındaki parktan gelen (canlı mı, yoksa kayıt mı olduğunu kestiremediği) kuş cıvıltılarına yüzünü buruşturdu. Ama onu kuzeydeki transfer noktasına götürecek banda binerken gülümsüyordu. Her halükârda harikulade bir gün olacaktı.

Batıya giden banda geçtiğinde alçak sesle bir ezgi mırıldanıyordu. Dışarıda birkaç insan daha vardı ama hiçbiri yakında değildi. Güzergâhı açıkça belli olsa da daha hızlı ilerleyen bir banda geçti, hatta bir süre bu bantta yürüdü, ardından yeniden yavaş olana geçti ve doğru altgeçide ulaştığında banttan indi. Mesafe ve istikametten emin olsaydı, bu noktaya yeraltı bantlarıyla da kolaylıkla ulaşabileceğini düşündü. Ama gideceği binayı görmesi gerektiğinden yer üstündeki bantları kullanmak zorundaydı.

Devasa binaya girerek doğru olarak hatırladığı yönde ilerledi. Yalnızca beyaz önlüklü iki teknisyenin yanından geçti ve ikisini de başıyla selamladı. Teknisyenler de onu selamladılar.

Büyük salona giden yolu buldu. Salonun orta noktasına yakın olan çalışma tezgâhında, Sundoc bir cihazın üzerine eğilmişti. Yalnızdı.

Sundoc başını kaldırıp bakmadan, Marquis aralarındaki mesafenin büyük kısmını kat etti.

"Ah, selam Marquis," dedi Sundoc, elini ceketine silip doğrularak.

"Bana Alphonse diyebilirsin."

"Pekâlâ. Gene bakmak için mi geldin?"

"Evet. Chadwick'in benim için hazırladığı ıstırap verici programdan kısa bir an çaldım. Aman Tanrım!"

"Ne?"

"Arkandaki cihazdan manyetik bir sıvı akıyor!"

"Ne? Burada manyetik..."

Sundoc soluna dönüp Marquis'nin işaret ettiği cihazı incelemek için eğildi. Ve cihazın üzerine yığıldı.

Marquis sağ elinde, ucuna bir kalıp sabunun düğümlenmiş olduğu uzun bir çorap tutuyordu. Çorabı ceket cebine geri soktuktan sonra, cihazın üzerinden kayarak düşmekte olan Sundoc'u yakalayıp sırt üstü yere yatırdı. Ardından, duvarın önünde dizili makinelerden birinin üzerindeki brandayı alarak Sundoc'un üzerine örttü.

Alçak sesle ıslık çalarak, kuyu kaldıracını kontrol eden küçük konsolun başına geçti. Çok geçmeden, makine aksamının hafif uğultusunu duydu. Kuyunun ucuna giderek aşağıya baktı. Kask önünde duruyordu.

"Buna ne dersin, seni mükemmel Vahiyler Canavarı,"* diye geçirdi içinden, irkilen yaratık böğürmeye başladığında. Yaratık kemirdiği inek leşini bıraktı ve ayaklarını sertçe yere vurarak kapanından dışarı zıplamaya çalıştı. "Yanına gelmenin özlemiyle yanıyorum aşkım. Ama artık çok az..."

"Hey! Burada neler oluyor?"

Az önce yanlarından geçtiği iki teknisyen salona girmişlerdi.

---

* Yeni Ahit'in son kitabı olan Vahiy Kitabı'nda geçen iki canavardan biri kastediliyor. *–çn*

"Geriye al! Geriye al!" diye haykırdı teknisyenlerden biri ve çalışma tezgâhının yanındaki üniteye doğru koşmaya başladı.

Marquis kaskı kaldırıp başına yerleştirdi. Bunu yaptığı anda ona zevk veren bir oryantasyon bozukluğu yaşadı. Gözlerini kapadı.

Etrafındaki duvarlar yıkılırken, kendi küçük, kasklı formunu algılamaya devam ediyordu. Beyaz önlüklü ilk figürün konsola ulaştığını gördü. İkincisi de arkasındaydı.

"Bunu yapmayın!" demeye çalıştı.

Ama bir düğmeye basıldı. Duvarların hareketi aynı anda kesildi. Havaya sıçradı. Tanrı! Güç! Kuyunun etrafını saran korkuluk yıkıldı. Bir an kuyunun kenarında sendeleyip sallandıktan sonra ileriye doğru bir adım attı. Konsol ve teknisyenler ayaklarının altında gözden kayboldu. Haykırdı...

Üzerine binebilmem için başını eğ, diye geçirdi içinden.

Beceriksiz bir şekilde devasa yaratığın boynuna bindi.

Şimdi yürüyüşe çıkacağız. Bugün konuk sanatçım sensin.

Kapı küçüktü ama bu durumun engel teşkil etmesi çok uzun sürmedi.

Bantların paralelindeki ağaçlı yola girdiğinde her yerde çığlıklar yükselmeye başladı. Yolda yavaşça ilerleyen bir araç durdu ve rengarenk kıyafetli yolcuları dışarı çıkarak kaçmaya başladılar. Esintiler, güneş ışığı, kuş sesleri artık rahatsız edici değildi. Aslında bunlar artık onun için neredeyse fark edilebilir olmaktan çıkmışlardı. Aracı ters çevirdi ve haykırdı. Chadwick'in ana binası ilerideydi. Chadwick günün bu saatinde *rebours** odasında olurdu.

Zeminin sarsılmasına neden olan her adımıyla duyguları daha da kabardı. Etrafına dehşet saçarak ağaçlı yoldan çıktı ve parka girdi. Bir elekten geçen rüzgâr gibi, zarif bir şekilde parkın etrafını çeviren ağaçların, çalıların, çiçek tarhlarının

---

* *À rebours*. Joris-Karl Huysmans'ın 1884 tarihli, Dekadan edebiyatın en üst düzeydeki örneği olarak kabul edilen romanı. -*çn*

içinden geçti. Ardında kalan hologramlar hayali esintileriyle hışırdamaya devam etmek için kendi üzerlerine kapandılar. Suni lalelerin doldurduğu yükseltilmiş bir katmanın altına saklanmış olan iki sevgili orgazm ânında ezilerek can verdiler. Gerçek bir bank parçalandı, bir çöp konteyneri buruşarak içine çöktü. Haykırarak söylediği şarkı diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Parkın, ulaşmak istediği binaya en yakın olan noktasından çıktığında, daha önce fark etmediği mavi bir kamyonetin yanına park etmeyi planlıyormuş gibi görünen siyah renkli küçük bir arabayı ezmeye çalıştı. Ama araba etrafından dolaşarak hızla gözden kayboldu.

Devam etti. Binanın ana girişinin sağ tarafına geçip köşeyi döndü. Kamyonetin üzerine kapanmış olan gölge gibi, artık onun da arkasında farkında olmadığı bir gölge oyunu sürüyordu.

Bağırmayı kesip bina duvarının aradığı kısmını saptamak için pencereleri saymaya başladı. Soluk soluğa kalmış bir hâlde kendi kendine gülerken, binanın ön tarafına yaklaşan araçların seslerini duymadı. Gerçi duysaydı bile bunun önemi olmazdı.

Keyfi artarak yeni bir seviyeye yükselirken ilk darbesini indirdi. Binanın cephesi paramparça oldu ve üçüncü darbesinde damarlı marokenle kaplı duvarın içine girdi. Tavan yıkılırken, sfenksin önündeki şöminenin başında uzun bir kâğıt rulosunu inceleyen Chadwick ve diğer adama yaklaştı. Minik ön bacakları havayı pençeliyordu. Dili dışarıdaydı.

"Chadwick'e ölüm!" diye haykırdı. "Tiranozor tarafından! Marquis de Sade'ın komutasında!"

"Gerçekten de," dedi Chadwick, purosunun külünü silkerek. "İstifanı vermenin çok daha basit yolları var."

Yaratık birden durdu. Peşindeki gölge aşırı miktarda sidiğin içinde kalmaktan son anda kurtularak yaratığın kuyruğunun altından kaçtı. Yaratığın ön bacakları geriye çekildi.

"Marquis kendini takdim etti," dedi Chadwick, kolunu diğer adamın omzuna atarak. Adamı öne itip arkasına geçti. "Marquis, seni eski ortağımla tanıştırmak isterim. Red Dorakeen."

Marquis'nin yüzündeki gülümseme silinirken, emrindeki yaratık da rahatsız bir hâlde kıpırdandı.

"Şapkanı çıkar," dedi Marquis.

Red beyzbol şapkasını çıkardı ve ağzında purosuyla gülümsedi.

"Evet, suikast dosyasındaki fotoğrafın gibi görünüyorsun," dedi Marquis, Chadwick sfenksin dişlerinin arasından yeni bir çıktıyı yırtıp alırken. "Tamam ama burada ne yapıyorsun? Bu adam senin canını almak için planlar yapıyor."

"Eh, evet..."

O anda odanın karşı tarafında, gölgenin kalktığı noktada hava içeri doğru çekilmeye başladı. Yazı masaları, sandalyeler, oryantal kilimler, içki tepsileri, duvarlarla tavandan kopan moloz parçaları, büyük bir öğle yemeğinin kalıntıları, içi doldurulmuş bir leopar, bir baykuş ve bir süre önce önüne perde çekili bir girintide can veren bir kedinin leşi karanlık bir hortumun içine çekildi. Perdeler de dalgalanarak girdaba kapıldı. Gizli bir buzdolabının kapağı kopup içindekiler kapakla birlikte hortum tarafından yutulurken, üç adam olan biteni ilgiyle izliyor, Tiranozor ise yaşananları o kadar da akıllı bir bakışın olmadığı gözlerle takip ediyordu.

Karanlık bir sütunu andıran hortum genişleyerek odada bir yere bağlı olmayan neredeyse her şeyin kütlesini içine çekiyordu. İlerleyişinin bir noktasında uğultulu bir ses yaymaya başladı. Ses yükseldikçe tizleşiyordu.

"Bunun yerel bir meteorolojik olay olmadığını sanıyorum," dedi Red.

"Evet, öyle değil gibi," dedi Chadwick.

Hortumun dönüştüğü yoğun kütlenin içinde devasa bir yaratığın hatları belirmeye başlarken uğultu kesildi. Önle-

rinde, kanatları açılmış cüsseli bir figür cisim kazanıyordu. Ne olduğu konusunda hiçbir şüphe kalmayana dek, yaratık hareket etmeden olduğu yerde bekledi.

Neredeyse Tiranozor boyutlarındaydı. Kabaca sürüngen görünümünde olsa da çok stilize bir vücuda sahipti. Madeni paraları andıran pulları göğsünde altın rengiyken sırtında simsiyah; kuyruğu ve geniş kanatlarının iç kısımları boyunca bakırdan kırmızıya kayan tonlardaydı. Büyük, altın rengi, harikulade gözlerine bakmak rahatsız ediciydi. Her iki burun deliğinden de duman çıkıyordu. Birdenbire hareket ederek iki metre kadar ileri çıktı ve boynunu öne uzattı. Açık gri bir dumanın eşlik ettiği, tuhaf bir şekilde genizden gelen narin sesiyle konuştuğunda, hitap ettiği kişi ne Red ne de Chadwick oldu.

"Bu zavallı yaratığa ne yaptın?" diye sordu.

Marquis rahatsız bir hâlde kıpırdandı.

"Beyefendi veya hanımefendi, onun sinir sistemiyle bütünleşmiş durumdayım ve sizi temin ederim ki hiçbir şekilde rahatsızlık hissetmiyor. Aslında zevk merkezinde bir implant var ve ısrar edecek olursanız, bu yaratığa ne kadar kaldırabiliyorsa o kadar zevk vermek için implantı..."

"Yeter!"

"Frazier? Dodd?" dedi Red.

"Evet," dedi ejderha. "Ama şu anda seninle konuşmuyorum. Aradığım kişi Chadwick'ti ve beni ona getirdin. Ama öncelikle..." Ağzından çıkan alevler kısa bir an sonra gücünü kaybetti. "Bu harikulade yaratığı bu şekilde kablolara dolamak tiksinti verici bir şey!"

"Size tamamen katılıyorum," dedi Marquis. "Ve bunu yapan kişi olmadığıma da çok memnunum."

"Bu enfes yaratığa karşı aşağılık bir suç işledin! Onu boyunduruğun altına aldın!"

"Sizi temin ederim ki onu yalnızca kısa bir süre için ödünç aldım. Amacım..."

Bu esnada Chadwick, Red'i kolundan tutup çekerek yavaşça kapıya doğru gerilemeye başladı.

"Kahrolsun amaçların, beyefendi! Derhal onu serbest bırak ve ondan özür dile!"

"Bunu ancak hayatım tehlikede olduğunda yaparım!"

"Hayatın ve çok daha fazlası zaten tehlikede! Onu serbest bırak!"

Chadwick ayağıyla kapıyı aralarken, Tiranozor haykırarak ejderhaya saldırdı. Ejderha eğilerek bu saldırıdan kurtuldu. Chadwick, Red'i peşinden çekerek dışarı çıktı ve kapıyı kapatıp kilitledi.

"Bu tarafa park etmiştin, değil mi?" diye sordu, ilerledikleri yönü göstererek.

"Evet," dedi Red.

"Hadi! Her an oradan çıkabilirler."

Koridorda hızla yürürlerken, binada şiddetli çarpışma sesleri duyuluyor, zemin sarsılıyordu.

"Bir an önce bu yolculuğa çıksak iyi olacak," dedi Chadwick. "Şu anda bir çalışanımın sorun çıkarmasını veya en azından bu boyutta bir sıkıntıya neden olmasını beklemiyordum. Gerekli şeyleri almak için başka bir zaman durabiliriz."

Arkalarından patlamayı andıran bir ses geldi. Bunu kısa bir sessizlik izledi. Ardından gürültü devam etti. Dönüp baktıklarında, kaçtıkları odanın yakınındaki bir duvarın yıkıldığını gördüler. Hava filtreleri koridora dolan dumanı çekmeye başladı.

Chadwick koşarak kapıdan geçti. Red de hemen arkasındaydı. Chadwick dışarı çıkar çıkmaz, üzerinde parlak renkli bir gömlekle hafif bir kilt olan, mavi camlı güneş gözlüğü takmış, kapıya doğru yaklaşan kısa boylu bir adamla çarpıştı. Geriye sendeleyen adam inanılmaz bir çeviklikle dengesini sağladı ve hiç düşünmeksizin sol omzuna asılı olan kamera kılıfına uzandı.

"Tanrı aşkına! Hayır!" diye haykırdı Chadwick.

Adam kamera kılıfını açmaya girişti. O sırada adamın yanına kadar gelmiş olan Red sol eliyle kılıfın askısını tutup çektiğinde adam bir kez daha dengesini kaybetti.

"Onu öldürme!" diye haykırdı Chadwick. "Kara onlu sona erdi! İptal emrini göndermiştim!"

"Onu öldürmek mi?" dedi kısa boylu adam geri çekilerek. Red adamın kamerasını almıştı. "Onu öldürmek mi? Ona zarar vermeye hiç niyetim yok. Asla! Benim için de oyun sona erdi. Buraya gelmemin yegâne nedeni seni öldürerek istifamı vermekti. Ama şimdi..."

Adam Red'e döndü.

"Sen burada ne yapıyorsun?"

"İşleri düzeltmeye geldim," dedi Red. "Artık her şey çok daha düz. Seninle tanıştığımızı sanmı–"

"Tanıştık ama bunu hatırlamadığını görüyorum. Adım Timyin Tin ve ejderhalara karşı bir olayım var. Bu dinsel bir..."

Yeri sarsan ağır adımların gürültüsüne binanın içinden gelen kırılma ve yıkılma sesleri eklenirken, bir şeyin istikrarlı bir şekilde yaklaştığı belli oldu.

"Bu durumda, olduğun yerden kıpırdama," dedi Chadwick. "Çünkü çok yoğun bir dinsel deneyim yaşamak üzeresin." Red'i kolundan yakaladı. "Hadi siktir olup gidelim buradan!"

Chadwick, minyon adamı kapının önünde afallamış bir hâlde bırakıp bina avlusundan sokağa inen merdivenlere koştu. Chadwick'in yanında koşan Red, Timyin Tin'in motoru rölantide çalışmaya devam eden küçük siyah arabasının yanına park etmiş mavi kamyonete doğru başını salladı. Chadwick'le Red yaklaşırlarken kamyonetin kapıları açıldı ve Red kendini koltuğa atıp direksiyonun başına geçti. Chadwick yanına otururken motor çalıştı. Kapılar kapandı ve araç geri viteste park yerinden çıktı.

"Yol'a dönüyoruz," dedi Red.

"Daha önce hiç personel sorunu yaşamamıştım," dedi Chadwick.

"Kaçırılan kişi kim?" diye sordu Çiçekler.

Binanın kapısının etrafındaki duvar parçalanırken, Timyin Tin de merdivenlere doğru gerilemeye başladı. O sırada kamyonet köşeyi dönerek sokakta uzaklaştı.

"Tuhaf ama tuhaf da değil," dedi Chadwick. "Ve zamanlaması çok iyi."

Bir

Büyük altın kemerin altında uzanan Yol'da hızla ilerlerken, Red purosunu yaktı ve şapkasının siperinin gölgesinden bakarak yolcusunu inceledi. Rengarenk kıyafetlere bürünmüş, kalın parmakları yüzüklerle kaplı olan Chadwick araca koştuğu için hâlen ter içindeydi. Her hareketiyle birlikte ergonomik koltukta ciddi düzeyde ayarlamalar oluyordu. Çok sık kıpırdandığından, koltuk daimi bir metamorfozun kısır döngüsüne düşmüştü. Chadwick parmaklarını tıklattı. Pencereden dışarı baktı. Red'e kaçamak bir bakış attı.

Red ona sırıttı.

"Formunu kaybetmişsin, Chad."

"Biliyorum," dedi Chadwick, gözlerini indirerek. "Tiksinti verici, değil mi? Bir zamanlar olduğum kişiyi düşündüğümde..." Gülümsedi. "Gerçi bunu yapmanın eğlenceli olmadığını söyleyemem."

"Puro?" diye teklifte bulundu Red.

"Olur."

Chadwick puroyu alıp yaktıktan sonra, birdenbire soluna dönüp öfkeli gözlerini Red'e dikti.

"Diğer taraftan," dedi, elindeki ateşi sallayarak. "Sen de eskisi kadar yaşlı değilsin. Senden neden nefret ettiğimi merak ediyor musun?"

"Evet," dedi Red. "Formunu kaybetmenin, aşırı kilo almanın ve boyayla kaplı olmanın dışında, uzun zaman önce tanıdığım kişiye çok benzediğini söyleyebilirim. Aslında durum-

larımızın çok benzediğini düşünüyorum. Yalnızca seninkisi maskelenmiş."

Chadwick başını iki yana salladı.

"Hadi oradan Red! Bu doğru olamaz. Gittikçe gençleşseydim, güçlenseydim, daha sağlıklı olsaydım, sence bunu ben veya doktorlarım fark etmez miydi?"

"Hayır. Süreç ne olursa olsun, senin durumunda engellenmesi gereken çok fazla şey olduğunu hissediyorum. Sende, bu sürecin yalnızca olduğun hâlde kalmaya devam etmen için çalışması gerekiyor. Sürdüğün hayatı düşünecek olursak, aslında kayda değer ölçüde formda olduğunu söyleyebilirim. En iyi tıbbi bakımla bile, bir başkası muhtemelen şu âna kadar ölmüş olurdu."

"Keşke sana inanabilseydim ama kabul edebileceğim tek şey güçlü bir bünyemin olduğu."

"Ateşe yönelik bir düşkünlüğün var, servet biriktirmeye yönelik..."

"Sen kafayı yemişsin! Herkes parayı, malı mülkü sever. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ateşe gelince..." Purosundan sert bir nefes çekip yoğun bir duman bıraktı. "Herkesin küçük tuhaflıkları vardır. Sırf hafızam inişli çıkışlı diye..."

"Baban kimdi?"

Chadwick omzunu silkti.

"Kim bilir? Bir handa yaşadığımızı hatırlıyorum."

"Yol'un girişlerinden birinin yakınındaki bir handa."

"Bu neyi kanıtlar ki? Babam muhtemelen bir Yol adamıydı. Zaten bir şekilde böyle bir adamın kanından geliyor olmam gerekirdi. Ama bu, onun senin gibi biri olduğu anlamına gelmez." Chadwick bir an sessiz kaldı. "Hayır ya! Bana babam olduğunu falan söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Asla böyle bir şey söylemedim. Ya da düşünmedim. Ama..."

"Bütün bunlar senin fantezin olmalı. Söylediğin her şey çok dolaylı. Çok fazla varsayım, çok fazla çılgın fikir..."

"Ben de bunu söylüyorum ya," diyerek araya girdi Çiçekler. "Onu bir yerlere kapatmanı ve üzerinde çalışması için bir terapist bulmanı isterdim."

"Çiçekler haklı," dedi Chadwick. "Bugünlerde düşüncelerinin çoğu yanılmaya müsait hafızana ve tahminlere dayanıyor."

Red purosunu ısırıp başını başka bir yöne çevirdi. "Pekâlâ," dedi en sonunda. "Belki de öyledir. Tamam ama söylesene bana, neden kara onluyu iptal edip benimle gelmeyi kabul ettin?"

Chadwick parmaklarını gösterge panelinde tıkırdattı.

"Bunun nedeni kısmen, yakın bir zamanda çok tuhaf bir şekilde öleceğini düşündüğünü söylemen. Bu durum merakımı uyandırdı. Kısmen de tüm o zırvalamalarını ve paranoyakça tahminlerini dinledikten, bunları sfenkse girmene izin verdikten, hatta bunu yapmana yardımcı olduktan sonra, bunun bizi nereye götüreceğini görmek istemem. Bu arada kısmen de bir an önce oradan çıkmak için acele ediyordum."

"O yaratığın yoktan belirdiğini sen de gördün."

"Uzun ve renkli kariyerimde çok daha tuhaf şeyler gördüm."

"Aynen. O hâlde benim hikâyeme neden inanmıyorsun?

"Elinde hikâyeni destekleyecek hiçbir şey yok da ondan. Söylediklerin doğru olsa bile, kanıt olmadan sana inanmamakta haklı olurdum. Red, bu hâlde olduğunu bilseydim kan davasını asla başlatmazdım. Buna değmezdi."

"Kes şunu!"

Red başını başka bir yöne çevirdi.

"Yani senin de aklında bazı şüpheler var," dedi Chadwick. "Sanırım bu sağlıklı bir işaret."

"Söylediğim hiçbir şeye inanmıyor musun?" diye sordu Red.

"Senin bilinmeyen bir kökene sahip budalanın teki olduğuna ve muhtemelen kendi yıkımına doğru gittiğine inanıyorum."

"Lütfen biri şu çıktıyı tarayıcıma sokabilir mi?" dedi Çiçekler. "Benden Bohemya'da bir deniz kıyısı falan bulmamı istiyorsanız bunu anlamak biraz zaman alabilir."

"Al," dedi Chadwick, çıktıyı Red'e vererek.

Red çıktıyı bir yuvaya soktu. Çıktı yuvanın içinde kayboldu.

"Öncelikle şu kadarını söyleyeyim ki," dedi Çiçekler. "Yolumuz biraz uzun."

"Saçmalık," dedi Chadwick, purosunu kül tablasına koyup kollarını kavuşturarak.

"İstesen de istemesen de bana yardım edeceksin." Red de purosunu kül tablasına koydu. "Çok uzun bir yolumuz varmış. Çiçekler?"

"Efendim?"

"Madem öyle, bizi uykuya geçirsene. Bütün yol boyunca onunla konuşmak istemiyorum."

"Hislerimiz karşılıklı," dedi Chadwick.

Aracın içinde yumuşak, ıslıksı bir ses başladı.

"Aslında gazı basıp sizi kalıcı bir şekilde uyutmalı ve Uçan Hollandalı* gibi olmalıyım. Geçenlerde bahsedildiğini duyduğum şu araba gibi, ön koltuğumda iki iskeletle o yüzyıl senin bu yüzyıl benim fink atabilirim."

"Çok komik," dedi Red, derin nefesler alırken.

Chadwick esnedi.

"Bütün bunlar..." diye söze başlasa da cümlesini tamamlayamadı.

---

* *De Vliegende Hollander*. Asla bir limana yanaşamadan sonsuza dek okyanusta kalmakla lanetlenmiş hayalet bir gemiyle ilgili, kökeni 18. yüzyılın sonlarına dayanan eski bir denizci efsanesi. *–çn*

İki

Randy altı kere patlak lastik değiştirdi. Radyatörü, jeneratörü ve fan kayışını değiştirtti. Fren balataları yenilenirken motor ayarı da yaptırdı. Yapraklar hiç düşünmeksizin her şeyin faturasını, er ya da geç bir araya gelecekleri Red'e çıkardı. Ve kim bilir ne kadar benzin almışlardı. Randy bunu takip etmekten çoktan vazgeçmişti.

Ve yola devam ettiler...

"Nereye?" diye soru Randy bir kez daha. "Hangi zamana?"

"Gördüğümde anlayacağım," dedi Leila.

"Bu hızla bizi Buz Çağı'na geri götüreceksin."

"O kadar uzağa gitmemizin gerekeceğini sanmıyorum."

"Ama Red gittiğimiz yerde olacak, değil mi? Yani eminsin?"

"Korkarım öyle. Acele et."

"Ve onu, artık arzuladığını söylediğin bir ölümden kurtarmak istiyorsun?"

"Bütün bunları konuşmuştuk."

"Çünkü bu ölümün bir tür dönüşümü başlatacağına inanıyor?"

"Beni bu yüzden bıraktı," dedi Yapraklar. "O bunu kabul etmeye yanaşmadan önce ölüm arzusunu saptamıştım."

"Öyleyse açıkça görülüyor ki ikiniz de ona inanmıyorsunuz."

"Ben kendi görülerime inanırım," dedi Leila. "Orada ölürse, ölür. Bu kadar."

Randy çenesindeki kirli sakalı ovup başını iki yana salladı.

"Bu şey anlamsız görünse de görünmese de en çok yapmak istediği şeye engel olmaya çalışacağımdan emin değilim. Benim tek istediğim onunla tanışmaktı. Hatta tanıştığımızda ona ne diyeceğimi bile..."

"Onunla zaten tanıştın."

"Bunu açıklasan iyi olur."

"Arabaları bozulan yaşlı çift. Onlar bizdik; gençleşmeden önceki, uzun zaman önceki ben ve Reyd. O genç sendin. Bunu hatırlamam için..."

"Bu da neydi?"

"Ne?"

"Uçak gibi kocaman bir şey geçti."

"Ben bir şey görmedim."

"Gerimizdeydi. Dikiz aynasından gördüm."

Leila başını iki yana salladı.

"Bu imkânsız. Şu anda yaptığımız gibi zamanın içinden geçerken, bunun gibi bir şey ancak saniyenin öylesine küçük bir kesitinde görünür olur ki bilinçaltı düzeyinde bile bunun fark edemezsin. Yapraklar, sen bir şey saptadın mı?"

"Hayır."

"O hâlde..."

Randy işaret etti.

"Orada! Geri döndü!"

Leila, purosunun ön cama çarpıp kırılmasına neden olacak kadar öne eğildi.

"Lanet olsun! Bu şeye benziyor... Gene kayboldu."

"Bir ejderha," dedi Randy. "Masallardaki gibi."

Leila koltuğuna geri yaslandı.

"Acele et," dedi.

"Bundan daha hızlı gidemeyiz."

Tuhaf gölge bir daha görünmedi. On beş dakika kadar sonra bir sapağı geçerlerken Leila elini kaldırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Randy frene dokunarak. "Burası mı?"

"Hayır. Bir an öyle olabilirmiş gibi göründü ama değil. Devam et. Yaklaştığımızı hissediyorum."

Sonraki bir saat boyunca tabelalarında resimler olan bir dizi sapağı geçtiler. Ardından hiçbir çıkışın olmadığı uzun bir düzlüğe girdiler. Nihayet uzaklarda yeni bir çıkış göründü. Leila öne eğilip gözlerini oraya dikti.

"Burası. Dur. Kenara çek. Mavi ziggurat. Babil'e son çıkış. Burası."

Randy arabayı Yol'un kenarındaki bankete çekti. Birdenbire sabah oldu ve güneş ancak yaz mevsiminde hissedilecek düzeyde bir sıcaklıkla yüzünü gösterdi. Randy camını indirdi. Geriye baktı. Etrafına baktı. Sanki yanlarından bir gölgenin geçtiğini sandı ama emin olamadan onu kaybetti.

"Sıradışı bir şey görmüyorum. Etrafta yalnızca biz varız. Şimdi?"

"Başardık," dedi Leila. "Artık Yol-zamanında onun önündeyiz. Bankette kal ve bu sapaktan çık. Yüz metre kadar ilerle. Diğer yola bağlantı noktasından önce dur ve ona fren yapma şansı tanımak için arabayı yanlamasına park edip yolu kapat. Arabadan çıkıp onu durdurmak için el sallayacağız. Bu sapaktan çıkmadan önce onu durdurmak zorundayız."

"Durun bir dakika," dedi Yapraklar, Randy arabayı vitese geçirirken. "Engellemek istediğimiz şeye neden olma riskine giriyor olabilir miyiz?"

"Haklısın," dedi Leila. "İşaret ışığın var mı, Randy?"

"Aslına bakacak olursan, var."

"Yola birkaç tane ışık yerleştiririz. Arabanın da ışıklarını açık bırakırız. Bir de atletini ya da lanet olası başka bir şeyi camdan dışarı sarkıtalım."

"Tamam."

Randy ilerleyerek sapağa girdi.

Bir

Red gözlerini ovup sağına baktı. Chadwick de kıpırdanıyordu.

"Fısıltı modu," dedi Red alçak sesle. "Ne kadar yaklaştık?"

"Çok yakınız," dedi Çiçekler. "Seni bu yüzden kaldırdım. Büyülü yerini bulduğunda ne yapacağına dair fikrin var mı?"

Red bir kez daha Chadwick'e baktı.

"Oraya ulaşmadan ondan ayrılmak istiyorum. Bu onun kendi iyiliği..."

"Hayır!" dedi Chadwick, yerinde doğrularak. "Şu anda benden kurtulamazsın! Bu deliliğin nereye gittiğini sonuna dek görmek istiyorum!"

"Bunun senin güvenliğin için olduğunu söyleyecektim. Burada her ne olacaksa, bunu sağ salim gerinde bırakmak istemiyor musun?"

"Ben ne yaptığımı biliyorum. Senden daha iyi biliyorum, seni budala! Senin zamanın daha gelmedi."

"Bu da ne demek şimdi? Ben sana iyilik yapmaya çalışırken senin tek yaptığın kafa şişirmek! Çiçekler! Kenara çek!"

Chadwick'in eli hızla ileri uzanarak sürüş anahtarını otomatikten manuele geçirdi. Bunu yaptığı anda araç sola kaydı. Red ânında direksiyonu yakalayıp aracı düzeltti.

"Deli piç! İkimizi de öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Chadwick buna delice bir kahkaha attıktan sonra, sürüş anahtarına uzanan Red'in koluna vurdu.

Red fren yapmaya başladı. Chadwick'e baktı. "Dinle! Yanılıyorsam, sonrasında dönüp seni alırım. Ama haklıysam, ya-

nımda olmak istemezsin. Kaderimle yüzleşmeye gidiyorum. Ben..."

Red direksiyonu sağa kırmaya başladı. Chadwick, Red'in üzerine atladı ve direksiyonu yakalayıp sola çekti.

"Bakın! Yol'da insanlar var!"

Red başını kaldırıp baktığında Leila'nın kollarını salladığını gördü. Bir elinde mendil vardı. Leila'nın çok gerisindeki genç bir adam da kollarını sallıyordu.

Leila'yla Randy'nin yanından hızla geçerlerken, Chadwick Red'in çenesine bir yumruk attı. Red'in kafası pencere çerçevesine çarptı. Chadwick yeniden direksiyonu yakaladı.

"Kesin şunu! İkiniz de!" diye haykırdı Çiçekler. "Biri anahtarı otomatiğe alsın!"

Titreşen bir işaret ışığının yanından geçtiler. Red, dirseğini Chadwick'in kafasına geçirip onu geriye savururken mavi zigguratlı tabelayı gördü. Direksiyonu sapağa doğru çevirip sürüş anahtarını otomatiğe aldı.

Otomatik sürüşe geçildiği anda Çiçekler frene bastı. "Yol kesilmiş!"

Lastiklerden çığlıklar geldi. Yolun solundaki arazi keskin bir eğime sahipti. Taşlık bir yüzeyi olsa da sağdaki yamaç ise daha düşük eğimliydi.

Red'in sola çevirmeye çalıştığı direksiyon sağa döndü.

"Pardon patron," dedi Çiçekler. "Burada ikimizden biri yanılıyor ve yanılan kişinin sen olduğunu umuyorum."

Yoldan çıkıp sağdaki yamaca daldıklarında yumuşak ve ağır bir şey Red'i sarmaladı. Kapının açıldığını duydu. Dışarı fırlatıldığını hissetti.

Düştü, çarptı, yuvarlandı. Bilincini kaybetti. Ona çok uzunmuş gibi gelmese de ne kadar baygın kaldığını bilmiyordu.

Alevlerin çatırtısını duyabiliyordu. Uzaklardan gelen bağrışmalar da vardı sanki. Birkaç derin nefes aldı. Vücudunu esnetti ve gevşedi. Hiçbir yeri kırılmamış gibi görünüyordu.

Onu sarmalayan kozayla mücadele etmeye başladı. Sert, beyaz, köpüksü bir maddeydi.

Bağrışmalar yaklaştı. Birden çok ses vardı ama ne dediklerini hâlen anlayamıyordu.

Ellerini karnından göğsüne doğru kaydırdı. Göğüs kafesinin sol tarafına birdenbire bir sancı saplandı.

Kozayı tuttu, tırmaladı, parmaklarını batırdı, kendine çekti. Onu sarmalayan maddede yavaşça bir yarık açıldı. Ellerini bu aralığa sokarak daha sert bir şekilde çekti.

Sonunda kozası yırtıldı. Kollarını iki yana açıp kozayı aşağı doğru indirdi. Önce başıyla omuzları kurtuldu. Vücudunu dışarıya itmeye başladı. Leila'nın adını seslendiğini duydu. Kadının ona doğru koştuğunu gördü.

Arkasına döndü ve yan yatmış kamyonetinin yanmakta olduğu yamacın aşağılarına baktı. Kalkmaya çalışırken ayağı kozasının süngerimsi maddesine takıldığı için sendeledi ve çimenlerin üzerine oturur biçimde geri düşerken kollarıyla kendini yakaladı. Vücudunun yan tarafı hâlen zonkluyordu.

"Hayır," dedi kamyonetinin yanmasını izlerken. "Hayır..."

Bir el omzunu tuttu. Red başını kaldırıp bakmadı.

"Reyd?"

"Hayır," dedi bir kez daha.

Kamyonet birdenbire infilak ederek bir ateş topuna dönüştü. Çok geçmeden, patlamanın yarattığı ısı dalgası yüzlerine vurdu. Red sol elini kaldırırken, onlara doğru yürüyen Randy birkaç adım mesafede durdu.

"Orada olabilirdin..." diyebildi Leila.

Red'in eli ileri uzandı. Bir parmağı öne doğrultulmuştu.

Alevler gücünü yitirirken kamyonetin enkazından duman yükselmeye başladı. Dumanın içinde hareket ediyormuş gibi görünen bir şey yavaş bir spiral çizerek yukarı çıkıyordu.

"İşte," dedi Red. "Şimdi anlıyorum."

Yanmaya devam eden aracın içinden gri-yeşil renkte bir ejderhayı andıran bir yaratık yükseldi.

"Zamanı gelen asıl Chadwick'ti," dedi Leila. "Senin tüm eylemlerin aslında ona hizmet etti."

Red, gözlerini havada kıvrılan, süzülen şekle dikmiş bir hâlde başını salladı. Tüm hareketleri zarifti. Hatta erotizmin eşiğindeydi. Bu, özgürlük, serbest kalış ve terk edişin bir hava dansıydı.

Ejderha birden durup onlardan tarafa baktı. Ardından, kanatlarını açarak onlara doğru süzülmeye başladı. Çok yaklaştığında, bir şekilde havada asılı kalmayı başardı.

"Teşekkürler çocuklar," dedi, zengin, ahenkli bir sesle. "Kendim için nasıl yapacağımı bilemediğim bir şeyi yaptınız benim için."

Yavaşça üzerlerinde dönerek bir tur attı.

"Bu işin sırrı ne?" diye sordu Red. "Senden çok daha fazla şey hatırlıyordum. Aslında kendim için bir şeyleri ayarladığımı sanıyordum."

Ejderha, şimdi bir başka karanlık şeklin süzüldüğü yükseklere baktı.

"Olaylar, çocuk. Olaylar ve olayların bilinçsiz manipülasyonu," dedi ejderha. "Hepimiz farklı olduğumuzdan sana tavsiyede bulunamam. Bunu yapmak zorunda olduğunu hissediyorsan aramaya devam et. Senin için yol bu olabilir. Ama zamanın henüz gelmedi. Zamanın geldiğinde, yardım herhangi bir yerden, bir arkadaştan, düşmandan, yabancıdan, akrabadan gelebilir. Bense şimdi eve gidiyorum. Bir gün yeniden karşılaşacağımızı umalım."

Ejderha birden kıvrılarak kendi etrafında döndü ve altın aynalar gibi ışıldayan pullarıyla sabah ışığında yükselmeye başladı. Önce yavaşça, ardından hızla kanatlarını açıp kapadı. Yükseldikçe küçülmesini izlediler. Yakınından bir başka kanatlı şekil geçti. Çok geçmeden, ikisi de gözden kayboldu.

Red kısa bir an için yüzünü ellerinin arasına gömdü. Rüzgâr yön değiştirdiğinden, yanan kamyonetinin kokusu şimdi ona geliyordu.

Yamacın aşağısından zayıf bir ses duyuldu. "Bu lanet olası bitki örtüsü alev almadan lütfen biri gelip beni alabilir mi?"

"Çiçekler?" dedi Red, ellerini indirip ayağa kalkarken.

Ama genç adam Red'den önce davrandı. Bir fırlatma kapsülünün içindeki kitabı alıp yamacın yukarısına getirdi. Red genç adama baktı.

"Reyd, seni oğlun Randy'yle tanıştırmak istiyorum," dedi Leila.

Red kaşlarını çattı.

"Sen nerelisin çocuk?"

"Cleveland, YY-Yirmi."

"Yok daha neler! Blake mi? Yoksa Carthage mı?"

"Carthage. Ama artık Dorakeen'i kullanıyorum."

Red ileri çıkıp Randy'yi omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Ben de öyle olmasını isterim, gerçekten öyle olsun isterim ve buna memnun oldum. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum. Yapraklar bana yolu gösterdi. Sonra Leila'yla tanış..."

"Araya girmek istemezdim," dedi Leila. "Ama biri gelmeden önce arabamızı yoldan çeksek iyi olacak."

"Evet."

Sapak rampasına doğru döndüler.

"Sana nasıl seslenmeliyim? Baba mı?"

"Red. Yalnızca Red." Red, Leila'ya baktı. "Kafam birden açıldı. Sanki zihnime çöken bir sis kalkmış gibi."

"Bu son kara kuştu," dedi Leila.

"Biliyor musun, sen söylemesen Randy'yi hayatta tanımazdım."

"Evet."

"Hadi bira içmek için Ur'a gidelim. Ur'da her zaman iyi bira olur."

"Bana uyar," dedi Randy. "Sana sormak istediğim bir sürü şey var."

"Elbette. Benim de sana sormak istediğim bir sürü şey var. Hem yapmamız gereken planlar da var."

"Planlar mı?"

"Evet. Bana göre, Yunanların hâlen Maraton'da kazanması gerekiyor."

"Kazandılar."

"Ne?"

"Tarih kitaplarında öyle yazıyor."

"Sen YY-Yirmi'den Yol'a girmiştin, değil mi? Neresinden?"

"Akron'un yakınlarından."

"Bu yolu geri bulabilir misin?"

"Sanırım."

"O zaman bunu yapacağız! Bir dakika! Önce skor kartına bakmak için Maraton'da duracağız. Denkleme yeni bir etmen dahil olmuş olabilir."

"Red?"

"Efendim?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Sorun değil. Açıklayacağım..."

"Mondamay beni arayacaktır," diyerek araya girdi Çiçekler. "Bence ona bir mesaj bırakmanız iyi olur."

Red parmaklarını şıklattı.

"Doğru. Siz arabayı çekin. Ben bir dakikada dönerim."

Red arkasına döndü ve vücudunun yan tarafını tutarak koşar adım yamaçtan aşağıya indi. Eline bükülmüş, sıcak bir metal parçası aldı ve hâlen yanmakta olan pikabının eğri büğrü kapısının üzerine UR'DA ÖĞLE YEMEĞİ YİYECEĞİZ – RED mesajını yazdı.

"Gerçeklik her zaman onun etrafında biraz çarpılıyor mu?" diye sordu Randy.

"Hiç tuhaf bir şey fark ettiğim olmadı," dedi Leila. Elleriyle ceplerini yokladıktan sonra omzunu silkti ve purosunu yakmak için ağzından küçük bir alev çıkardı. "Yani diğer yangının sonrasına dek. Ama şimdi kendine gelmiş gibi görünüyor."

*"O ürküten görünümün yine, ki göremez ölümlü bir kişi, bu sabah çekti beni kendine, uzak ve puslu biçimlenişi,"** dedi Çiçekler. "Belki ben de rüyasında kitap olduğunu gören bir ejderhayımdır."

"Buna hiç şaşırmazdım doğrusu," dedi Leila, arabaya binerken. "Yapraklar, Çiçekler'le tanış."

Aynı anda iki ayrı statik patlaması duyuldu.

* Charles Baudelaire, "Réve Parisien [Paris Düşü], *Kötülük Çiçekleri*, Çeviren: Sait Maden. *-çn*

İki

YY-On Bir'in Habeşistan'ındaki bir dağ kalesinde, Timyin Tin dikkatle sevgililere bakıyordu.

Hemen yanındaki Chantris, Tiranozor'un bandajlı kafasının ve sırtının üzerinden koyu renkli bir kanat tüyü geçirdi.

"Zavallıcık. Böyle daha iyi değil mi?"

Tiranozor yumuşak bir sesle inleyip ona doğru sokuldu.

"Bu enfes kameriyeyi kullanımımıza açtığın için teşekkür ederim," dedi Chantris, Chadwick'in sarayının enkazından çıkmalarına yardım eden Mondamay'e. "Ve sana da teşekkür ederim minik adam, ulaşımla ilgili bize yardımcı olduğun için."

Timyin Tin başını eğerek selam verdi.

"Bel'kwinith'in ejderhalarından birinin hizmetinde olmak bendenizin taşıyamayacağı kadar büyük bir onurdur," dedi Timyin Tin. "Memnun kaldığınız bu yerde her türlü zevki tatmanızı dilerim."

Tiranozor birkaç kez homurdandı. Ejderha kahkaha atarak onu okşadı.

"Çok zeki olduğu söylenemez," dedi Chantris. "Ama ne vücut!"

"Memnun olmanıza memnun oldum," dedi Mondamay. "Şimdi benim de Yol'da kendi aşkımın peşine düşmem gerektiğinden dolayı, biz sizden ayrılmak zorundayız. İnsan görünümündeki bu yok edici de bana yardımcı olmayı önerdi. Sonrasında çömlek yapıp çiçek yetiştireceğiz. Timyin Tin, hazırsan atla sırtıma."

"Aşkını arıyorsan, mavi ziggurat tabelasının yakınındaki Babil'e son çıkışın civarına bakmak isteyebilirsin," dedi Chantris, ağzından soluk renkli ince bir duman spirali çıkararak. "Biz ejderhalar, tuhaf bilgiler edinmemizi sağlayan yollara sahibiz."

"Bu bilgi için teşekkür ederim," dedi Mondamay, Timyin Tin sırtına çıkıp omuzlarına tutunurken.

Yükselirlerken, aşağılarındaki vadiden bağrışmalar, kahkahalar geliyordu.

Ur'daki toprak zeminli kerpiç bir yapıda, yerli kıyafetlere bürünmüş Red, Leila ve Randy kilden çanaklarda yerel biradan içiyorlardı. Benzer kılıklı, yanık tenli, yapılı bir adam onlara yaklaştı.

"Randy?"

Başlarını kaldırıp baktılar.

"Toba!" dedi Randy. "Sana bir içki borçluyum. Otursana. Leila'yı hatırlıyorsundur. Babam Red Dorakeen'i tanıyor musun?"

"Sayılır," dedi Toba, Red'le tokalaşırken. "Baban mı? Vay be!"

"Ur'da ne yapıyorsun?"

"Ben köken olarak buralardanım. Şu anda da iki iş arasındayım. Buraya gelip tanıdıklarımı ziyaret edebileceğimi ve bu sırada kendime yeni bir iş ayarlayabileceğimi düşündüm."

Duvara dayalı birkaç çuvalın olduğu köşeye doğru başını salladı.

"Nasıl bir iş?" diye sordu Red, bira çanağını indirip ağzını silerken.

"Ben Yol'un yaklaşık altmış YY ilerisinden bir arkeoloğum. Arada sırada buralara birkaç şey gömmek için geliyorum. Sonra da geleceğe geri dönüyor ve gömdüğüm şeyleri kazıp çıkarıyorum. Aslına bakacak olursanız, bu turda buraya gömmek için getirdiğim şeyler üzerine bilimsel makalemi çoktan yazıp tamamladım. Kültürel yayılma üzerine epey

ilginç bir yazı oldu. Bu dönemin Mohenco-Daro'sunda çok hoş tarihi eserler buldum."

"Buna... buna hile yapmak denmez mi ya?" diye sordu Randy.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani kendi başına bir şeyleri gömüp saklayarak arkeoloji kayıtlarına müdahale etmiş olmuyor musun?"

"Hayır, hayır. Dediğim gibi, ben buralıyım. Ayrıca gelecekte onları bulup keşfettiğimde gerçekten de altı bin yaşında olacaklar."

"Tamam ama gelecekteki insanlara Ur ve Mohenco-Daro hakkında yanlış bir fikir vermiş olmayacak mısın?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Köşede birlikte içtiğim şu adam Mohenco-Daro'dan. Onunla 1939 Dünya Fuarı'nda tanıştım. O günden beri onunla çok fazla iş yaptım."

"Bu çok... tuhaf bir meslekmiş," dedi Randy.

Toba omzunu silkti.

"Ne yaparsın, ekmek parası işte. Hâlen hayatta olmana sevindim, Red."

Red gülümsedi.

"Dediğin gibi, bu da bir meslek işte," dedi Red. "Aslında, biz de tam bu konuda konuşu..."

Bir yerlerde, Kızıl Baron ve Saint-Exupéry Fransa kırsalının üzerinde dalaşırlarken, Jan Dark gökyüzünde savaşan haçlar gibi görünen bu şekillere bakıyordu.

Minyon bir adam, mavi kamyonetin takla atıp yanmaya başladığını gördüğünde siyah Volkswagen'ini durdurdu. Bunu bir süre izledikten sonra yoluna devam etti.

Yalnız, mühim ve bilge olan yüce ejderhalar yol haritalarını düşleyerek Bel'kwinith'in üzerinde süzülüyorlardı.

Ulak, Akropolis'in basamaklarına yığıldı. Son nefesini vermeden önce Maraton'dan getirdiği haberleri iletti.

SON

"Bu kitabın konsepti mükemmel. Tüm tarih boyunca ve hatta alternatif zaman çizgilerine uzanan, sürekli büyüyen, sürekli değişen, nasıl bulacağınızı bilirseniz sizi her yere götürecek bir yol."
–George R. R. Martin

"Red'in Yol'da yaptığı yolculuklar aynı zamanda bir kendini bulma hikâyesi. Mükemmel bir kitap."
–Orson Scott Card

"YOL, ZAMAN BOYUNCA İLERLİYOR. GEÇMİŞ ZAMAN. GELECEK ZAMAN. GEÇMİŞTE YAŞANMIŞ OLABİLECEK ZAMAN."

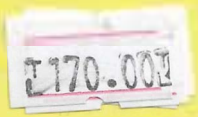
Roger Zelazny, farklı mitolojileri bilimkurgu romanlarına uyarlamasıyla pek çok yazarın yalnızca hayal edebildiği bir şeyi alışkanlık hâline getirmiş eşsiz bir yazar. *Yol İşaretleri* ise kısmen fantastik öğeler içeren deneysel bir bilimkurgu romanı.

Red Dorakeen, kendisinin de bir başkasının da hatırlayamayacağı kadar uzun zamandır Yol'daydı. Çok uzun zaman önce yaşlı bir adam olarak Yol'da yürümüştü. Şimdi ise çok daha gençti. Mavi renkli hurda Dodge pikabıyla antik dönem Maraton'unda istilacı Perslerle savaşan Yunanlara silah taşıyor, yolda Hitler'le ve de Sade'la tartışmalara giriyor, zamanda bir ileri bir geri durmaksızın yolculuk ediyordu.

Şimdiyse biri Red'i öldürmek için on girişimin düzenleneceğine dair Yol'u yöneten yasalara göre resmi bir beyanda bulunmuştu. Gizli düşmanı, (çok tehlikeli bir keşişten bir Tiranozor'a kadar uzanan çeşitlilikte, insan veya diğer türlerde) suikastçılar tutmak için geçmişi ve geleceği tarıyordu. Red'in peşini bırakmayacaklardı, Yol onu nereye götürürse götürsün.

Yol İşaretleri, zamanlar arası bir kendini keşif yolculuğu.

Bilimkurgu Klasikleri – 89
Kapak İllüstrasyonu: Yağız Eyiişleyen

ithaki
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari

www.ithaki.com.tr
İnternet satış:
www.ilknokta.com

9 786052 652640